

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Satanovo srdce.pdb

PDB Name: TNG-Satanovo srdce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Predmluva

Iconia byla mrtvá.

Planeta sama sice zustane nedotcena, dokud se její slunce opet nezmení v novu, ale svet, který tvorila, jemné predivo života zakorenené v jejím krehkém plášti, byl nadobro znicen. Neustálé údery zbraní a bombardování vysušily její melká more, na popel spálily její zelené pláne a vyhubily vše, co kdysi obývalo její povrch.

Barbari!

Další a další údery otrásaly hvezdnou základnou Brána a Kanda Jiak se jen steží držel na nohou. Stanice byla jištena proti detekci i proti primému proudu fotonu, ale podlaha se chvela údery nepretržitých explozí. Zbylo vubec ještě neco, co stálo za to, aby útoky proti Iconii pokračovaly, nějaké mesto, které dosud nebylo znicené smrtí palby? Anebo byla zášť útočníku tak šílená, že toto vyhlazování pokračovalo jen z círé krvežíznivosti? Filozofka Senega již po prvním kontaktu varovala, že technologické rozdíly budou ostatní rasy provokovat. Predpovedela, že poznání prevahy Iconie bude živit strach a neduveru. Pred svou smrtí v poslední vůli pak prorokovala, že osudové spojení strachu a zášti povede nakonec ke znicení toho, čemu útočník není schopen porozumet.

Nazývali nás demony ovzduší a temnot.

Když se vyslancum nepodarilo jednáním odvrátit nespocetné hordy, které napadaly okrajové části Impéria, bylo skutecnou ironií osudu, že obyvatelé Brány, kteří sami tuto šílenou averzi rozpoutali a živili, poskytlí preživším Iconanum pomoc. V nekolika posledních dnech se podarilo zhruba deseti tisícum Iconanu proniknout mezerami ve strukture kosmu; oni a jejich následovníci si pak postavili nové domovy ve vzdálených koncích, na Ikkabaru, DiWahnu a Dynasii. Iconský jazyk a kultura prežily, ale svet Iconie byl rozdrcen na prach.

Nyní prišla chvíle pro Jiaka, aby zacal jednat. Vzal težký Drahokam do náručí. Uprostred lesklých kovových panelu s robustními nosníky a v záblescích modré energie Klíce Brány pusobil tento hrubý kámen zvláštne, jako by jeho strukturu také tvorily celé legie architektu, inženýru a techniku. V nitru této dávné relikvie bylo skryto tajemství kosmu. Teprve tri generace Iconanu zacínaly být hrdé na to, že to poznaly.

Modrá. Červená. Modrá. Jiak vytukával trojúhelníkovými tlačítky známou sekvenci. Klikatý blesk ostrého svetla šlehal z centrálního kontrolního globu a vytvárel tancící pupecní šnuru k úzkému rámu aktivované Brány.

Naprogramoval střídající se obrazy různých krajín. Mezi nimi se mu ukázaly i tri obyvatelné svety, ale nedal se z nich vybrat ani jeden; ve srovnání s Iconií byly všechny příliš primitivní.

Sbohem!

Jiak pokračoval a prohlížel další sérii obrazu.

Ne! To je chyba.

Záření rudého slunce mu vypalovalo oci a prudké závany suchého horkého vzduchu vysávaly z plic všechnu vlhkost. Pohyblivá zrnka písku mu ujíždela pod nohama a on se do nich hluboko boril; vlivem větší přitažlivosti se totiž jeho telesná váha zdvojnásobila.

Ne, tento svet pouští si nemel nikdy vybrat! V tomto vražedném podnebí není možné prežít.

"Zachran me!"

Celá tri desetiletí byl Drahokam jeho talismanem. Zacal jej úpenlive prosit, ale kámen i v této rozžhavené výhni zustal ledově chladný. Vtom Jiak upadl, Drahokam mu vyklouzl z rukou a odkutálel se daleko z jeho dosahu.

"Zradil jsi", zašeptal chraptive. "Zradil jsi me! Proc?"

Když byla Senega sama a nikdo z Iconanu nebyl nablízku, spíše Drahokam proklínala, než aby mu blahorečila... cena pravého poznání byla vysoká... příliš vysoká!

Když Jiak upadal do náruče smrti, zdálo se mu, že jeho život je vlastne jen fata morgana, která tetelive zárila v mysli jiné bytosti.

Zacala kricet hruzo ze smrti, opuštěná v poušti, když se najednou její ochabující paže znovu ovinuly kolem kamene. Ještě není všechno ztraceno! Nezemru!

Probrala se natolik, že se její myšlení oddělilo od Jiakovy bytosti. Rozpomnela se, že je v bezpečí ve svém lužku na planete Atropos. Nohy mela zamotané v pokrývkách a teplo Drahokamu ji chránilo proti chladnému nočnímu vzduchu, vanoucímu pred jejím stanem. Stará žena si, vzdychla úlevou, obrátila se na bok a schoulila se kolem Drahokamu, jakoby se bála, že by se mohl zase odkutálet.

Ko N'ya!

Ano, to bylo jméno Drahokamu v její materštině... a tou recí byla vulkánština.

A já jsem T'Sara!

T'Sara ležela ve svém visutém lužku zemdlená a zcela vycerpaná pokusem, jímž její bytost splynula s bytostí Jiakovou. Klidný spánek by jí byl pomohl nabrat síl, ale ona nenáviděla plýtvání časem. Chtěla prozkoumat životy všech, kteří drželi tento kámen v rukou dříve než ona; a řešení tohoto problému mohlo trvat léta.

Této noci T'Sara uviděla svůj rodný svět očima jiné bytosti. Ještě cítila těžký tlak na tele, které nebylo její. Daleko nejdůležitější však bylo, že objevila další most na klikaté cestě Ko N'yi. Skok z daleké Iconie na Vulkán jí otevřel oči. Myšlenky na zahájení nového výzkumu zapudil zvuk nějakého pohybu venku před stanem. To ostatní archeologové odkládali hlínu a kamení v okolí svých ubytoven, ale T'Sara pro takové domácí práce neměla dost trpělivosti. Slyšela vrzání bot, klouzajících po hromádách trosek ze zřícené kamenné veže a rozpadlých zdí. Odhadovala, že se k jejímu stanu blíží nejméně čtyři Vulkánci.

Návštěvníci se zastavili před uzavřeným stanem. Necí ruce lehce ohledávaly látkovou stenu, až zkoumající prsty našly uzáver ve zvinených švech lemujících vchod. Šíp měsíčního světla pronikl rozšířeným otvorem.

"T'Saro?"

Protože to byl Sorren, rekla: "Vejdí!"

Dovnitř vklouzl mladý muž a zavřel za sebou vchod mnohem pečlivěji, než to dělala T'Sara sama. Každým dnem se stále méně zabývala základními životními potřebami. Nebýt Sorrenova pobízení, ani by byla nejedla.

Ani se nepohnula, aby rozsvítila lampu, a on ani po svetle netoužil. Tma mu pomáhala ignorovat Ko N'yu a mluvit s T'Sarou. "T'Saro, tvůj krik vzbudil v táboře kdekoho... už zase!"

Ostatní, kteří přišli se Sorrenem, zustali stát zmatene venku před stanem. Slyšela je v mrazivém vzduchu lehce dýchat.

"Byla jsem neklidná."

"Ty záchvaty neklidu jsou ale stále častější."

"Naspala jsem toho v životě už dost," rekla žena. "Chci teď svá poslední léta využít mnohem lépe."

"Já jsem ale dosud mladý a budu-li stále okrádán o spánek, nikdy se tvého účtyhodného věku nedožiji". V Sorrenově poznámce bylo cítit náznak humorného pošklebku, zvláštní rozvornosti, kterou by nikdo u tak vážného mladého Vulkánce nečekal.

"Tak si běž ještě lehnout, mé dítě, a já ti slibuji, že už te nebudu budit." Funkce vedoucí expedice dodávala jejím slovům váhu přímého rozkazu.

"Dobře," řekl. Uslyšela šustot rozevíraného uzáveru, ucítila závan studeného vzduchu a pak uviděla Sorrenův stíhlý stín proklouznout otvorem ze stanu. "Ráno ti přinesu trochu čaje."

Uzavřel vchod a ona se opět ocítila ve tmě a v teple. Jen slyšela, jak Sorren šeptá svým druhům: "Byl to asi jen zlý sen."

"Totéž jsi říkal včera v noci", řekl Sohle a jeho hrubý hlas ještě zdrsnel ve snaze mluvit klidně.

"Ale je to pravda, i když se to stalo už podruhé."

"Kolikrát ještě budeš muset být vyrušen, Sorrene, aby ses přesvědčil?" zeptal se T'Challo. "T'Sara je nemocná!"

"Muj poslední test u ní nějak špatný zdravotní stav neukázal."

"Ty ovšem nejsi doktor", řekl T'Challo. "Už je nacase, abychom..."

Hlasy utichly dříve, než T'Sara mohla z diskuse ještě něco zaslechnout, ale jejich řeči ji stejně příliš nezajímaly. Do rána zbývalo ještě několik hodin.

Měla tedy ještě dost času upadnout do dalšího snu.

Kapitola 1

Kapitán Jean-Luc Picard spával s tímž pocitem zodpovědnosti, s nímž řídil na kapitánském mostku Enterprise.

I v soukromí své zatemněné kabiny si udržoval v hlubokém spánku velitelské zpusoby. Nosil hedvábné modré pyžamo, které jen zduraznovalo tvrdé obrysy jeho tela. Lehával natažen na zádech a jeho hubená postava jako by byla stále v pozoru. Jedinou výjimkou bylo, že ruku mával za hlavou a rty sevřené do tvrdé neústupné linky.

Nebyla to příliš pohodlná poloha, ale ani sám Picard nebyl nijak pohodlný člověk.

Prostorná kabina s pekným nábytkem, hladká umývárna pastelové barvy či svěží květina na stolku u postele - nic z tohoto prepychu nemohlo oslabit Picardův smysl pro odpovědnost, ani jeho přesvědčení, že nebezpečí lze celit jen neochabující ostrážitostí.

Jakoby zkoušel kapitánovu podvedomou bdlost, hřivý zvuk spojovacího zařízení porušil ticho, které ho obklopovalo. Kapitán se probudil a vstal dříve, než velitelský aparát zahrcl podruhé. Rychle si napul sedl a odkašlal si, aby ze svého hlasu odstranil každý náznak ospalosti.

"Zde Picard!"

"Přišla zpráva z Hvezdné základny 193, stupeň naléhavosti číslo dvě!"

"Děkuji vám, praporečku Roiová! Prevezmu si ji zde, ve své kabině." Picard znal velitelku volající hvezdné základny a proto snížil naléhavost zprávy alespon o jeden stupeň; Miyakawa měla sklon věci dramatizovat, což je ostatně vlastností většiny důstojníků příliš ponorených do civilní činnosti jejich nynější funkce. Picard si tedy dovolil ještě rozmarilost, že se s rozkoší protáhl, než sklouzl s postele a vyladil přenos.

Obrazovka na stěně kabiny po jeho doteku oživila a rozzářila se. První část zprávy byla stručná, ale ani potom Vulkánka nedělala žádné okolky. Následovala její žádost o pomoc. Byla britká, až rozkazovací, jakoby velitelka měla podezření, že by se kapitán Enterprise mohl chtít vyhnout tak bezvýznamnému úkolu. Možná, že někteří jiní velitelé by jen neradi provedli nějaký zásah ve prospěch jiné kosmické lodi jen za pouhé podekování, ale Picard k nim nepatřil.

Kromě toho právě nějaký takový zvláštní zásah byl jeho práním. Když Picard zapnul spojovací zařízení a začal posádku

velitelského mustku udílet rozkazy, kombinace přirozené rezervovanosti a kosmického leteckého výcviku zbavila jeho hlas každé známky vzrušení. Vzrušení totiž považoval za ciste osobní vec, která v plnění povinností nemela co delat. "Zmena kursu!"

Datuv hlas sice rovněž neprozradil nejakou reakci na nové koordináty, ale Picard by byl přísahal, že v pozadí slyší tlumené kletby Ro Larenové.

Zatracene! Kapitán si opoždene uvedomil, jak bude reagovat na tento zásah jeho vlastní posádka. "Zvýšit rychlost na stupen šest!" Šlo sice o větší rychlost, než jakou byl oprávněn nařídít, ale presto tak ucinil, protože pri nižší rychlosti by byl příliš dlouho napínal trpelivost posádky.

Ve chvíli, kdy si Picard svlékal pyžamo a natahoval cisté ponožky, ozvalo se spojovací zařízení znovu.

"Riker kapitánu Picardovi!"

"Je to bežný rutinní zásah číslo jedna", řekl Picard smerem k stropnímu mikrofonu. "Pri šestém stupni budeme mít menší zdržení." Navlékl si pres hlavu dustojnickou košili, protože byl presvedcen, že kompletní uniforma pritlumí negativní reakci prvního dustojníka.

"Pri vši úcte, pane, druhému stupni naléhavosti neodpovídají bežné rutinní mise! I kdyby to zabralo jen nekolik málo dnu navíc..., dobre, ale bude to zatracene složité pro Geordiho udržovací agendu na hvezdné základne."

"Ah, ano! Ty nové magnetické cívkové omezovace", řekl Picard a snažil se, aby úsmev na jeho tváři nepronikl do jeho hlasu. Kapitán sáhl po svých botách a pritom se všemožne snažil Rikerovy obavy rozptýlit. "Podle mého názoru je naléhavost celého případu ponekud prehnaná, takže bez větších potíží budeme s to ztracený cas nahradit. Vyhlaste na dnešní ráno poradu všech vyšších dustojníku, abychom mohli zajistit rychlé splnění této mise!"

"Rozkaz, pane!"

Tichý šum interkomového spojení ustal.

Protože ted bylo treba plnit neodkladné služební povinnosti, Picard vešel do svého obývacího pokoje a zacal se venovat snídaní. Podle svého zvyku si objednal z jídelního syntetizátoru lehké jídlo pro dve osoby. Vlivem Rikerovy vypjaté reakce na zmenu plánu, uvažoval kapitán o pravdepodobném účinku této zmeny i na ponekud vznětливou povahu svého hosta.

"Pocítaci!" řekl rychle. "Ješte jedno máslo a smetanu navíc!"

Když prišla vedoucí lékarka, pridala na prostřený stul ješte dve různé ovocné limonády a miskú pomerancové marmelády. Nekdy se Beverly Crusherová ráno objevovala s lehce pomáckaným oblicejem lékaře pricházejícího právě z nocní služby a s ocima zkalenými únavou. Predchozí noci však k žádným naléhavým lékarským zákrokům zrejme nedošlo, protože tentokrát v její tváři nebylo ani stopy po nějaké únavě; linie její modré zdravotnické uniformy byly ostré a tuhé a rudohnědé vlasy mela úpravne stoceně vzađu na šiji.

"Co je to za zvláštní příležitost?" zeptala se Crusherová, když uvidela prostřenou tabuli.

"Nic, krome potešení z vaší společnosti."

"Nono!" Nabrala si lžíci na talír velkou porci vajec. "Nemít takový hlad, urcite bych se vážne zeptala na vaše skutečné motivy."

"Doktorko, svou podezřívavostí me zranujete!"

Naštěstí mela příliš plná ústa, takže musela potlačit svou reakci, alespon na okamžik.

Podle nueneného chování se dalo soudit, že Beverly pri své práci na lodní vinici všechny ranní novinky propásala.

Kapitán ji chtel o zásahu informovat sám. Hledal nejaký dobrý duvod pro svůj dotaz na úspěch jejího posledního divadelního vystoupení. Bohužel však jeho mysl byla tak zaujata novým úkolem, že většinu její odpovedi ani nemohl skutečne vnímat.

Pustil se do francouzské topinky a ona zavedla rozhovor na místo příštího přistání lodi.

"Na Luxoru IV je jídelna," rekla Crusherová a její modré oci se rozzářily vzpomínkami, "kde podávají nejlepší livance v celé Federaci. Bylo by to vynikající místo k oslavy..." na chvilku se rozkašlala, "...přistání."

"Obávám se, že náš přilet na Luxor IV se trochu zdrží, snad o den, o dva. Museli jsme se v zájmu lékarské pomoci stocit k okraji hvezdné soustavy." Picard zachytil její tázavý pohled. "Opravdu, Enterprise byla pro tuto misi speciálně vybrána k expertize, jak zacházet s Bendiiho syndromem."

"Cože?" prestala se zakusovat do žemle, pomazané máslem. "Pokud jde o Bendiiho syndrom, já prece nejsem žádná odbornice! Za celou svou lékarskou kariéru jsem videla jen jeden, jediný případ."

"Ano, dobre, ale zdá se, že i ten jeden případ je víc než u všech ostatních lékařů mimo vulkánskou Lékařskou akademii."

"A vyslanec Sarek ani mým pacientem nebyl", dodala a vzrušene šermovala žemlí Picardovi pred oblicejem. "Nelécila jsem ho, jen jsem vyšetřovala jeho stav."

"Považujte to za příležitost rozšířit své lékarské zkušenosti!"

"Dekuji, kapitáne, ale radeji bych neco takového delala ve svém volném case a ne na úkor svých pacientů!" Picard ji nalil další šálek caje a pridala velkorysou dávku smetany. "Jsme jedinou federální kosmickou lodí, která muže soustavy snadno dosáhnout. Za techto okolností nemáte ani vy, ani váš nový pacient možnost jiné volby."

Lékarka povzdechla s neochotným souhlasem. "Tak tedy, kdo je to ten Vulkánek s Bendiiho syndromem?" Zlostne si nacpala do pusy poslední kousek žemle a vzala si nabízený caj.

"T'Sara, vedecké pracovnice."

Beverly se zamracila. "Rikáte mi to jméno, jako bych ji mela znát".

"Prominte", řekl Picard. "Protože jsem po léta sám sledoval její práci, myslel jsem si, že ji znají i druzí." Pokynul hlavou ke své knihovnicce. "Zacala kariéru jako prominentní folkloristka a proslavila se svou prací v srovnávací mytologii, pak prešla na archeologii."

"Aha, proto je tady v techto končinách!"

"Ano," řekl kapitán. "Posledních deset let T'Sara vedla archeologickou výzkumnou expedici na Atroposu. Její asistent vyslal radiodepeši se žádostí o lékařskou pomoc. Volal, že její nevyrovnané a iracionální chování vypadá jako rané stadium Bendiiho syndromu."

"Ji vyšetřoval, archeolog?" Crusherová v předstíraném zoufalství zvedla oči ke stropu. "Chrante mě před amatéry!" "Jsem si jist, že Sorren vaši profesionální pomoc uvítá! Dokonce ji určite velmi uvítá."

Pres tento sarkasmus Beverly zřejmě uznala nevyhnutelnost této mise. Picard se spokojene usmíval, když lékařce podával další žemli.

Na kosmické lodi je synchronizace vším, od manévrovacích hnacích motoru, zapadajících v intervalu jediného pulsu elektronu do hmoty a antihmoty, systému pro zajištění životních funkcí a regulaci plynulého proudění vzduchu v nitru lodi, až po registraci pohybu posádky kontrolující celodenní funkci lodi.

Pánem nad synchronizací a tedy i nad casem na palube Enterprise byl první důstojník William Riker.

Jeho zručné kombinování rozvrhu služebních povinností vytvářelo vymezenou příležitost pro danou skupinu lidí, jedinou, kdy mohli mít v tutéž dobu přestávku ve svých směnách.

Pět vyšších důstojníků, kteří byli povinni zúčastnit se toho dne ranní provozní porady mise, se shromáždilo v tesné Rikerově kabině. Kupodivu zatím chybel jen kapitán.

Picardův tmelící vliv vypestoval u posádky určitý stupeň slušnosti, která předtím v souboru naprosto chyběla. V prvních dnech svého pobytu na palube Enterprise se William Riker pokoušel napodobovat kapitánovy imponující způsoby, ale pak přišel na to, že při prosazování sebe sama má sklon k zurivosti a pánovitosti. Behem let si osvojil vlastní styl a při velení méně strohé jednání. Pro tuto chvíli nechal poradu volně probíhat a nemíchal se do ní. Se svou velkou postavou ležel roztažen bezstarostně v kresle, jednu nohu přehozenou přes operadlo, a přivřenýma očima pozoroval přítomné důstojníky.

První promluvil Geordi LaForge. Kovová obroučka ponekud zakrývala výraz jeho tváře, ale své rozhorlení dával bez potíží najevo slovy: "Říkám, že je to trik! Posádka Telaria dokázala někoho nějak zkorumpovat, aby nás dostala ze sektoru."

"Oh, opravdu," rekla Deanna Troi. Přišla poslední, sedla si na okraj pohovky a nepohodlně se zaprela podpatky o podlahu. Její tmavé exotické rysy a dobře tvarovaná postava obvykle okamžitě inspirovaly přítomné muže ke galantnosti, ale tentokrát jí nikdo své místo nenabídl. Riker tušil, že právě tato neúmyslná nevšímavost je příčinou ostrosti jejího hlasu "Nikdo se prece nepustí do neceho tak obtížného jen kvůli nějaké..."

"Byla byste překvapená, poradkyne," řekl Geordi. "Všichni, kdo pracují na Hvezdné základně 193," ušklíbl se při vyslovení názvu základny "by za nějaké to uznání do toho poslali i svou babičku!"

"Skety! Nemají kouska cti!" řekl Worf. Při zahájení porady, ještě než Riker mohl vykřiknout své varování, si Geordi sedl plnou vahou do kresla, které nevyhovovalo ani jeho bojovnému roztrpčení, ani jeho páteri; Riker usuzoval, že Klingonovi se sedí stejně špatně jako Troi, ale rozumné řešení vymenit si s ní místo Worfovi příliš páchlo lidskou zdvorilostí. "Klingonská loď by ovšem nikdy neplýtvala casem jen na nějaké lékařské zavolání!"

"Nedívejte se na mne!" rekla Crusherová bezpečnostnímu důstojníkovi. "Já jsem se k této misi dobrovolně nepřihlásila."

"Není-li to tedy kvůli vaší specializované expertize, pak Enterprise nemela být pro takový úkol vybrána!" řekl Dat.

"Nesmysl! Kapitán Picard mi řekl, že jsme jedinou kosmickou lodí v okruhu Atroposu."

Datův bezradně zamračený pohled připomínal verne výraz androida. Zpozoroval Rikerovo rychlé znamení rukou, ale nechápal jeho smysl a vytrvale pokračoval: "Obávám se, že kapitán se mýlí. V okamžiku, kdy jsme tu zprávu dostali, dvě jiné kosmické lodi byly oné hvezdné soustavě ještě mnohem blíží!"

"To už je trochu moc!" zamumlal Geordi

"Moje vina to není!" Zlobný výraz Crusherové byl bezpečným znamením, že do seznamu svých výhrad vůči Picardovi připsala navíc vědomé klamání.

Riker usoudil, že právě přišel jeho čas.

"Jsem rád, že jsme se tak pobavili."

Když k nemu všichni otocili hlavy a dívali se na neho, se širokým, zaníceným úsměvem pronesl své vyhlášení.

"Zdržení nám dává dostatek času k tomu, abychom si vybrousili svou dovednost, a posádce Telaria to zase dodá falešný pocit bezpečí. Vedí, že jsme jejich jediným vážným konkurentem, a budou-li si myslet, že se neukážeme, můžeme je nachytat na švestkách."

"Jiste, ale co pak, když to na Luxor IV nestihneme včas?" dožadoval se Geordi.

"No", řekl s odmítavým posunkem Riker, "je to jen otázka rutiny. Vrátime se na svou dráhu dříve, než se nadejete. Trik je v tom, že si budou jisti naším pozdním návratem. Můžeme si i nějaký důvod najít a svou zpáteční cestu úmyslně zpomalit; to znamená, že si určíte sami; kdy na scénu vstoupíme... , rekneme pět minut před začátkem zápasu."

Jeho důvera byla nakažlivá a on s uspokojením zaznamenal, že Geordi se začal smát dramatickému obrazu, který on právě vykouzli; Worf se sice nesmál nikdy, ale tentokrát alespon přestal vrcet.

Troi se bohužel stále tvářila pochybovacně. Riker uvažoval, zda v jeho blafování netuší nějaké budoucí potíže. S úlevou si však uvedomil, že myslí na něco docela jiného. "Wille, co je s kapitánem Picardem? On si nemyslí, že je to něco vážného?"

"Ach, o kapitána se už postarám sám," řekl první důstojník a ani nemrkl okem nad pokrivenou etikou svého jednání.

"Všichni se starejte, aby vám vyšla vaše hra."

Vyskocil ze svého kresla, zamával balíčkem karet, který držel v dlani. Dat byl hned pro, sundal si svůj dealerovský štítek a sedl si k hromadě žetonů.

"Ještě máme čas na jednu rundu", zamíchal Riker karty tak, že je prohodil obloukem vzduchem jako nějaký žonglér. "Do

toho, přátelé, do toho! Staneme se příštími mistry pokeru celé Hvezdné flotily."

Za normálních okolností se Picard bránil pokušení ve službě císt; jeho láska k psanému slovu byla tak silná a jeho touha venovat se mu tak úporná, že sám pochyboval, zda je opravdu s to venovat požadavkům velení dostatečnou pozornost, drží-li v ruce knihu. Když se ve volných chvílích venoval ctení, jako pravý džentlmen nikdy nedělil své city mezi několik žen.

Při této misi se však Picard rozhodl, že mu znalost T'Sariných textů pomůže připravit se na blízké setkání s touto vědeckou osobností. Po poradě se svými vyššími důstojníky vyhledal ve své kabině Vulkánciny knihy a nanosil je do pracovny. Dokonce zašel tak daleko, že si sedl do kresla a nikoli k pracovnímu stolu, ale učinil to s pevným předsevzetím podívat se jen na několik nových předmluv.

Při ctení T'Sariny starší elegantní prózy si znovu uvedomil autorčinu schopnost brilantně prezentovat své názory jako samozřejmé pravdy a užívat se svudnou obratností logiku k přesvědčování a premlouvání. Na to, že byla Vulkánka, rozuměla svým emocionálním subjektům velice dobře.

Když zvonek u dveří vrátil Picarda do přítomnosti, uvedomil si, že se noril více než hodinu do Zkazek z Andoriánského království. A zvonek se ozval znovu.

"Vstupte!"

Dveře se otevřely a dovnitř nahlédl první důstojník. "Kapitáne, jste v po..." zarazil se. Jeho ustarané podmracený obličej roztáhl úsměvem. "Ach, vy ctete!"

"Shledán vinen a odsouzen!" Picard si povzdechl a knihu odložil. Automaticky však hned sáhl do svého stojanu po jiné; byl to svazek jemných pergamenových listů huste popsaných cizími poznámkami.

"Již jsme v komunikačním dosahu Atroposu, ale s táborem jsme spojení ještě nenavázali". Riker naklonil hlavu, aby viděl název svazku. Jeho rty se pokusily vyřknout napsaná slova, ale nedokázaly to. "Nevedel jsem, že umíte císt vulkánsky, kapitáne."

"Neumím." Picardovy oči sklouzly dolů na text. "Vubec to nedokážu..., ale někdy si prohlížím text a hledám význam některých slov a vět."

"Odkaz výměny názoru s vyslancem Sarekem?"

"Myslím, že ano." Picard odložil svazek na postranní stolek s nápadnou péčí, vyjadřující úctu. "Tento svazek byl jeho; byl to Perrinov posmrtný dárek pro mne."

Jednou z předností dobrého prvního důstojníka a zároveň dobrého přítele je vedet, kdy je třeba mlčet. Po několika minutách vyšli oba z kapitánovy pracovny.

Když kapitán vystoupil na palubu okrouhlého mustku, zjistil, kdo z jeho posádky pracuje ve služebních kójiích na zádi. Deanna Troi a Beverly Crusherová byly usazeny u řídicího zařízení v centrálním velitelském prostoru; praporečik Ro a Dat pracovali v předních místnostech. Podle předpisu to byla jejich povinnost, a proto se také Picard nikdy ani nepokusil vyjádřit jim za to nějaké podekrování.

"Dosud žádná odpověď z archeologického tábora," řekl Worf ze zadní paluby.

"Volejte dál, poručíku," řekl Picard a usedl do kapitánského křesla mezi Rikera a lodního poradce. "Stav, pane Date?"

"Predpokládaný přilet na Atropos za jedenáct minut třicet dvě sekundy."

"Držte kurs a rychlost!" Picard uprel oči na obrazovku a sledoval světelné body hvězd a prostor kolem nich. Vubec nic pozoruhodného, konstatoval. Na počátku doby, kdy bylo po galaxii rozseto nespočetné množství kosmických divů, na tuto oblast se příliš nedostalo. Proto i Federace podle tehdejších znalostí tohoto sektoru jen vyžadovala, aby v jeho prostoru byl umožněn provoz kosmickým lodím; až do T'Sariny expedice se tu také nikdo zbytečně nezdržoval.

Troi mluvila klidně a usnadnovala si tím možnost vžít se do kapitánova myšlení. "Beverly mi rekla, že jste po léta sledoval T'Sarino dílo. Musíte se tešit na osobní setkání s ní, že?"

"Ano, teším se velice". Nikdy přesně nevedel, zda poradkyne svým záměrným jednáním zjišťuje, co on si myslí, nebo zda prostě hodnotí jeho nálady chytrými dotazy, jimž nebyl s to odolat. Opravdu, Troi ho vždy nachytala, když nad něčím přemýšlel, takže jeho pokusy zakrýt nějaké pochybnosti nemely při setkáních s poradkyní vubec žádnou šanci. "Ovšem na druhé straně nemám chuť dívat se, jak nemoc rozhodává vědomí jiného člověka."

"T'Saru snad Sarekův osud nepotká," rekla Crusherová. "Lékařský výzkum v posledních letech značně pokročil; metody vyšetřování i léčby se mohou včas rozvinout tak, že jí pomohou. Doufám ovšem, že diagnóza je správná; ostatně zatím jsem sama nic nepotvrdila."

"Dobrá," řekl Riker, "má-li skutečně Bendiiho, bylo by třeba upozornit Guinan, aby z Přední desítky odstranila vše, co by se dalo rozbít".

Crusherová pokývala hlavou. "Psychické poruchy, jak se projeví u vyslance Sareka, se objevují až v pokročilejších stadiích..." Otocila se ke kapitánovi. "Znám to jen z odborné literatury o tomto syndromu. Každý lékař u Flotily umí precízně zdravotní kartu a udelat totéž, co bych udelala já."

I Picard se obával, že Beverly trpí návaly nejistoty; její náhlé ukončení celé debaty by o tom přesvědčilo kdekoho.

"Poručíku Worfe, už jste navázal kontakt s Vulkánci?"

"Kanály jsou otevřené, ale oni na naše volání nereagují."

"Nemůžete si být úplně jistý, že tlupa archeologů umí také obsluhovat krátkovlnnou vysílacku," řekl Riker s lehkostí, která ovšem vyhlížela značně násilně.

"A hlavní vinu mají archeologové," dodal Picard. Přistihl se, jak rychle poklepává prstem o operadlo a uklidňuje svou netrpělivost.

"Dálkový senzorový snímac reaguje, kapitáne!" Dat vzhledl od svého panelu, aby se přesvědčil o přenosu přicházejících údajů na hlavní obrazovku; pak spokojene pokynul hlavou směrem k obrazu koule, která se tam objevila.

"Ještě zvetšit!"

Picard se naklonil dopředu a studoval tvary povrchu, které se pozvolna zaostrovaly; v mezerách v hnedocervených mracích se ukazovaly hory, údolí, mnoho velkých kanonů a roztroušená jezera. "Date, jsme dost blízko, abychom mohli zachytit známky života?"

"Presnost bude asi kompromisem se vzdáleností, ale je to technicky možné." Několik minut android manipuloval s kontrolním zařízením a pak se otočil ke kapitánovi. "Senzory žádné známky života nezaznamenávají."

Riker těžce dosedl do svého křesla. "Poručíku, zkuste jinou frekvenci!"

"Zamerte na místo tábora... zveřejte si sledovanou plochu!" Za slabých pisklavých zvuků Dat studoval výstup na panelu. "Potvrzeno! Na povrchu žádné rozeznatelné stopy života nejsou!"

Kapitán vstal a udelal krok kupředu, jakoby se chtel konfrontovat se samotnou planetou, ale mraky náhle zhoustly a zakryly pod sebou její povrch.

"Dobrá, Rikere", řekl Picard. "Zdá se, že to nakonec opravdu nebude žádná rutinní mise!"

Kapitola 2

Federace spojených planet byla vytvořena na zásadě přidružování. Hvězdná flotila tedy mapovala a zkoumala stále větší části kosmu; nové světy a jejich civilizace byly horlivě zapojovány do volného systému mezihvězdné vlády. Tak jako v každé rychle rostoucí organizaci, i v tomto případě rozsah Federace občas překročil dosah její moci. Vliv centrálních úřadů nezadržitelně slábl tak, jak byl rozšiřován na stále nové a nové anektované prostory v neustále se prodlužujících hranicích.

Hvězdná základna 193 byla řízena skutečně velmi povrchně!

Z dálky stanice vyhlížela jako trpytící se kovová slza; visící v kosmu. Její nová konstrukce měla daleko vyšší technologickou úroveň než starší, dříve sestavená zařízení; složité dokarské a údržbářské služby byly rozhodující složkou pro zajištění dopravy v celém sektoru. Na základně však existenci Federace v sektoru představoval jediný profesionální úředník. Miyakawa tu byla nucena pracovat bez jakýchkoli výhod běžných pro úřednická místa v blízkosti domova - totiž bez sehraňého a spolehlivého pomocného personálu. Veššina každodenních operací na základně spočívala na vrátkém pracovním společenství. Tvorili je totiž osadníci, kteří přišli o peníze před tím, než dosáhli svého vysněného ráje, technici, kteří zaspali odlet svých lodí a ztratili tak dobrá místa v zasilatelství, i notoričtí fluktuanti, kteří odcházejí vždy, když se výhonky civilizace začnou dotýkat jejich pohodlí.

Stálí obyvatelé Hvězdné základny 193 se zabývali vlastním obchodním podnikáním.

DaiMon Maarc s puncem spolehlivosti, jímž se v obchodním světě vyznačoval jako zvlášť prosperující obchodník, zvolna došel k pochybnému zapadáků "Zaplat, nebo zdechni". Jeho šedý obchodnický oblek šitý na míru byl strižen tak, aby zeštíhlaval postavu; rukávy zdobily pruhy látky pošíité drahokamy a široký, mekký límec byl poset zlatými cvocky. Pro tohoto Ferengu to byl diskrétní dukaz solidního finančního úspěchu.

Daimon se obvykle vyhýbal špinavým a stísněným putykám typu "Zaplat, nebo zdechni". Krása nebyla jedinou hodnotou, která této špelunce chyběla; nebyla tu ani čistota, ani pohodlí. Maarc se však o tyto dekorativní aspekty nezajímal. Zastavovali se tu na laciné drinky turisté i různá sebranka ze stanice, ale Daimon přišel na schůzku s Camenae.

Když si razil cestu mezi rozviklanými stoly, Ferenga v duchu pocííal svou běžnou hotovost, kterou měl u sebe pro různé spekulacní zástoje. Za nákupy, které uskutečnil dnešního dne, vydal mnoho.

Veššina zákazníků přicházela za Camenae se specifickou otázkou; když jim cena vyhovovala, většinou odcházeli s odpovědí. Nekdy platili hrstí kulatých známek, jedinou menou, která v baru platila. Bylo však všeobecně známo, že Camenae dávala přednost novým informacím, které zahrnovala do účtu za další požadavky.

Kromě toho, že si tak Camenae budovala informační základnu pro svou činnost, fakta byla její soukromou zálibou. Spojování pravých faktů s pravými zákazníky přinášelo Camenae pocit hlubokého vnitřního uspokojení, například když určitým vybraným jednotlivcem sdělovala, že zná odpověď na otázku, o níž si ani nepomysleli, že by ji položili. Takové sdělení přišlo Ferengovi před několika minutami a on se ani nezdržoval odpovědí na toto zavolání. DaiMon Maarc ze zkušenosti vedel, že Camenae nenechala svůj majetek rust jen tak nazdarbuh. Mohl být dnes již mnohem bohatší, kdyby jí byl venoval větší pozornost hned při první odpovědi, kterou mu nabídl.

"Jsem očekáván," řekl Maarc povýšene Norsicanovi, který mu zastoupil cestu. Strážný pokývl, ustoupil a nechal Ferenga projít dalšími dvermi do ještě temnější místnosti.

Maarc klopýtal, dokud si jeho oči neprivykly na mdlé světlo, ale nemohl o žádné překážky zakopnout. Jedinou ozdobou holé místnosti byly totiž jen stíny a necím barevným tam byla jen Camenaeina rudá róba.

Mnozí zákazníci očekávali větší bezpečnostní opatření, ale brzy poznali, že Camenae shromažďovala svůj nejcennější kapitál mimo dosah kohokoli; její tmavá okrouhlá tvář žádná tajemství neprozrazovala a klenbu její mysli neprostupně pokrývaly upravené černé vlasy. Známky vyjadřující objemy finančních transakcí bylo možno proplatit kdekoli.

"Dostal jsem vaši zprávu." Maarc usedl k malému stolu, u něhož Camenae vedla jednání. "Kolik me bude tato informace stát?"

Vyrkla sumu, při níž ferengijský obchodník jen zlobne zasycel.

"Konsorcium DaiMonu vaši divize by se mohlo na potřebnou částku složit," rekla, nedotcena jeho reakcí. "A pokud ji zaplatí, jsem ochotna rozšířit hranici úveru."

"To je od vás velice laskavé", zasycel, "zvláště když uvážím, že jste s touto nabídkou za mnou přišla vy sama."

Upozorňuji vás, že nemám zájem udelat si tak znicující dluh, jen abych uspokojil vaši ziskuchtivost".

"Kdybyste tu byl jako zákazník poprvé, byla by ta cena mnohem vyšší".

"Cože?" Jeho trpasličí tvář se sešklebila vejíři vrásek. Jistá divadelní gesta byla přímo jeho povinností, ale své podráždění Maarc předstíral jen částečně.

Camenae pokrčila omluvně rameny. "Seznam zákazníku, jimž dávám přednost, se rozrostl tak, že tu nutně dochází k jistým stretum zájmu."

"Dvojnásob urážlivé!"

"Nechci nikoho urážet, DaiMone! A protože chci odstranit špatný dojem, který jsem nechtěl vyvolat, nabízím vám slevu."

On pohrdave zachrochtal, ale jeho nos ucítil závan obchodnického přístupu. Ona zase velmi dobře rozpoznala, že se zájem obnovil.

"Proti svému normálnímu postupu," rekla Camenae, "se vzdávám úhrady za svou otázku."

"Vy byste měla za otázku zaplatit mně!" Tentokrát však jeho urážlivý výrok byl zcela nefalšovaný.

"Samozřejmě," prisvědčila. "Dobré otázky jsou často mnohem cennější než odpovědi."

"Vy byste měla být Ferengijka!" Maarcuv osvedčený humor znovu ožil její smelostí. "Tak tedy, co je to za otázku, kterou bych měl položit?"

Když uslyšel Camenaeinu odpověď, DaiMon rychle sáhl do kapsy své vesty. Vytáhl platební známku a položil ji na stůl. "Zde je záloha. Za hodinu zaplatím za odpověď plnou cenu."

Pak položil na první známku druhou. "Zdvojnásobím sumu, dozvíme-li se, kdo byl vaším prvním zákazníkem." Potom přidal na hromádku třetí známku. "A ztrojnásobím tu sumu, pokud budu vaším posledním zákazníkem, který tuto informaci dostane!"

Camenae se usmála, když známky sbírala. "Je opravdovým potešením uzavírat obchod s profesionálem, DaiMone Maarcu!"

Kapitola 3

Když Enterprise sklouzla na obežnou dráhu kolem planety, poradkyne Troi neprodlele začala pracovat na přípravě mise. Na rozdíl od clenu výsadečového týmu, kteří měli být brzy dopraveni na planetu, jejím úkolem bylo motivovat posádku a její pocity. Datovo oznámení vyvolalo na mustku chvějivé napětí a v jeho epicentru sedel Picard. Jeho vzrůstající zlost vyverala pravděpodobně ze zklamání, že přišel pozdě, aby mohl ještě zabránit katastrofě, k níž na Atroposu došlo. Zatímco kapitán si začal vycítat, že se tak stalo jeho vinou, Troi si porídila mentální záznam, aby tuto reakci mohla monitorovat i během několika příštích dnu. Nebyl by to žádný problém, i kdyby byl Picard u svých výčitek setrval, ale on sám obvykle odhalil své myšlenky i bez jejího zákroku.

Vuci kapitánovi uplatnovala Troi svou telepatickou schopnost s úspěchem, ale vuci myšlení Willa Rikera byl její poznámkový blok mnohem účtější; Imzadi byl snadno citelný prakticky ve všem a v zúženém prostoru jeho emoce hlaholily jako siréna. Nervovou soustavu prvního důstojníka rozvířila každá cesta do kosmického prostoru, ale dodatečný prvek neznámého nebezpečí u něho tentokrát vyvolal návaly adrenalinu, které ho nutily hnát se dopředu, pohybovat se, behat a křičet. Riker sice zdánlivě stále sedel klidně vedle kapitána, ale Troi přece jen pozorovala, že tvář tohoto mladého muže rudne napětím; bude však určitě naprosto v pořádku, jakmile dostane příkaz vést na povrch planety výsadečový tým. U Beverly Crusherové tomu bylo jinak; její předtucha se změnila v horké poznání, když se dovedla výsledky senzorové rozvedky.

"Beverly?"

"Předtím jsem měla alespoň šanci pomoci své pacientce," zašeptala tak, že ji slyšela jen Troi. "Ted..." Vzala z klína lékařskou brašnu a přehodila si ji přes rameno. Byla připravena k výsadečce.

"Údaje pro přistání potvrzeny," ohlásil Dat, když se tok informací ze senzoru do pocítace konečně zastavil. "Táboriště se zdá být netknuté."

Kapitán Picard mlčky pokynul a v lodi propukl bourlivý pohyb.

Riker vyskočil ze svého křesla a nastavil dve polohy řídicího zařízení. "Ro, Date, za mnou!"

Doktorka Crusherová byla na plošině na zádi turbovýťahu ještě dříve než oni.

"Zapnout!"

Při povelu velitele O'Briena Crusherová strnula, když začaly vibrovat nosníky přenosové plošiny. Za několik sekund prostoupilo pronikavé chvění všemi bunkami jejího tela. Když ustalo, vpadla jí do očí jasná záře slunečního světla.

Sklonila hlavu a začala zurive mrkat, aby se zbavila mžitek, které ji tancily po sítnici. Když se lékařcin zrak uklidnil, spatřila, že její boty stojí v oranžovém mechu, který pokrýval povrch planety.

U nohou však uviděla i mrtvé telo.

Když se rozhlédla po táborišti, napočítala ještě další tři tela mrtvých Vulkánců; jedno leželo na prahu polního stanu, dvě další padla na hromadu odpadu uprostřed tábora. Další mrtvolky byly patrně skryté za skalními bloky vyvrácenými ze svých základů.

"Tak, to by byli čtyři z onech deseti," rekla a vytáhla svůj lékařský trikodér. Prejela přístrojem nad mrtvolou Vulkánce středních let, ale vyšetření bylo zcela zbytečné, protože příčina smrti byla naprosto zřejmá; hrud a obličej mrtvého byly spáleny žářem krátkovlnného fázoru.

Pristoupila k telu, zapleteným do sebe. Zblízka se k nim naklonila a začala je ohledávat.

Zbytek výsadečce pokračoval podle Rikerových příkazů v průzkumu území, jak je vymezily přistávací koordináty.

Postupovali pomalu, protože museli obcházet poborené zdi a polámané sloupy a udržovat rovnováhu na hromádách trosek.

"Tam někdo je," vykřikla Ro. Crusherová pohlédla ukazovaným směrem a šla si prohlédnout její objev za hrbetem

pokrytým mechem. To, co uviděla, ji však na místě zmrazilo. "Také mrtví!"

Znovu se sklonila a vyšetrila obe mrtvoly. Muž a žena se zřejmě snažili zmocnit se fázery, který se muži dokonce podarilo uchopit rukou, ale pak po jeho aktivaci byli oba usmrceni.

"Část výstroje je rovněž zničena žářem fázery," řekl velitel Riker, když se obloukem vrátil k místu, z něhož vyšel. "K poškození ale došlo spíše náhodou a zdá se, že odtud nikdo nic cenného nevzal."

Kromě života, pomyslíla si Crusherová a zaklapla svůj vyšetřovací přístroj.

Riker si po prohlídce masakru povzdechl. "Zažili jsme výbuchy násilí na Enterprise, když byl na palube vyslanec Sarek; mohla vůbec T'Sarina nemoc takové nepřicetné vraždení Vulkáncu způsobit?"

"Prosím vás, veliteli!" zaprotěstovala lékarka, když se opět narovnála. "Podle mne je příliš brzy uvažovat o..."

"Tamhle!" vykřikl Dat; lékarka i Riker se po androidově výkřiku otocili. "Zachytil jsem tamhle vpředu známky života... nesmíme slabé!"

Crusherová se rozběhla po Datově klikaté stopě, pokračovala další mrtvá těla, ale ignorovala vše kromě volání života. Bylo to však opravdu jen velmi slabé volání.

Když lékarka poklekla u vulkánské stěny, dostala strach, že se Dat zmýlil, anebo že T'Saru opustil život pár sekund před jejich příchodem. Stín vysoké veže chránil archeoložku před slunečním žářem, ale rány způsobené fázery na jejích bocích a zádech ji zřejmě již dávno usmrtily.

"Date, necítím žádnou reakci!"

Pak najednou detektor zacvrlikal; známky života byly nejen slabé, ale také velmi sporadické.

"Samozřejmě," rekla Crusherová, "nachází se ve vulkánském smrtelném transu. Musím ji ihned dostat nahoru, do lodi."

Chytila opět svůj správný styl. "Nutný transport! Dvě osoby do nemocničního oddělení."

T'Sara nevážila víc než dítě, když ji Crusherová vzala do náručí. Zašeptala ženě do ucha. "Jste v bezpečí! Jste mezi přáteli, budete žít!"

Když se transportní paprsek dotkl lékarky a její pacientky, Beverly Crusherová začala verit, že bude moci svůj předchozí slib dodržet.

Za mnoho let společné služby se Picard naučil dužovat své posádce, její pozornosti a vnímavosti, takže se stala při misích do kosmu jeho očima a ušima. Zpráva výsadku pomohla kapitánovi potlačit pocit zklamání, ačkoli byl stále ještě příliš rozrušen nálezem na Atroposu.

Z rozboru okolností smrti posledního z archeologů si první důstojník vytvořil vlastní názor na celou událost. "Nakonec jsme našli Skoretta na dne jednoho z výkopů. Pracoval právě při jeho okraji, zřejmě popisoval nějaké objevené ceremoniální zbraně, když někdo popadl zlomenou pochvu a vrazil mu ji do zad."

"Našel jsem na jílcích otisky zakrvácených prstů," řekl Dat, "takže by bylo možno zjistit, kdo má Skorrenovu vraždu na svědomí. U ostatních případů se ovšem vina bude jen těžko prokazovat."

"Za těchto okolností," řekl Riker, "jsou-li mrtví i sami vrazi, má otázka viny či nevin jen malý význam. Pro rodiny zavraždených nebude snadné zjistit hlavního viníka celé tragédie."

Picard podle svých zkušeností soudil, že Vulkánci se budou především snažit zjistit pravdu bez ohledu na obtíže, které s tím budou souviset. "Nebude to ani tak věcí justice, jako vyšetření. Jedničko! Abychom zjistili, proč ti vrazi přišli, musíme nejprve přijít na způsob, jak se tam dostali."

"Bežné soudní vyšetřování již začalo," oznámil první důstojník. "Byly urceny dva zdravotnické týmy, aby dopravily mrtvá těla z planety do nemocničního oddělení k pitevnímu ohledání."

Picard postrehl, že Rikerovo instinktivní jednání v tomto případě zřejmě překazilo Datovy objektivní plány. Musel se usmát komickému výrazu v Datově tváři usmát. Android byl zřejmě nepříjemně překvapen rozdílem mezi Rikerovou a vlastní aktivitou.

Riker přidal do svého snímace poslední poznámku a pak řekl: "Poručík Worf dohlédne na dopravu ostatku, ale co udeláme s výzkumnou výstrojí a vybavením tábora?"

Picard si uvedomil, že velitelka Miyakawa bohužel právě tento detail zapomněla uvést ve svých pokynech. "Date, proveďte záznamy o táboře a zjistěte, kdo je zodpovědný za tyto věci. Potřebujeme instrukce, zda bez T'Sary a ostatních Vulkánců budou výkopy pokračovat."

"Nedovedu si představit, že by byly zastaveny," řekl Riker. "Podle toho, co jsem viděl, zříceniny jsou dosti rozsáhlé. Musí tam být ještě spousty neodkrytých artefaktů."

"Ona musí mít neuvěřitelně odolnou tělesnou konstituci, když dokázala žít tak dlouho!" Hlas Crusherové zarazil Picardovu odpověď. "Odborne receno, mohu pro ni udelat o něco víc, než jen verit, že síla jejího vědomí pomůže zahojit všechna zranění."

Picard odstoupil od lužky, aby mohl volněji mluvit. "Její zachránění z Atroposu je jen začátek. Narídím její okamžitý odvoz, domníváte-li se, že její stav vyžaduje péči léčebného zařízení na hvězdné základně."

"Ne," odpověděla Crusherová rázně a pevně. "Už jsem o této možnosti diskutovala s doktorem Selarem a oba jsme se shodli, že naše lékařské ošetření se vyrovná všemu, co lze mimo Vulkán poskytnout. Nikoho z jejich hlavních lékařů nejsme schopni zastihnout včas, abychom tím v T'Sarině rekonvalescenci dosáhli nějaké změny. Výsledek se dostaví během příštích čtyřadvaceti hodin... at už dobrý, nebo špatný." Svou odpověď přidělila stejnou hodnotu naději i beznaději. Picard se rozhodl, že i on musí své očekávání postavit na stejné ostrou hranu nejistoty a jistoty.

Behem rozhovoru kapitána s vedoucí lékarkou jedna z členek zdravotnického týmu diskrétně přešlapovala opodál. Rychle využila Picardovy odmlky a postoupila kupředu.

"Ano, sestro D'Airo?" optala se Crusherová.

"Dorazil první transport z povrchu planety."

Picard si všiml, že svaly na Beverlyine šiji ztuhly. Uvedomil si, že sestra podávala zprávu o telech vulkánských archeologu. Když lékarka začala v nemocničním oddělení vydávat příkazy k přípravě dvou chirurgických odevu, její hlas přešel do rutinní jednotvárnosti.

Sestra D'Aira si poznamenala poslední příkaz do svého poznámkového bloku a odšustila. Crusherová se opět otocila ke kapitánovi. "Nenávidím pitevní ohledávání," ušklíbala se. "Kdy potřebujete výsledky?"

"Co nejdříve. Dokud se T'Sara neprobere, vaše poznatky budou naším jediným vodítkem při objasnování vražd.

Nehlede k tomu, že mohou sloužit k overení T'Sarina budoucího svědectví."

"Cože?" vyjekla Crusherová. "Kapitáne, vy byste z její eventuální výpovědi chtel usuzovat na podezření z tech vražd? Nezapomínejte, že ona byla jednou z obětí!"

"Beverly, po neverohodných Sorrenových údajích o T'Sarine špatném mentálním stavu si nemohu dovolit přijmout její výklad událostí na Atroposu bez nějakých podpurných dukazu."

Picard pohlédl na bezvládnou postavu vulkánské stareny a zapochyboval, zda se zranená vůbec dožije toho, aby i svou verzi mohla vypovědet.

Táborište na Atroposu se ještě koupalo v sluneční záři, když už se Enterprise pohroužila do tmy. Po nouzovém volání byla kosmická loď už sedmáct hodin mimo svůj původní kurs. Unavení členové posádky zasedli k řídicím pultům anebo se uchýlili do klidu svých ubytoven; chodby po silném provozu ztichly, většina světla se pritlumila, jen orientační světla zářila dál do tmy.

Zustaly ovšem některé výjimky - několik bunek usilovné činnosti. Jednou z nich byla kapitánova pracovna. Picard si chvíli mnul koren nosu v marné snaze ulevit bolestem hlavy a unaveným očím a pak se znovu pustil do psaní svým stolním pocítací.

"Ne, to není dobře," zamrcl a stiskl tlačítko, aby vymazal celý odstavec, který již napsal.

Pro kapitána nebylo těžké napsat průběžnou zprávu o misi pro Miyakawu a velitelství Hvezdné flotily, ale jeho osobní zpráva pro reditele vulkánské Akademie ved mu dělala velké potíže. Vulkánská kultura vypadala na povrchu přímocare a racionálně, ale tento vnější aspekt mohl být klamný; když se totiž u Vulkáncu logika promísila se základními názory na vraždu a smrt, prodelávala nečekané kliky a obraty. Picard psal a prepisoval svou zprávu a T'Sariných zraněních a vraždách jejích kolegu, ale ačkoli ho instinkt nabádal, aby se vyhnul jistým formulacím, protože mohly být urážlivé, vůbec si nevedel rady, jak je nahradit. Zadrncení zvonku u dveří jeho pracovny bylo tedy pro neho vítaným vyrušením z frustrace z tohoto problému.

"Vstupte," zvolal a pokynul návštěvníkovi ke kreslu před pracovním stolem.

"Dobrý večer, kapitáne," řekl Dat typicky formálně. "Omlouvám se, že příprava mé zprávy trvala tak dlouho, ale zdržel me nešťastný objev; pametové sloupce táborového pocítace totiž smazal elektromagnetický impuls při výbuchu fázeru."

Zatracene! Picard byl přesvědčen, že Vulkánci postupovali metodicky správně a spolehlive, takže se kopie záznamu musely někde zachovat, trebas na Hvezdné základne 193, ale jejich získání by určite zabralo dost času.

"Naštěstí," řekl Dat, "se mi podarilo rekonstruovat široký záber průběhu expedice z našich vlastních knihovních archivů. Již tvorba celého projektu byla zcela neobvyklá."

"V jakém směru?" zeptal se Picard.

"Drívejší výzkum organizovaný Federací zjistil, že většinu predmetu, které za neco stály, odstranili z Atroposu jeho původní obyvatelé již před mnoha sty lety. Ačkoli důvody, proč k tomu došlo, nejsou příliš jasné. Tato kolonie byla totiž opuštěna dobrovolne a systematicky, a proto pak byla považována za takrka bezcennou pro vedu. Proto se také T'Sare nedarilo získat pro výzkum zřícenin dostatečnou podporu akademických institucí. Asi proto tedy prodala své rodinné nemovitosti na Vulkánu a financovala tento riskantní podnik sama."

"Soukromá expedice? To určite vyžadovalo značné náklady." T'Sarina reputace byla dostatečne velká, aby si mohla dovolit radikální odchod z konvenční vedy. "Co tedy vlastne bylo hlavní příčinou, že ji Atropos tak ocaroval?"

"Uvážený důvod byl pokládán za 'nelogický', až dokonce extravagantní. T'Sara totiž prohlašovala, že někde na planete musí být pohrben artefakt zvaný Ko N'ya."

"Ko N'ya?"

"Ano," řekl android. "Ko N'ya je..."

"Dekuji, Date." Picard již vedel, jak zarazit androidovy nadbytečné informace. "Nemusíte mi to vysvetlovat. Známe dobre legendu o Ko N'yi, opravdu."

Ko N'ya!

Léta již uplynula od doby, kdy Picard naposledy vyslovil toto jméno nahlas. Vzrušení, které v nem vyvolávalo, korenilo v jeho detství a táhlo se dlouhá léta jeho dospelostí. Nejdríve vypluly na povrch jeho vedomí nejstarší vzpomínky a vyvolaly v nem vzrušení a vnitřní chvení od pátere až ke koneckum prstu.

Mel zvláštne příjemný pocit.

Kapitola 4

Když Iconané prolétávali Branou a hledali místa pro bezpečné přistání, z nových svetu je nejvíce pritahoval Ikkabar. Jeho sveží roviny a melká jezera pripadaly známé jejím očím, jimž se stýskalo po zničeném domove. Procházky po clenitém pobřeží severní pevniny je okouzlovaly tak, že se jim znicení zdálo být jen vzdálenou nocní murou.

Pro tuto první generaci osadníku byl Ikkabar nepopsanou tabulí, na níž začali s rekonstrukcí svých dejin a kultury. Postavili nová mesta, plná stejne krásné architektury, jaká bývala na Iconii, kde ji nepřátelské zbrane obrátily v prach. Ze svého minulého života vymýtili všechny zkazky, jako by se nebylo nic zmenilo. Mnozí z nich dokonce nazývali

nove osídlenou planetu Novou Iconií. Jejich uspokojení ze šťastného znovuzrození obestřelo jejich oči jasnými barvami namíchanými již v záři jiného slunce.

Příští generace již tak spokojená nebyla.

Deti, které se v novém světě narodily, již videly mnohem jasneji než oči starců; mladé oči se totiž nedaly tak snadno omámit zdáním klidu. V krajině existovaly neprozkoumané stíny, stopy mnohem nepríznivější geografické historie, v nichž se mnozí dokonce báli číst. Deti první generace sice samy sebe stále nazývaly Iconany, ale obnovily staré jméno planety, Ikkabar, jako připomínku, že na tomto světě jsou cizinci.

Nejasná obava z cíhajícího nebezpečí se během následujících staletí začala zpevňovat v kruté poznání. Mírné podnebí, které tak uspokojovalo původní osadníky, bylo jen krátkou přestávkou v pohybu kyvadla od jednoho extrému k druhému. Obeh planety byl totiž velmi nepravidelný a tím tedy i podnebí; přišla období, kdy v letních vedrech úplně vyschla melká more a zbyly po nich jen bahnitě plošiny, šířící se k dalekému horizontu; v zimě zase bouřlivé deště bahno odplavily a plošiny zalily. Vegetační období se zkracovala, což vyvolávalo hladomor. Základy budov se ve zmezlém podkladu prohýbaly a klouzaly, a když pak podklad v různých úklonech ztvrdl, steny praskaly a smělé klenby se rozpadaly.

Staré tradice byly opuštěny, protože všechny nové generace musely beznaděje hledat nové cesty, jak vyrobit potravu a vybudovat stavby, aby byly bezpečným domovem nových rodin. Presto stále lpely na dědictví, které vzniklo mimo tento jejich svět. Když se na Ikkabar znovu vrátilo mírné podnebí a s ním i klidné dny opevované v legendách, Iconané se radovali. Nastala renesance kultury a otevíraly se staré, pečlivě opatrované svitky; cetli v nich ti, kteří si ještě uchovali alespoň stopy této vymírající dovednosti.

Radost netrvala dlouho. Znovu přišlo horké zklamání. Podnebí se začalo ochlazovat a more se tentokrát změnila nikoli v mocály, nýbrž v led. Mnoho znalostí přinesených z Iconie bylo postupně navždy ztraceno, protože cenné knihy posloužily jako topivo. Spolu s nimi shorelo i několik starců, kteří o jejich záchranu bojovali.

Otužilci ze staré Iconie, kteří přežili, si začali už sami říkat Ikkabarové. Stehovali se ze svých pevností uvezených v ledových blocích, do chatrčí z trávy a zase zpět mnohem snadněji a za menších ztrát na životech, ale presto se jejich počet stále zmenšoval.

Několik jedinců si ještě pamatovalo rozsáhlá města, která byla jejich prvním domovem; pohnuté zbytky techto dávných sídel však lákaly jiné rasy táhnoucí vesmírem. Senzory federálních kosmických lodí vystopovaly tyto zbytky vznešenosti skryté pod vrstvami bahna a ledu a jejich opatrné sondy přinesly první poznatky o lidech, kteří na této planetě žili. V poznatcích se však příliš nepokročilo, dokud jeden z etnografů vulkánské Akademie věd nezveřejnil svou terénní výzkumnou zprávu. Potom T'Sara rok co rok žádala Federaci o rozsáhlejší výzkum Ikkabaru, ale pokaždé byla odmítnuta. Její stálý tlak však posunoval její jméno stále výše v pořadí projektu, které čekaly na fondy a personál.

Nakonec se na planetu vrátila, sedm let po své první návštěvě, kosmická loď Galeone.

Na planetě však už žilo mnohem méně lidí než předtím.

Jejich scítání vyvolalo bouřlivou diskusi mezi členy výzkumných týmů. T'Sara vedla skupinu, která prosazovala první kontakt, během něhož by Federace poskytla účinnou pomoc již velmi rozptýleným loveckým kmenům, slídícím po potravě. Vulkánka dokazovala, že jde o potomky lidí s vysoce vyvinutou technologickou kulturou, kteří byli do svého nynějšího primitivního světa a jeho potřeb vehnáni; a tak jako každá posádka ztroskotané lodi i tito lidé by potřebovali rychlou a účinnou pomoc.

Bohužel důkazy podporující tuto teorii byly slabé. Památka Iconie a Brány degenerovala na nejasný mýtus o ztraceném ráji a souvislost se skutečnými místy a událostmi se už potvrdit nedala. Opozitivní skupina výzkumného týmu tvrdila, že lovci na Ikkabaru jsou původními domorodci, jejichž vývoj postihly tytéž klimatické zvraty, které již dříve zničily i starou civilizaci.

V onu zimu zemřelo více Ikkabaru, než se jich narodilo. Ačkoli jejich počet stále klesal, T'Sara se nepodařilo přesvědčit své kolegy, že nejde jen o normální kolísání v rustu populace. Šlo o významný precedens v učením o ztrátě kultury bez písma v tvrdé izolaci. Expedice nakonec odletěla.

Jak plynula desetiletí, důkazy z pozorování postupně ztrácely původní význam a ustupovaly názorům o vlivu brutálního podnebí. Rostoucí napětí mezi Federací a jejími nepřáteli odklonilo úsilí Hvezdné flotily jiným směrem a argumenty na mnoho let úplně ustaly.

Když se konečně Federace uvolila znovu venovat pozornost Ikkabaru, děti Iconie svůj boj o přežití v nekteřém třetím světě již prohrály. Vše, co zbylo z tohoto dlouho trpícího národa, bylo jediné vyhladovělé dítě schoulené u hromádky uhlíku uhasínajícího ohně.

Chlapec přilnul ke svým zachráncům ze zoufalství, zrozeného ze strachu a opuštěnosti. Posádka lodi Clementa se od chlapce dovedla, s tím málem co znala z jeho rodné řeči, že se jmenuje Kanda Jiak. T'Sara by byla dokázala vysvětlit význam tohoto jména, ale nebyla již na Vulkánu, protože pokračovala v pátrání po Ko N'yi, a tyto novinky ji tedy již nezastihly.

Čtrnáct let a několik měsíců po zachránění z Ikkabaru mladý Kanda Jiak učinil první rozechvělé kroky k získání svého ztraceného iconského odkazu.

Rozhodnutí padlo v předvečer odjezdu Jiaka z jeho druhého domova na Rediferu III. Snad se k tomuto rozhodnutí schylovalo již dříve, protože Jiak se stal jedním z několika málo studentů z tohoto světa, kteří se zapsali na univerzitu na jiné planetě. V každém případě se pro něho stal odchod na univerzitu v Terra Sol vhodnou záminkou opustit Redifer a vyhnout se tak případnému odporu svých adoptivních rodičů.

V prvním týdnu po odjezdu z domova zustalo jeho rozhodnutí pevné. Když cestovní loď přistála na Hvezdné základně 75, krcil se po celou letovou přestávku v kabině. Bylo by pro něho snadnější a pohodlnější pokračovat v letu k Zemi, jak to ostatně všichni předpokládali, a jeho problém by mohl pockat, až bude Jiak starší.

Avšak tento muž, opravdu již poslední, který na Ikkabaru přežil, nejak podvedome tušil, že nezacne-li jednat ted, svou cestu již nikdy v budoucnosti nenastoupí. Po nekolika málo letech se Kanda Jiak zcela prizpusobil životu obcana Federace. Zaschlé koreny jeho puvodu tkvely v jeho pameti již jen velmi melce; neco málo vedomostí o svém národe získal teprve studiem etnografických zpráv posádky Galeone.

Nekolik minut predtím, než zaznel pokyn pro cestující nastoupil opet do lodi, Jiak vystoupil.

Trochu cekal, že ho nekdo zastaví, ale první lodní dustojník se formálne usmál, když ho cestující požádal o vylodění. Spechající clen posádky zavedl Jiaka do haly doku. Cestující zrejme menili casto behem cesty svuj program. Podruhé Jiak sbíral svou odvahu, když krácel radou propojených kupolí hlavního terminálu. Premožen těžkým komplexem a strkajícím se davem, který proti nemu proudil, Jiak mel pocit malého chlapce, topícího se v zrádném mori.

Zustal zaražene stát, plný strachu a nerozhodnosti. Automaticky si vybavoval radu známých tváří, které se mu podobaly barvou pleti i rysy. Byl to jeho starý zvyk, který mu zustal z mládí, kdy ještě veril, že se nejakým zázrakem jednou objeví jeho krajané a odvezou ho zpet na Ikkabar. Nutkání hledat tyto lidi u neho pretrvalo i po letech, když vyrostl a naucil se mít rád svuj adoptivní svet a své pestouny. Jiak však zustal sám jak na Rediferu, tak i zde, kde se kolem neho valily tucty lidí nejrůznejších ras. To se však melo brzy zmenit.

"Hej, ty ses ztratil?" Otázku následovalo pevné uchopení za ruku.

"Ne," rekl a otocil se k tazateli.

"Vypadáš docela jako ztracený." Žena mela na sobe pomackanou bluzu, ale Jiak si všiml kapitánských hvězdicek na límci. Nebyly to však výložky Hvězdné flotily, takže žena byla patrne velitelkou civilní nákladní lodi.

"Já vím, kde jsem," rekl Jiak predstíraje smelost, kterou ovšem nemel, "a vím, kam mám ted jít. Nevím tedy, proc bych mel vypadat jako ztracený."

Její ruka se zvedla, aby upravila neposlušnou kader vlasu. Byl to však opravdu jen frivolní posunek. Stocená celenka na její hlave byla totiž plná umelých kaderí. "Tak kam tedy jdeš?"

Nic jí sice do toho nebylo, ale presto mladík pocítil vdecnost za její zájem, byt byl projeven ponekud drsne. Jiak se tedy zatvářil smírlive a uvedl svuj nejbližší cíl. "No dobre, když to chcete vedet! Cestuji na Davenport V."

Kapitánka nad touto odpovedí posmešné potáhla nosem. "A máš už letenku?"

Zavrtel hlavou. "Teprve si ji musím koupit. Budu vám vdecný, ukážete-li mi, kde to..."

"To není žádné významné turistické centrum, což tedy znamená i vysokou cenu." Pak vyřkla cenu letenky na tento vzdálený svet.

Cena byla skutečne závratne vysoká. Jiak si byl jist, že pro začátek mu jeho kapesné vystací na všechny cestovní výlohy, ale místo toho by ted najednou jedna letenka vytáhla z jeho úverové karty celý prídel. Na konečný úsek jeho cesty z Davenportu na DiWahn by mu už peníze nezbyly.

Jeho zaraženosť byla tak nápadná, že žena jen povzddechla.

"Vrat se domu, chlapce!"

"Nejsem malý kluk a už si najdu nejaký zpusob, jak se tam dostat!" Byl rozhodnut najít vhodný zpusob co nejdříve. Za nekolik málo dnu se totiž jeho rodice dozvedí, že nedorazil na Zemí, a zacnou po nem pátrat. Nemeli sice právo ho zastavit, byl již plnoletý, ale on chtel uniknout jejich snaze přivést ho zpet do rodinného pohodlí na Rediferu.

Jako by cetla jeho myšlenky, žena rekla: "Myslím, že jsi už dost starý na to, abys utíkal z domova, ale zase dost mladý na to, abys mel v očích hvězdný prach. To by ti na mé lodi dlouho nevydrželo."

"Co jste to rekla?" zeptal se Jiak.

"Jsem kapitánka Delová," rekla úsečne, "a nenabízím, ti žádnou kouzelnou práci. Nekterí kluci si myslí, že toulat se vesmírem je jenom zábava, ale ty budeš za své lužko v kabine proklate tvrde pracovat."

"Nechci žádné kouzlo, chci se jen dostat z této hvězdné základny."

"Pokud si budeš tohle pamatovat, budeme spolu dobre vycházet." Delová rýpla prstem do vaku u jeho nohou. "To je všechno, co si vezeš?"

"Ano, cestuji nalehko."

"Dobrá," usmála se spokojene nad tímto dukazem šetrnosti. "Pojd tedy a nelelkuj! Mám nacpaný program s nakládkou."

Ještě příliš ohromený a neschopný úplne pochopit své štěstí, Jiak uchopil batoh, prehodil si jej pres rameno a vyrazil za Delovou.

Ve skutečnosti nemel vubec cas vyzvednout si z cestovní lodi zbytek svých zavazadel, takže jeho těžké kufrы byly nyní už na ceste k Zemí. Pri troše pečlivosti však mohl vystacit s jedním rezervním oblečením, které mel u sebe.

Jediné, co nyní melo na jeho zádech nejakou váhu, byl svazek T'Sariných "Legend o Iconské diaspore."

Kapitola 5

Dat mohl sledovat bez potíží dlouhou výmenu názoru mezi kapitánem Picardem a doktorkou Crusherovou i ze svého místa ve stanici kabine na zádi paluby.

"Je mi líto, kapitáne, ale nenastala žádná zmena v jejím..."

"A pokud jde..."

"Zprávy o ohledání stále ještě nejsou..."

"Dejte mi vedet, jakmile budete mít neco důležitého!"

Dat si všiml, že oba dustojníci soustavne predpokládali zcela presne, jak bude znít příští otázka a žádost o informaci. U lidí byl tento zvláštní zpusob chování pevne zakorenen, ackoli vedl k castým nedorozumením, jak byl Dat ostatne mnohokrát svedkem.

Dat zaslechl, že kapitánovo kreslo tiše vrzlo, jak se Picard zvedl z jeho polštáru. Android svými citlivými smysly snadno sledoval zvuk kapitánových rázných kroků, když šel z boční plošiny na vyvýšenou palubu. Kapitán krácel až k místu tesne za Datovou kabinou a zastavil se.

"Ano, kapitáne?" Dat se otočil podle předpisu osobního služebního styku tváří v tvář.

"Rád bych ještě jednou videl charakterové popisy týmu archeologu."

Dat uchopil svazky umístěné tak, aby byly snadno dosažitelné. Uvedomil si přitom, že i on sám vytušil kapitánovu žádost.

Picard se oprel o Datovo rameno a vyslovoval jméno za jménem. "Skorret... Sohle... Tessin..."

Váhavý Datův krok nikdy neznamenal nějaké loudání, protože Dat byl s to zabývat se najednou jak strídáním senzorových vstupů, tak rozmluvou mustkové posádky s vedeckou stanicí; mohl ještě k tomu také simulovat ruce hráče pokeru, vypocítávat liché karty a vylepšovat tím strategii sázek; stejně umel porovnávat a hodnotit různou interpretaci hudebních děl pro lepší pochopení estetického dopadu dirigentova stylu. V tuto chvíli se najednou zabýval hned prvními třemi z uvedených činností.

"Vyslal Vulkánec nouzové volání?" zeptal se Picard.

"Ano, kapitáne."

Dat zapnul záznam tak, aby začínal identifikačním rámcem archeologického týmu, který byl psán jak ve vulkánštině, tak ve federálním standardu. Pak se objevil obraz vulkánského muže s dlouhým oblícem a vysedlými lícními kostmi, což byly znaky charakteristické pro tuto lidskou skupinu; ačkoli bylo obtížné u jedince této dlouho žijící rasy zjistit přesný věk, zdálo se, že muži na obrazovce nemůže být ani padesát. Mel na sobě zaprášený pracovní odev, v pozadí bylo videt zříceniny zvláštní staré budovy.

"Jsem Sorren, asistent T'Sary, vedoucí naší expedice. Archeologický tým se dohodl, že T'Sara potřebuje lékařské ošetření. Její chování je stále extrémnější, snadno podléhá výbuchům a je stále... (praskot)..."

"Tady," řekl Picard a bodl prstem směrem k místu praskání. Dat ihned zareagoval a vyladil na obrazovce rozbitý obraz.

"Tento krátký náraz statiky vymazal část Sorrenovy zprávy. Z kontextu lze usuzovat, že šlo o rozbor projevu T'Sarina výstředního chování." Kapitánova ruka poklesla a Dat pokračoval v prehrávání zprávy.

"...domnívám se, že jde o projevy charakteristické pro Bendiho syndrom. Žádám o okamžitý transport, aby se T'Sare dostalo vhodného lékařského ošetření dříve, než se její stav ještě zhorší."

Dat zastavil záznam a čekal na další kapitánův příkaz.

"Chybející kus záznamu nebyl důležitý, ovšem jen dokud Sorren žil," řekl Picard zamyšlene. "Ale teď by mohl být naším jediným klíčem k poznání toho, co se v táboře v několika posledních dnech dělo. Je nějaká možnost tuto informaci rekonstruovat?"

"Pokud tým postupoval podle standardních pravidel komunikace, pak by měl být netknutý originál uložen v pametových bankách subprostorového radiového přenosu. Poškození přístroje bohužel vymazalo všechny záznamy o předchozí činnosti."

"Tak byly zničeny i databanky expedice," řekl Picard. Kdyby byl tento vandalismus jedním z příkladů T'Sarina výstředního jednání, pak tedy postupovala mimorádně metodicky!"

Dat přidal další dvě stopy ke svým myšlenkovým pochodem. V jedné analyzoval kapitánův hlas a identifikoval jeho napětí jako indikaci podráždění, podezření a zvědavosti; dospěl k názoru, že z celé posádky lodi pouze u Picarda složité citové stavy nejvíce směřují k vlastnímu řešení. Druhý myšlenkový proud přimel Data k oznámení. "Kapitáne, zjistil jsem, že ta statická interference je způsobena výrazným propuknutím Hovorkovy radiace."

Když kapitán nijak nereagoval, Dat si uvedomil, že ke své záhade musí přidat vysvětlení.

"Hovorkovo záření vzniká při rozpadu hnědých trpaslicích hvězd, ale zdroje tohoto záření v tomto sektoru ani v prostoru mezi sluneční soustavou a Hvezdnou základnou 193 neexistují."

"Co byste tedy soudil o jeho přítomnosti?"

"Nic. Zatím nemohu." Předpokládal další kapitánovu otázku, a proto řekl: "Nemohu teoretizovat ani o tom, že s touto anomálií souvisí události na planetě; ostatně to ani ono záření nemuselo být."

Picard velmi rychle vytušil Datovu další žádost. "Víte, pane Date, to co si o mystériích myslím já, nemusí být rozhodující, ale já to potřebuji vysvětlit! Pokračujte ve svém zkoumání!"

Pomalý tikot elektronického diagnostického přístroje náhle vybuchl ve smršt zvuku a blikajících světýlek. Za několik sekund už vedoucí lékařka a dvě sestry behaly kolem T'Sarina lužka. Po prvním ošetření zranění zustala Vulkánka v bezvědomí a bez vlády. Nyní se však její údy slabě chvěly v napětí svalu.

"Zdá se, že se už probírá z kolapsu," rekla Crusherová po vyšetření životních funkcí. Vzdor prudkým výkyvům ukazoval přístroj zjevný vzrust bunecné i metabolické aktivity. "Ale to je příliš brzy, zatracene! Poškozená tkáň se teprve začíná regenerovat. Kdyby se nyní probudila, tak na svá zranění zemře."

Crusherová vedela, že pro vulkánského lékaře by v tomto případě bylo ideálním zákrokem rychlé přerušení nabývání vědomí a opetné uvedení pacienta do transu. Pro zavedení takové terapie však nemel kvalifikaci ani Selar.

Naštěstí šlo použít jiných, byt drastictějších metod, které přimejí tělo nabýt regenerativní schopnosti.

"Deset kubíku tochizinu!" Crusherová jen natáhla ruku a ucítila ve své dlani nádobku s udaným množstvím hypospřeje.

Léčárka pritiskla přístroj na okraj pacientciny šije a začala léčivý sprej vtlačovat do kuže.

"Metabolická aktivita se stabilizuje... klesá," potvrdila sestra D'Aira. Začala rychle odecítat klesající hodnoty; když však čtení přerušila, aby shrnula odpocty, čísla opět začala rust.

"Patnáct kubíku dermacolu," nařídila Crusherová, ale ani tento lék, ani dalších patnáct kubíku hyzolidinu nemely trvalý účinek. "Vypadá to, jako by se tělo stále přizpůsobovalo injekcím a tím účinky neutralizovalo."

Crusherová vzala od sestry novou náplň hypospřeje a přiložila nádobku na obnaženou pokožku, přístroj však nespustila. Vulkáncino podvedomé úsilí probrat se z bezvědomí se nedalo potlačit bez dalšího masivního chemického nárazu, což by ovšem zase nenapravitelně poškodilo oslabenou soustavu.

Pak T'Sara zamžikala a otevřela oči: byly onyxové černé a jasné, bez jakéhokoli zmatku.

"No tak dobře," rekla mekce Crusherová, "je-li to ono, co chcete." T'Sara vztáhla k lékárce štíhlou, vyhublou ruku. Z lidského hlediska by bylo mělo jít o prosebné gesto, ale za těchto okolností nebylo pochyb, že jde o Vulkáncinu naléhavou žádost. Prsty na ruce se ohnuly a jako ocelové kleště sevřely záhyb lékarcina odevu. Ackoli téměř umírala, měla T'Sara dost síly, aby přitáhla Beverly blíže k sobě, až se lékarciny oči dostaly přímo před její ústa.

T'Sarin chřaptivý šepot znel jako závan pouštního vetru. "Ko N'ya... nikdy neprestane téci krev!"

Picard si dovilil před svou návštěvou nemocničního oddělení pár hodin spánku, ale tušil, že vedoucí lékarka takové štěstí neměla. Když se zastavil u dveří její pracovny, všiml si v lékarcine hlase zvláštního zabarvení a tmavých stínů pod očima.

"Jste si jistá, že tohle rekla?" ptal se Riker.

"Ano, jsem si jistá."

Crusherová podávala lékarskou zprávu suše a stroze, ale nyní, když měla služební hlášení odbyto, odložila desky se svými záznamy a zaklonila se v sedadle u pracovního stolu. "T'Sara mluvila zcela zřetelně... než zemřela."

Picardovi neušel Beverlyin upřený pohled do nemocniční místnosti před její pracovnou; uvidel tam dvě sestry, které kladly ztichlé, zakryté telo na nosítka. Po chvíli on i Riker opustili pracovnu. T'Sary již nebylo, odešla z přítomnosti i ze života.

Picard zažil poslední dny Sarekova utrpení z Bendiiho syndromu a pomyslel si, že tohle byl prece jen milosrdnější konec.

"Co to znamená, Ko Ni...?" zkomolil Riker zvláštní zkrácení poslední slabiky.

"Ko N'ya!" opravil ho kapitán s bezchybnou výslovností, již se naučil dlouhým používáním. "Je to starobylé jméno ještě z predeformního vulkánského dialektu. Presný jeho překlad neexistuje, ale v kulturním pojetí to zhruba znamená Satanovo srdce."

Crusherová si po tomto vysvětlení povzddechla. "Co je to za podivná slova od umírajícího cloveka?"

"U této Vulkánky nejsou vubec podivná," řekl Picard. "Celá dvě poslední desetiletí je T'Sara... vlastně byla posedlá pátráním po tom predmetu, o němž verila, že se objevil v mytologii zaniklých svetů. Její teorie, kterou ovšem jiní vedci a historici zpochybnovali, predpokládala, že šlo o talisman, který skutečně existoval a byl skutečným zdrojem všech legend. Verila také, že Ko N'ya nejak skončila na Atroposu; T'Sara tam tedy strávila jejím hledáním svých posledních deset let."

"Takový starý krám," řekl Riker. "Mohl tuto její posedlost vyvolat Bendiiho syndrom?"

"Prestali byste, prosím, oba dva laskave spekulovat a neco dokazovat predem?" vybuchla Crusherová "Sorren byl archeolog a žádný lékar, takže nemel kvalifikaci k diagnóze tak zvláštní choroby. Teprve moje laboratorní testy potvrdí..."

"Kdy to bude?" zacial Picard.

"Pracuji tak rychle, jak jen mohu. Až budou výsledky, dám vám..."

Náhle se zarazila, zhluboka nabrala dech a pak zase spustila. "Až se trochu prospím, určite si opet pripomenu, že mám být zdvorilá."

"Nebudte dotčená, doktorko," řekl Picard. Spánek určite pomuže, ale tušil, že její unavenost má zcela jinou, hlubší příčinu. Na Beverly cecal příliš závažný úkol.

Vrchní lékarka se zvedla od pracovního stolu. "Dovolíte-li, pánové, ceká me další vyšetřování."

"Kapitáne!"

"Prominte, Rikere," řekl Picard a uvedomil si, že stále ještě stojí v chodbe pred nemocničním oddělením zabrán do myšlenek o T'Sare a jejím bezvýsledném pátrání. Vyrazil rázne vpřed. "Co jste říkal?"

Riker s ním srovnal krok. "Podle Worfovy dílčí zprávy je výzkumný tábor téměř zcela demontovaný a vyklizený. Za pár hodin bychom mohli prerušit oblet planety."

"Ještě ne," řekl Picard. "Ne dríve, dokud nebudeme presne vedet, co se tam dole na povrchu vlastne stalo. Možná, že budeme muset prozkoumat ještě jednu táborišťe."

V tomto konstatování bylo dostatečne pravdy, aby se kapitánovu svedomí ulevilo. Nevysloveným duvodem byla to i nutnost vypořádat se s T'Sariným vrahem. Picarduv smutek nad T'Sarinou smrtí byl spíše rozumový než citový. Proto svůj pocit náhlé prázdnoty z nenahraditelné ztráty nemohl potlačit, byt krátel sebery chleji.

"Myslím, že je nacase, abych se na Atropos podíval sám." Ani nezpomalil krok, prudce zahnul doprava a vešel otevřených dveří turbovýťahu, který práve vyložil cestující. "Paluba šest!"

Riker proklouzl za ním dríve, než se dvěre zavřely. Když turbovýťah odstartoval, první dustojník řekl. "Jdete tam dolu jako archeolog nebo detektiv?"

"Tak i tak", odvetil Picard, "ale také projevit svou úctu."

Tím, že T'Sarin život tak náhle skoncil, skoncil i její neúnavné pátrání po mýtické Ko N'yi. Atropos plný zřícenin se tak stal symbolickým príhodným náhrobním kamenem pro obe.

Tvrdá kovová podložka transportní plošiny se zaryla do houbovitého mechu a stejne snadno se tam zaborily i Picardovy boty.

Kapitán si prohlédl zbežne okolí pristání, od rostlinstva praskajícího pod nohama až po podivnou zmet zřícenin roztroušených kolem jako vybelené kosti nějakého dávného obra.

Prostranství kdysi pokrývaly ctercové dlaždice puvodne jasných barev, ale jejich vzor byl už porušen. Nekteré ležely

nakrivo v nejruznějších úhlech, jiné byly rozbité na kousky; všechny pak pokrýval prach a špína. Uprostřed prostranství ležely v pokriveném kruhu kameny. Zbytky kdysi vysoké veže se zřítily na její základy. Podle množství suti stavba původně musela zastínovat okolní budovy na míle daleko; dosud i její ruiny sahaly vysoko a zastínovaly slunce.

Vzduch byl suchý a měl nahorklou chuť. Picard jej zhluboka dýchal a snažil se vypláchnout si plíce od plynné směsi bez jakékoli chuti a vůně, kterou byla plněna jeho kosmická loď. Usmál se své touze obsáhnout a vychutnat tuto cizí krajinu.

Usmev se mu však ztuhl na rtech, když jeho zrak padl na malou kovovou tabulku zasazenou do země; označovala polohu nalezeného mrtvého těla. Na tomto prostranství padli čtyři archeologové.

Poručík Worf vystoupil ze stínu, kde čekal na kapitánův příchod. Ukázal na znacku u svých nohou. "Tady padla T'Sara."

Další tři tabulky byly rozmístěny v nepravidelném pulkruhu kolem Klingona na místě, kde se archeologové chtěli sejít se svou vedoucí. Podle Rikerovy zprávy Soth a T'Challo byli také ozbrojeni, takže T'Saru mohla zasáhnout jejich křížová palba.

Picard se pokusil v duchu rekonstruovat celou scénu, ale nijak se mu nedarilo zaradit do tohoto násilí padlé Vulkánce. T'Sara a její kolegové pracovali pokojně po deset let v těchto zříceninách. Jaká souhra vlivu mohla vést k tomuto tragickému konci?

"Poručíku, kde bylo místo jejich posledních vykopávek?"

"Tamhle," ukázal Worf do stínu.

Kapitán se vydal za ním arazil si cestu zmetí zřícených bloků. Klopýtal o uvolněné dlaždice zaniklého náměstí. "Odnesti jsme odtud detektor a několik sonických přístrojů," řekl Worf.

Když oči přivykly na šero stínu, Picard spatřil plochu, z níž byly kameny odstraněny. Na očištěném místě byl tak odkrytý hieroglyfický basrelief, vytesaný do zdi veže. Část umeleckého díla byla zčásti restaurována, ale i kdyby se Vulkáncům snad bylo podarilo cizí jazyk rozluštit, zpráva o tom byla stejně ztracená, protože všechny záznamy o výsledcích expedice byly zničeny.

"Doufal jsem, že uvidím něco závažnějšího," řekl Picard s povzdechem, "ale obávám se, že to byla jen poznámka pod carou z jejich posledních..."

Hledel do tmavé plochy, která prorušovala šedou zed. Byl to úzký a vysoký dvorní otvor.

Tato zvláštnost svádela k prozkoumání. Picard vkročil do otvoru ve zdi, ale pro tmu neviděl nic, jakoby byl zavrel oči. Natáhl ruku před sebe, ale ta projela do tmy a ucítila vzduch o několik stupňů chladnější, než byl ten, v němž Picard stál.

"Další poznámka pod carou?" zeptal se Worf.

"Snad. Proc bychom si to neprohlédli?"

Picard postoupil otvorem dále do tmy. Ocítl se v úzkém tunelu a slyšel, jak se Worfova ramena trou o stěny z leštěného kamene. Kdyby tu bylo více světla, dral by se kupředu. Tma však nehoustla a naopak v dálce jako by bylo přívětivé světlo. To ho zlávalo a pokračoval v průzkumu.

Brzy zjistili, že světlo vydává polní lampa, opuštěná v chodbě. V jejím světle poznali, že konec tunelu byl prepažen zdí, kterou se archeologové prokopali do okrouhlé síně.

"To je víc, než poznámka pod carou," řekl Picard, když nahlédl do nitra síně.

Monumentální trun vytesaný z téhož kamene jako věž nad ním stál uprostřed prázdného prostoru. Na trune seděla hubená postava, ale nebyla to socha. Při prvním vdechnutí Picard ucítil zatuchlý pach mumifikace. Kuže a tkáň postavy byly vyschlé a napjaté na kostech.

Zaživa byla tato neznámá cizinka vysoká, trochu schýlená; teď po své dávné smrti byla skrcená jako pavouk v síti.

"Neco drží," řekl Picard. Zpozořoval, že paže a dlaně mumie jsou sepaté, jako by držely nějaký malý předmět. Když se Picard přiblížil, aby lépe viděl, zviril svými botami do nehybného vzduchu mraky hnilobného prachu.

V rukou mumie však žádný předmět nebyl.

Kapitán vedel, že osten zlé předtuchy, která ho prepadla, je iracionální a nepodložený. Obsah této síně mohl být totiž vykrádán již celá staletí předtím, než na planetu vstoupili Vulkánci.

"Videli jsme toho už dost."

Worf netrpelivě přešlapoval a hrabal se z portálu mnohem rychleji, než do něj vstupoval. Picard se uderil o hranu kamene do hlavy, když se prodíral vstupním otvorem.

"Kapitáne? Stalo se vám něco?"

"Ano, poručíku, ale myslím si, že to nemá tak velký význam."

Všechny známky v objektu byly tak nápadné, že je T'Sara určite pozorovala také. Picard vztáhl ruku a jeho prsty hmataly po rozpadlých cihlách a malte. Uvažoval, jak strašné to musely být emoce, které pohánely ruce při stavbě této zdi.

"Tato sín byla zazdená zevnitř!"

Kapitola 6

Podél vnějšího skorepinového krytu Hvezdné základny, 193 byly rozmístěny subprostorové signální kolektory, malá část rozsáhlé telekomunikační sítě, která spojovala jednotlivé části Federace z jednoho konce na druhý. Tyto elektronické sberace shromažďovaly slábnoucí přenosy z nákladních kosmických lodí a ze sídel ztracených na okrajích

federálního teritoria. Pocity pak trídily plně digitální soubory a směřovaly je k příslušným přenašečům na horním okraji stanice. Takto znovu zesílené signály se opět vracely do prostoru směrem k místům jejich určení nebo k jiným spojovým centrum, rozestým po celém území Federace.

Celý proces probíhal automatický, takže komunikační svazek z Enterprise prošel v několika sekundách celou soustavou. Bylo by to trvalo ještě kratší dobu, ale zpráva o misi kapitána Picarda musela být vybrána z nabitého uzlu před vysláním zbývajících částí přenosu na Vulkán.

K dalšímu pulsekundovému zdržení došlo ještě tím, že kapitánova zpráva procházela krátkým subrutinním systémem. Podle naprogramovaných pokynů počítač vytvořil kopii přenosu a uložil ji do neoznačeného nárazníkového svazku. Originál pokračoval do terminálu zpráv pro velitelku Miyakawu.

Technici komunikačního centra zpřístupnili kopii za několik minut a překontrolovali její obsah. Po prvním rychlém čtení začal koutky Miyakawiných zkrivených úst škubat nervový tik. Četla zprávu ještě jednou.

K porušení bezpečnostních předpisů v komunikační síti na hvězdné základně, jejíž personál tvořili důstojníci Hvězdné flotily, nemohlo tak snadno dojít. Thomas Grede však často pracoval bez kontroly, takže se mohl velmi snadno na subrutinní systém napojit. Nikdo z ostatních operátorů neznal celý systém natolik, aby dokázal objevit případnou změnu, a jen málo z nich o to mělo zájem.

Každý podlehl apatii, když uprostřed kariéry najednou vypadl ze svého místa. Nikdo nepozoroval Gredeho odchody, ale ani ho nikdo během služby nesledoval. Grede byl stříhlý, plachý muž, jehož všichni od mládí přehlíželi. Byl schopný a spolehlivý a jedinou jeho slabostí byla touha upoutat na sebe pozornost. Za celý život se mu však nesplnila.

Na Hvězdné základně 193 si jeden člověk této Gredeho slabosti všiml a využil ji ve svůj prospěch.

Stalo se běžným jevem, že každý nový zaměstnanec najatý velitelkou základny, byl zlákan, aby svými soukromými službami plnil určité obchodní zájmy na stanici. Grede pevně vzdoroval opětovným úplatkům a po mnoha letech svého jednotvárného a nenápadného zaměstnání si vysloužil pověst člověka, z bezpečnostního hlediska naprosto čistého.

Behem této doby ovšem Camenae velmi trpělivě pestovala své přátelství s Grede, ať již laskavými slovíčky nebo příležitostnou skleničkou bez placení v baru "Zaplat, nebo zdechni". Tímto umírněným lichocením si ovšem získala naprostou Gredeho věrnost.

Grede se pak úzkostlivě snažil nicím ji potěšit. Bez jakékoli předchozí výzvy přišel jednoho dne za Camenae do baru a daroval jí kódovanou zprávu pro velitelku Miyakawu, kterou obratně zachytil a zaznamenal. Camenae mu ovšem za tuto zradu zaplatila, ale Gredeho rozechvel hlavně její pochvalný úsmev. Naneštěstí její vdecnost dlouho netrvala a její chování vůči němu se stalo chladným a odměřeným. V zoufalé snaze opět získat její přízeň technik konečně poznal, že jedinou cestou, jak si u ní své dobré postavení udržet, je stálý přísun příslušných daní. Dnes, když Grede opět vklouzl do dveří baru "Zaplat, nebo zdechni", pozdě poznal, že cena Camenaeiny přízvy se vyšplhala mnohem výše, nežli si kdy chtěl připustit.

"Mám informaci." Tato magická slova nejprve splnila Gredeho touhu imponovat makléřovi. Pak primela norsickou stráž ustoupit a dovolit Gredemu vstoupit do nitra svatyně. Znal cestu do Camenaeiny pracovny celou svou bytostí, ale stejně vždy zakopl o práh. Nohy měl natolik zsláblé nedockavostí a strachem, že se mu pokaždé roztrásla kolena. Ona mu pokynula usednout, ale on zůstal stát a kýměl se na nohou, připraven hned zase utéci.

"Právě jsem viděl poslední zprávu pro Miyakawu z Enterprise", řekl celý udýchaný, jak spechal do baru. "Camenae, Vulkánci na Atroposu jsou mrtví!"

"Tak tedy touhle věcí se zabývá Enterprise! Tuto informaci mohu v každém případě použít." Sáhla do záhybu své róby a vytáhla platební známku.

"Ne!" vykřikl Grede a jeho hlas přešel do vysokého tónu. "Nepřišel jsem sem, abych vám něco prodal, Camenae. Celá situace se mi vymyká z rukou. Mluvíme o smrti prominentních občanů Federace. To znamená vyšetřování, dotazy a úředníky šmejdící po všech koutech této hvězdné základny."

Pokřivila rameny. "Nejsem odpovědná za to, že jste opomněl zvážit důsledky naší poslední transakce."

"Zatracene, muži se dostat do vážných problémů za to, co jsem udělal!"

"Za těchto okolností," rekla a vzala do dlaně známku, kterou odmítl. "Dám to na vaše konto. V budoucnosti to můžete potřebovat."

Pátral v její tváři po nějaké známce soucitu. Koutky jejích úst však byly spuštěné a jeho neštěstí ji nezajímalo. Camenae dávala zřetelně najevo svou netrpělivost, aby už odešel.

Sendei zavrel oči.

Po stoleté praxi se mu měla ona prostá událost vřadit docela snadno do jeho meditací, ale dnes tuto schopnost neměl. Vulkánci se pokoušel pohroužit se do svého nitra, ale nedarilo se mu to. Stále slyšel tlumené výměny názoru mezi studenty a profesory venku v hale a v duchu viděl svou pracovnu.

Nabral zhluboka dech. Pak si jako dítě, které se právě učí prvním krokům citové kontroly, vyvolal konstrukt dvou rukou a představil si, že si jimi zakryl obe uši.

Když všechny zvuky zeslábly, Sendei posunul své vykonstruované ruce před obličej a přestal vnímat i místnost, v níž sklesle sedel. Zbavil se tak všeho, co ho vyrušovalo; uvolnily se mu konečně i ostatní pevněji blokové myšlenky.

Pronásledovaly ho vzpomínky na mrtvou.

Trvalo mu deset let, nežli našel T'Saru, když právě stála na hrbetu písečného přesypu ozářená měsícem a hledala upřene přes planiny na temnou siluetu hory Selaya. Diskutoval s ní čtyři hodiny, až téměř do úsvitu, ale žádnými logickými argumenty ji nemohl odradit od úmyslu prodat majetek, aby mohla pokračovat ve svém pátrání po Ko N'yi. Když se nakonec všechny jeho citové rezervy vyčily na její neústupnosti, pobouřene odešel. Casem se jeho rozvaha obnovila, ale ona již opustila Vulkán.

Potom už ji nikdy nespatrił.

T'Sara nemela uzavřený rodinný kruh a vzdálené vetve jejího kmene s ní všechny styky prerušily, když zdedené pozemky opustila. Tehdy ji Sendei prohlásil za svou příbuznou a zapsal její jméno do rodinné kroniky, aby i děti jeho dětí ctily její památku.

Její obraz pozvolna bledl a on byl náhle sám v poušti. Zaboril ruce do presypu a nabíral do hrstí písek. Pak se soustředil na zrnka písku a na to, jak proudila mezi jeho prsty. Tato druhá vykonstruovaná představa mu pomohla sestoupit na jinou úroveň svého meditativního stavu.

Nevidel Sohleho tvář, ale pamatoval si drsnost jeho hlasu. Ackoli Sohle nikdy neprojevil svou víru v účel a úspěch T'Sarina hledání, byl prvním archeologem v Akademii, který oznámil své rozhodnutí doprovázet T'Saru na Atropos. Když se proti jeho účasti vzedmula boure kritiky, krátce na ni odpovedel: "Víc se naucím od pošetilosti nežli od moudrosti svých kolegu."

Tato slova presvedčila i jiné profesory a studenty, takže T'Sara neodešla z Vulkánu sama.

A ted mel Sendei sdelit Sohleho detem, že jejich otec je mrtev, a říci Tessininým bratrum, že jejich sestra se již nikdy nevrátí domu! Skorret už nedokončí svou disertaci o predreformním zpracovávání kovu a pro Akademii byly navždy ztraceny T'Challový názory o dávných formách vulkánského umení.

Tolik jmen ztraceno... tolik životu prerušeno... tolik rodin zraneno touto tragédií.

Pohybující se zrnka písku nemohla podeprít jeho drolicí se citovou obranu. Sendei uvolnil v poušti dunivé zemetresení. Zeme se trásla a prohýbala a pod jeho nohami se otevřela klikatá trhlina. Padl do ní, do úplné temnoty, do skutečného stredu svého zoufalství.

Sorren je mrtev. Muj syn je mrtev!

Sendeiova reakce byla reakcí pravého Vulkánce, mlcenlivá, ale hluboce prožívaná. Jiné rasy tento nedostatek pohledu zvnejšku u Vulkáncu casto mylné považovali za lhostejnost, ale bolest z tak velké ztráty prece nebylo možno vystavovat na odív! Nekterí Vulkánci se snažili vylucovat každý cit; vetšina však citum podléhala, ale ovládala je. Podle filozofie, kterou vulkánská rasa přijala, nebylo duvodu, proc by nějaké emoce, bez ohledu na svou intenzitu, mely ovlivnovat chování a prekrývat logiku.

V hluboké meditaci Sendei pátral po konečném konstruktu, který by jeho nepoddajné emoce obsáhl. Vybral si obraz reky, ritící se do podzemní propasti. V této predstave se i jeho láska a hore mohly rítit volne svým vlastním recištěm tak dlouho, dokud mu smrt neprinese vnitřní mír.

Kapitola 7

"Není to Bendiiho syndrom!"

Beverly Crusherová vrazila do kapitánovy pracovny hned, jak cvrnkl zvonek. Mávala svým záznamníkem jako nácelník vítězného nepráteleckého kmene.

Picard položil šálek s cajem, který si právě prikládal ke rtum, a pokynul vrchní lékarce ke kreslu pred pracovním stolem.

"Soudím, že vaše lékarská zpráva je hotová."

"Ano, díky bohu!" Zaujala své místo s puvabem tanecnice. Šosy jejího laboratorního plášte vlály za ní. "Tkánové kultury T'Sarina metathalamu jsou na Bendiiho syndrom negativní. Ostatne ani pri ohledávání jsem v jejím mozgovém ci nervovém systému nenašla žádné známky, ani rány, ani nádory, ani nic organického, co by mohlo být príčinou násilného nebo neracionálního jednání."

"Co tedy potom mohlo mezi Vulkánci rozpoutat takové násilí?"

"Ach, to mi dosud jasné není," rekla Crusherová. Horící tváře prozrazovaly její vzrušení. "Mohu být slabší v složitéjších otázkách soudního lékařství, ale myslím si, že mnozí Vulkánci byli napred omráčeni a teprve pak zavraždeni; téměř všechna mrtvá tela jeví nápadné známky toho, že s nimi bylo po smrti hýbáno."

Klepla do obrazovky svého elektronického záznamníku, prohlédla si záznam a pokračovala. "Například Soth byl nalezen, jak leží na prostranství oblicejem dolu, ale krvácel ze zadní části tela; na T'Challových pažích byly škrábance a zhmoždeniny, k nimž došlo až po smrti. Sohle mel zlomené tri prsty, také až po smrti, zrejme se nekdo snažil omotat mu ruku kolem držadla fázeru."

Picard již tušil, kam tato diskuse smeruje, ale srkal dál svůj caj, zatímco Beverly rozvíjela argumenty.

"Krome toho otisky Tessininých prstu byly na zbrani, která zabila Skorreta, ackoli stupen bunecné degenerace dokazuje, že zemřela nejméne o pul hodiny dríve nežli on." Pohodila záznamník na kapitánuv stul jako železnou rukavici pri výzve k boji. Pak rekla: "Proste se domnívám, že je velmi nepravdepodobné, že by se nějaká skupina vulkánských zabijáku zabývala pretahováním svých obětí z místa na místo. Mnohem prípadnějším vysvetlením celé situace je..."

"... že na planetu pronikli nejací vetrelci a zrežirovali tuto kamufláž."

"Presne."

Pred Picardovými duševními zraky se rozvinul nový scénár: T'Sara nebyla napadena úmyslné; bezdecne se dostala do křížové palby fázeru a stala se obětí útoku spíše náhodne nežli zámerne. Také tvary použitých zbraní byly záhadné a neurčitě, jejich existence byla tedy dukazem pravdy.

"Souhlasím s vaší interpretaci dukazu," rekl Picard. "Zustává otázkou, kdo to byl a proc to udelal?"

Pokrcila rameny. "Bohužel, kapitáne, to jako není moje parketa."

"Ne," vzdychl Picard, "ale moje ano!" Odpovedi na T'Sarinu smrt byly ještě v nedohlednu, unikaly a mucily ho. Co by mohlo prispet k jejich zpřesnění?

Kapitán postavil komunikátor na podstavec. "Picard Datovi: jaký je stav vašeho soucasného výzkumu?"

"Ještě jsem neskončil šetření, ale již je tu dostatečný pokrok, který by vás zajímal."

"Dekuji vám, Date..Jdu na mustek." Kapitán vstal od stolu. "Doktorko, myslím, že byste si to měla poslechnout také." Rikerovy kroky se hlasitě rozléhaly, když krácel po palube Nákladního oddělení 12. Nakládací posádka již odešla, jakmile do rozsáhlého skladiště dopravila soupravu vzdušných nosiců. Po krátké explozi horečné činnosti tu Worfův tým zanechal urovnaný stoh pravidelných lodních kontejnerů.

Na každé krabici bylo vytištěno číslo. Riker si je prepsal do svého záznamníku a na obrazovce zkontroloval obsah krabic. První série obsahovala stany, počítače, elektronické záznamníky, termální senzory, laserové vrtáky a sonické krumpáče. Každý kousek pretrženého lana a každý kolík byl sebrán a zabalen.

Potom Riker prekontroloval výrobky objevené při vykopávkách: strepy nádob i kusy socharských výtvarů, polámané zbrane, malé kousky šperku. Šlo o pozůstatky společnosti, nikoli o poklady: Podle kapitána to byl právě ten druh odpadu, z něhož archeologové nejlépe dospívají k pochopení zašlé kultury. T'Sara byla v příslušných extrapolacích skutečným geniem.

Poslední dvě krabice byly naplněny předměty nalezenými v ubytovnách archeologů. Vulkánci nebyli příliš materiálně založenou rasou, a proto i seznam kontrolovaný Rikerem byl skromný. Tvořily jej hlavně knihy a oblečení. Ani při dlouhém odloučení na planetě se vedci, nesnížili k zdobení svých stanů nějakými cetkami; všechny jejich osobní věci byly užitečné a opatřené jménem majitele.

Při kontrole první důstojník zjistil, že každý člen týmu měl u sebe památník a kapesní album. Na konci dlouhého dne vykopávek a výzkumu i Vulkánci chtěli být doma a u svých rodin alespoň ve vzpomínkách.

Tri z nich si na Atropos vzali hudební nástroje. Riker si představoval skupinku unavených mužů a žen, sedících pod hvězdami a naslouchajících tklivým tónům lyry a flétny. Tato scéna zvyšovala tragiku a bolestnost reality jejich smrti a zároveň prvnímu důstojníkovi pomáhala pozapomenout na jejich znetvořená mrtvá těla, zbrcená krví.

Posledním stisknutím tlačítka kontrolního záznamníku Riker přenesl potvrzený seznam do hlavního počítače. Dole na Atroposu už po Vulkáncích nezbylo nic. Jejich desetiletá přítomnost byla úplně smazána.

"Sorrenovo nouzové volání bylo po několika dnech změněno," řekl Dat. "První modifikace se týkala identifikační tabulky."

Picard se bezdeky naklonil blíž k obrazu vědecké stanice, pak trochu uhnul, aby nebránil Crusherové v pohledu na obrazovku. Kulatý znak Federace Spojených Planet - skupina hvězd lemovaná olivovými ratolestmi - plul na modrém pozadí (pod logem byl krátký text).

Oba důstojníci studovali identifikační tabulku a standardní obraz Sorrenovy zprávy.

Původ: UFP 567045-B12-10A (Atropos)

Určení: UFP-567045-B23-22C (Hvězdná základna 193)

Hvězdné datum: 45873,4

"Nevidím nic, co by bylo v nepořádku," řekl Picard a vyměnil si s lékařkou rozpacitý pohled.

"Nejprve jsem ani já nic nepozoroval," řekl android. "Když jsem však prezkoušel transmisní obálku, objevil jsem nesoulad v datovacím razítku. Protože obálka obvykle potřebuje jen přenosový hardware, její informaci příjemce zprávy nikdy nevidí."

Rychlými navyklými pohyby Dat otevřel kódovanou interface a vyvolal hustý proud neformátovaných údajů. Číslo běželo rychleji, než aby je Picard mohl sledovat. Dat obraz náhle zastavil. Jeho ukazováček označil příslušnou část řádku.

FM: UFP 567045-B12-10A/TO: UFP 567045-B23-22C/SD: 45873,3.

"45873,3," četl Picard. "O den dříve!"

"Správně," řekl android. "Poslední číslo, označující den na identifikační tabulce, bylo změněno. Tato změna zakryla čtyřicetihodinové zpoždění příjmu poslední zprávy na Hvězdné základně 193 a v přenosu padělané verze na Enterprise."

"A v té době byli Vulkánci vyvražďeni," rekla podrážděná Crusherová.

"Zdá se, že tomu tak bylo."

Obrazovka potěmnela, protože Dat přesouval záznam doprostřed Sorrenovy zprávy. Černé a bílé čáry škrtaly po Vulkáncově tváři, pak zesílily a rozbily obraz k nepoznání. Dat pokračoval ve výkladu. "Druhou modifikaci vyvolal náhlý elektromagnetický výboj, který část zprávy smazal. Subprostorový přijímač nezaznamenal žádnou přenosovou interferenci, ale overovací datové pole ukazuje, že Vulkáncova zpráva byla na Hvězdné základně 193 přijata nedotčená. Neexistuje ani žádný záznam o nějakých potížích při přenosu ze základny na Enterprise. Domnívám se tedy, že náraz Hovorkovy radiace je padelkem, zavedeným s úmyslem potlačit na pět sekund obraz."

"Muže být originál restaurován?" zeptal se Picard.

"Ano, myslím, že ano. Přenosová obálka obsahuje zabalený digitální duplikát nižší úrovně, ale tato kopie obsahuje informaci, která našemu účelu vyhovuje. Při rychlém křížovém přehrávání a opakovaném digitálním vzorkování bych mohl chybející segment rekonstruovat."

"Udelejte to!"

Ozvalo se vysoké kvílení, když android projížděl vysokou rychlostí zprávu; jeho prsty se kmitaly po klávesnici, při zapínání kontrolky a stálým opakováním procesu. Při každém opakování se obraz z diskety zjasňoval. "To by mohlo pro srozumitelnost stačit."

Sorrenovy pohyby se zpomalily do reálu a jeho hlas opět poklesl do hlubokého tónu. Ačkoli obraz i zvuk byly trochu nejasné, Sorrenovým slovům bylo rozumět.

"Její chování se stává stále extrémnější: má sklon k emocionálním výbuchům a neustává ve svém iracionálním způsobu komunikace s Ko N'you."

"Zase Ko N'ya!" vykřikla Crusherová.

V Picardových myšlenkách se vynorila vzpomínka na dve uzlovité ruce, ruce mimozemšťanky, která sama sebe zaživa zazdila. Co to ty sepjaté dlane držely, když do síne vstoupila T'Sara?
"Po tolika letech pátrání," uvažoval nahlas, "ji opravdu mohla najít!"

Troi se zmítala na lužku ve své kabine, její nohy posunovaly pokrývku, až ji konečně úplně odkoply. Ztráta tepla a trýznivé vzrušení ji primely prodrat se krunýřem hlubokého spánku.
Se zachvením otevřela sotva na vteřinku oči a hned zase zaborila obličej do polštáře. Toto dospívání nebylo žádným luxusem. Troi strávila několik dnu únavnými poradami, které ji jako poradkyni vyhánely z kabiny i uprostřed noci. Tyto případy se velmi často opakovaly po misích výsadečového týmu, který se zabýval násilnou smrtí, kdy i mnoho členu zdravotnického týmu trpelo nočními mramry.
Troi rytmicky šubala nohama, jakoby pochodovala sem a tam po palube.
Samozřejmě, Imzadi!

Velitel Will Riker pozdě vycítil, co se vlastně stalo. Chodil po Enterprise dlouhými kroky, se zvýšenou cílostí, k níž měl své důvody. A ona mu chtíčněchtíc dělala společnost. Jeho silné emoce často přemohly její mentální zábrany, jako když stoupající vody povodne přetecou přes hranu hráze. Silnější odpor by byl mohl tomuto vlivu předejít, ale bylo by to vyžadovalo neustálé myšlenkové napětí. Když Troi poznala příčinu svých nesnází, ztlumila svůj citový vztah k prvnímu důstojníkovi, dokud se jí svaly na nohou neuklidnily. Zatápala po své pokrývce a s vidinou, že zase usne, spokojene zavzdychala.

Lenošive upadala do spánku.

"Dat poradkyni Trol."

Troi okamžitě otevřela oči. "Ano, Date?"

"Kapitán svolává naléhavou poradu všech vyšších důstojníků."

Poradkyně potlačila povzdech zklamání a rekla: "Už jsem na cestě."

Podle projekčních nákreso společnosti Letecké doky Utopia Planitia byla pracovní hala "Přední desítka" značně prostorná místnost určená za posádkovou jídelnu posádky. Všechny kosmické lodi galaktické třídy měly "Přední desítku" vybavenou standardním vydávacím barem a zakřivenými pruhlednými okny. Enterprise však měla navíc Guinan, která právě užitečnost haly "Přední desítky" neobyčejně mile doplňovala.

Riker si znovu s potešením uvedomil tento rozdíl, když procházel známými dvojími dveřmi. Po inspekci skladového oddělení pronásledoval prvního důstojníka zvláštní neklid, ale nutkání být neustále v pohybu náhle ustalo. Ostatně nikdo nespěchal, aby opustil Guinaninu společnost. Její tvárné róby se vlnily tak jako její fantastický účes; Guinan sama ovšem byla velmi umírněná. Spíše poslouchala, nežli mluvila, a když něco říkala, mekký tón jejího eskymáckého hlasu byl neodolatelný.

"Vypadáte jako muž, který potřebuje trochu povzbuzení," rekla hosteska a postavila na pult vysokou tenkou sklenici se šumící tekutinou. Riker nikdy předtím takový nápoj neviděl, ale Guinan měla pro experimentování talent.

"Je tohle normální?" vzdychl první důstojník a vysoukal se na barovou židli. "My jsme jen dva dny na orbitu kolem Atroposu a já jsem připraven už zase letet dál!"

"Pauzující jsou proti tomu," ozval se za ním posměšný hlas.

Riker se prudce nadechl a obrátil se s nuceným úsměvem k hranaté Bajorance, která si k němu přisedla. Nikdy se netoc zády k Ro Larenové! "Co to má znamenat, praporečku?"

"Jenom to, že lodní bank běží dva ku jedné a že my to nestihneme včas na Luxor IV k turnaji v kanaste, natož pak v pokeru. Samozřejmě, že posádka Telaria zase mistrovství vyhraje."

"Už tomu moc neverím." Provokovala, ale Riker to poznal. Nedokázal se ale zastavit. "Jak to vypadá, náš úkol je skoro u konce a stálý kurs sedm nás přivede zpět k původnímu rozvrhu."

Pak posádka Enterprise ukáže posádce Telaria jak se doopravdy poker má hrát!"

"Neplýtvajte na mě takovými blafy, pane!" rekla Ro s mírným a blahosklonným, ale neuveritelně popuzujícím chichotem. "Šetřte si je pro šampionát... někdy v příštím roce!"

"Já neblafuji!"

"Vsadím stovku na to, že ano!"

"Slyšela jste, Guinan! Jste svědek!"

"Slyšela jsem vás oba," rekla mekce Guinan. "Ostatně to slyšeli všichni, co jsou tady. Ochutnáte tenhle drink, co jsem vám namíchala? Velmi jemně voní, ale dlouho to nevydrží."

Riker sáhl po sklenici.

"Dat, veliteli Rikerovi!"

Namísto po sklenici si teď první důstojník sáhl na svůj komunikační odznak. "Zde Riker."

"Kapitán svolává naléhavou poradu vyšších důstojníků."

"Rozumím, pane Date," řekl první důstojník a odsunul se od baru. "Už běžím."

"Ta stovka kreditu mi přijde při příštím přistání vhod," zazubila se Bajoranka.

Guinan trochu opovážlivě posunula Rikerovu sklenici před praporečku. Omluvně pokrčila rameny směrem za Rikerem a obrátila se k Ro. Pozorovala, jak jí nápoj bude chutnat.

Při odchodu z "Přední desítky" Riker nerad připustil, že Ro tuto sázku s velkou pravděpodobností vyhraje. Ale ztráta stovky kreditu by ho nemrzela ani z poloviny tolik, jako ztráta prestiže.

Všechna sedadla kolem oválného konferenčního stolu budou brzy obsazena, ale zatím Picard a Crusherová měli ještě několik minut jídelnu jen pro sebe. Po zmáčkách z posledních dní Picard tuto oázu klidu uvítal. Za normálních okolností

by se byl o ni jen nerad s někým delil. Kromě Beverly tu zatím ještě nikdo nebyl.

"Tak, kdy jste propadl tomu ocarování Ko N'you?"

"Už jako dítě," řekl Picard. "S tou legendou me seznámil můj bratr. Robert byl ovšem kus tyrana, jehož hlavním cílem bylo strašit malého Jean-Luca."

"A darilo se mu to?"

"Samozřejmě!" Ještě po padesáti letech si Picard vzpomínal, jak se v noci ve své ložnici chvel a schovával pod pokrývky, jako by to bylo nějaké bezpečné útočiště před strašidly.

"Robert čekával, až rodice usnou a dum úplně ztichne, a pak mi šeptal různé historky plné vražd a krve, pokaždé jinou a pusobive vylepšenou. Mel skutečné nadání dramatizovat a velmi ho uspokojovalo, když me mohl rozplakat."

"Jak okouzující zábava," ušklíbla se Crusherová; měla totiž také dítě. Picard jí nedokázal vysvětlit složitou spleť lásky a nenávisti, která ho k bratrovi poutala.

"Když jsem povyrostl, můj strach se ovšem změnil v okouzlení a já jsem Roberta dokonce o další povídky prosil."

"Mohu si tedy myslet," rekla s úsmevem, "že již Roberta Ko N'ya přestala zajímat?"

"Presně tak." Snad konečně pochopila vztah mezi oběma bratry. "Zacal jsem pak sám číst ony moudré knihy v originále a když jsem docetl jednu, vrhl jsem se na jinou. Tím začala moje celoživotní vášně pro historii a archeologii všech směrů."

"Vy opravdu veríte, Jean-Lucu, že T'Sara mohla tu věc najít? Že by se byl opravdu mýtus změnil v historickou skutečnost?"

"Težko tomu mohu neverit!" Stále se nemohl zbavit vzpomínky na ony dvě mumifikované ruce. "Otázka Ko N'yi je opravdu otázkou historickou. Pro takovou příležitost bych..." Picard měl sice o svém prání určitou představu, ale k svému vlastnímu údivu zjistit, že ji nedokáže definovat.

"Prodáte svou duši?" rekla Crusherová.

Otázku položila žertem a proto také Picard na ni zlehka odpověděl. "Ne, neprodám..., ale asi ji na čas pronajmu."

Když tato slova vypustil z úst, uvedomil si, že jsou až nepříjemně blízká pravdě.

Kapitola 8

"Máme nové poznatky o zavraždění Vulkáncu na Atroposu," oznámil Picard. Pak vyzval pokynem Beverly Crusherovou, aby přednesla výsledky svého šetření.

Shromáždění důstojníci vyslechli nejprve lékařku a pak Data; Picard pozoroval, jak se výraz tváří členů posádky změnil. Když se odvíjel sled odhalení každé nové stránky zločinu na Atroposu, tuhly rysy Rikerových celistí a v očích Troi se prohluboval žal; Geordi LaForge sklesle mlcel, kdežto Worf se neustále vrtel na svém sedadle, jako by už chtěl vyrazit na nepřítele.

Po referátech se kruh rozzlobených tváří obrátil ke kapitánovi.

"Za těchto okolností," řekl Picard, "musíme dále jednat za předpokladu, že naše spojení s Hvezdnou základnou 193 je odposloucháváno. Připravil jsem zprávu o našich zjištěních pro admirála Matasu na Hvezdné základně 75, ale bude trvat hodiny, nežli se k němu dostane."

"To znamená, že je to nyní jen na nás," řekl Riker a bezdecně pošukával uniformou. Gestikulace, kterou převzal automaticky od kapitána, byla směsí vzdoru i souhlasu.

Picard byl temito vyhlídkami rozpolcen ještě víc než jeho první důstojník. Jednou z nejožehavejších stránek velení je nutnost samostatného rozhodování. Rozhodnutí tedy leželo pouze na něm, a jistá jeho nezávislost na Hvezdné flotile byla vyvážena stejnou mírou odpovědnosti za důsledky vlastního rozhodnutí. Presto se už k němu definitivně propočoval.

"Naším prioritním úkolem je zjistit vetrelce, kteří, podle mého názoru - Vulkánce povraždili!"

"Souhlasím," rekla Crusherová. "Každé zdržení v jejich pronásledování jim dává jen víc času k úniku." Kolem stolu se ihned ozval sborový mrucivý souhlas.

"Nerozumím prostě jedné věci," řekl LaForge. "Proc vůbec byl někdo ochoten vraždit pro pár starých, zaprášených krámu?"

Picard se usmál inženýrovu výrazu. "Ach, ale to není jen tak nějaký starobylý artefakt! Je to vlastně mýtická ikona, svádivá k cemukoli. Ko N'ya, Satanovo srdce. Je známa pod mnoha jmény a v mnoha jazycích po celé galaxii."

Dat pokyvoval mlčky hlavou a vybavoval si informace v obsáhlém depozitáři svých vedomostí. "Bellnarijci ji volají Nota; Andoriánci ji znají jako Televovu kletbu a pro Klingony je to Pagrashtak."

"Pagrashtak!" vykřikl Worf. "Krvavý kámen!"

Intenzita Klingonovy reakce Picarda znepokojila.

"Tak vy o tom víte také?" zeptala se Troi. Picard v její otázce skutečně vycítil profesionální klinické cenichání.

Poradkyne určite poznala hloubku poručíkova vzrušení.

"Ano, slyšel jsem o tom," řekl Worf neochotně. Kapitán se zadumal, zda Worfovo zlobné mracení je důsledkem rozpaku nad jeho předchozím výbuchem, nebo zda se v něm při vyslovení jména Pagrashtak ozvaly hlasy starých klingonských bojovníků.

"Podle klingonské legendy lord Kessec založil První Impérium i jeho moc... a varoval, že ten, kdo se zmocní Pagrashtaku, musí vykřváct, nebo že to potká jeho potomky."

Riker klesl do křesla zdešen vážností Worfova výrazu. Oči se mu široce rozevřely v nelíceném překvapení. "Tak co to ksakru vlastně je, ta věc?"

Kde začít? Picard uvažoval, jak by měl shrnout do několika slov T'Sarino celoživotní dílo. "Skutečná podoba Srdce není

známa, protože jeho původ se ztrácí v pradávných dobách. Vše, co se zachovalo, jsou povesti v různých kulturách o jeho existenci. V mýtech, které posbírala T'Sara, je Srdce různé popisováno jako kus kamene, drahokam nebo energetická bunka. Jednou z hypotéz je, že Srdce je výrobek nějaké dávné, zapomenuté civilizace s velmi pokročilou vedou." Hlas jeho bratra Roberta mu však pošeptal do ucha ještě jiný výklad. "Svety, které věří v magii, se domnívají, že jde o neobyčejně mocný talisman Temnot."

"Talisman Temnot?" zavrčel Riker. "A se svou schopností dokáže tedy co?" Dat měl připravenou odpověď. "Nikdo jeho skutečné schopnosti nezná, ale věří se, že jsou obrovské, že tomu, kdo jej vlastní, umožňují kontrolovat myšlení lidí, hromadit moc a bohatství a menit dokonce i běh času."

"Prece tomu doopravdy neveríte, Date?"

"Naše víra skutečně není rozhodující," kontrovala Troi. "T'Sara si byla jistá že ten kdo povraždil vulkánské archeology, tomu musel věřit také. Tedy, bez ohledu na to, zda Satanovo srdce moc má či ne, lidé vraždí, aby se ho zmocnili."

"Satanovo srdce. Krvavý kámen," řekl Riker. "Už začínám chápat, proč to má tak morbidní jména!"

"Ano," řekl Picard. "Podle legend posbíraných T'Sarou jsou smrt a krveprolití cenou za získání kamene. Ti, které jeho moc ovládne, umírají v boji nebo zradou svých přátel."

Troi odvrátila svůj pohled od Worf a zahleděla se pátravě na Picarda. "Kapitáne, co si o tom myslíte..."

"Mustek kapitánu Picardovi." Ostrý hlas s kontrolovanou naléhavostí přerušil otázku poradkyně. "Zachytili jsme automatické nouzové volání ferengijské lodi v tomto sektoru."

"Už tam běžím!" řekl Picard a ihned vstal.

Riker povstal jen o pul sekundy později. "Nelíbí se mi to, kapitáne!"

"Ano, Rikere, zdá se, že tento sektor začíná být dost přečpaný!"

Ferengijská kosmická loď třídy Marauder plula neslyšně vesmírem; trup, rozšiřující se dozadu, měla posetý prohlubněmi a rýhami a její přední hranatá část byla rozervána až k duralovému rámu. Po palubách byla roztroušena světla, ale blikala jen slabě.

Picard si prohlížel loď chladně, ale podezřívavě očima. "Zvednout ochranné štíty!"

"Ti nevypadají na to, že by byli připraveni k dalšímu boji," řekl Riker.

"Treba ne," připustil kapitán. Ostatně i ferengijská zločinnost má své meze. "My však teď musíme především myslet na to, kdo je napadl!"

Podlaha velitelského mostku se rozechvěla, když začaly jiskřit a dunět lodní defleční štíty. Poplachové sirény se rozhoukaly a mustková světla se na okamžik ztlumila převedením energie do obranných systémů. Méně zkušený důstojník by mohl mít podezření na ozbrojený útok, ale Picard rozeznal spolehlivě, že modré zbarvení ukazatele Cerenkovova záření indikuje srážku během letu.

"Kormidelníku! Přejdete na čtvrtinový impuls!"

Když Enterprise zpomalila svůj pohyb, síla nárazu trosk ferengijské lodi, roztroušených v prostoru, se změnila v lehké drncení krup na plechovou střechu.

"Rezervní výkon je stálý," řekl Dat, když se v navigačních konzolách ozvalo bzucení senzoru.

"Není to léčka?" optal se Riker.

"Nemyslím, Rikere," Picard studoval vzhled okolního prostoru a zjistil, že se ve svém předpokladu nemýlil. Enterprise totiž vplula do roje trosk. Kusy pokrouceného černého kovu byly roztroušeny ve všech směrech a jejich zubaté okraje se blyštely ve svitu hvězd. "Tuším, že jsme našli druhého herce v tomto dramatu."

Když se od ochranného obalu deflečních štítů lodi začalo odrážet více kovových úlomků, na obrazovce se objevily cary záblesku modrého světla.

"Rozbor úlomku potvrzuje vaši teorii, kapitáne," řekl Dat. "Hmotu úlomku se zdá být vcelku shodná s hmotou druhé lodi. Je však mnohem méně kvalitní nežli bývá u lodí třídy Marauder."

"Nejaký názor o jejím původu?"

"Zatím je to obtížné určit, protože trosky jsou pokroucené vysokou teplotou." Android zvětšil několik výseku na obrazovce a lokalizoval pokrivený nosník, který měl dosud rozeznatelný tvar. "Tento balík roztaveného tritania je charakteristický pro sérii Orion Signet."

"Orionská loď?" obrátil se Riker k Picardovi. "Ti Ferengum obvykle pomáhají!"

"Zdá se, že tentokrát na sebe padli dva piráti!"

"Ke škodě obou," řekl Dat. "Na palube ferengijské lodi jsem nezjistil žádné známky života."

"A krev stále ještě teče," mrucel si pro sebe Picard.

Riker při opakování posledních T'Sariných předsmrtných slov zakašlal. "Tak vy si myslíte, že toto stretnutí má něco společného s útokem na Vulkánce?" Z taktického stupínku na zádi paluby zahrml dolů Worfův hluboký hlas: "Ten, kdo sledoval let těch hyen, mohl Pagrashtak nalézt, teší se pro něho bude si jej udržet!" Klingon se naklonil přes zábradlí a připojil ponekud zmírňující vysvětlení: "To by! citát z Balad z Durallu."

Riker po této nečekané deklamaci ztratil rec, ale Picardova rozvaha to unesla. "Děkuji vám, poručíku!" Souhlasil s Worfem: mýtická kvalita tohoto problému vyvolala i patetický přednes starých textů.

"Dobrá," řekl první důstojník, "jestliže Orionci mají T'Sarinu relikvii v okamžiku zničení jejich lodi, budeme muset prosívat její drt v kosmu celé týdny! Navrhují tedy nejprve prohledat ferengijský Marauder."

"Souhlasím, Rikere. Připravit výsadek pro..."

Dotknout se Ko N'yi znamená dotknout se historie!

"Ne", rek! náhle Picard. "Odvolávám rozkaz!"

"Pane?"

"Wille, dovolte laskave, rád bych vedl tuto misi sám!" Kapitánovo pohoršení bylo prostě tak silné, že se nepremohl,

ackoli by byl radeji presvedcil Rikera argumenty. Konfrontace na toto téma by ovšem byla jen plýtváním času a jen by zdržela možnost, aby oba soupeři složili zbrane. "Vy víte, že legenda o Srdci me fascinuje po většinu mého života, a jestliže Srdce opravdu existuje..."

K jeho velké úleve Riker sám se širokým úsmevem uvolnil cestu: "Kapitáne, abyste rozumel! Nechtel jsem jen, abyste delal mou práci za mne!"

Vyskocil z kresla: "Worfe, Date, za mnou!"

Na každém kroku po rampě mustku mel Picard pocit, jako by se vracel do jedné Z Robertových epických pohádek o hrdinství a dobrodružství. Jeho dva společníci z výsadku ho následovali do turbovýtahu jako rytíři poslušní svého lenního pána.

Než všichni tři došli na šestou palubu a vstoupili prenosovou plošinu, Picard vypudil z mysli fantastické představy a stal se opet kapitánem Hvezdné flotily na své misi. Ze všeho, co si v detství vysnil, byla jeho nynejší cinnost snem nejsilnejším.

"Připraveni k transportu, pane O'Briene!"

"Dobře; kapitáne!" O'Brien prezkoušel zařízení na svém panelu. "Vysadím vás na hlavní mustek."

Kabina transportéru se zablyskla a odletela. Picard sledoval s tlukoucím srdcem zhmotnování nového okolí. Reflexivne zakašlal, když mu do plic vnikl oblak zvířeného koure. Vzduch byl chladný, což znamenalo, že pomocné systémy pro zajištění života nefungovaly.

Picard si hned všiml, že velitelské centrum Marauderu bylo menší než hlavní mustek kosmické lodi. Všechno bylo natreno tlumenou šedí, od palub a sten až po panely počítaču. Všechno bylo rozbité. Roztrhané stropní panely s vyhřezlými svazky kabelu se klátily v prostoru; steny byly pokrivené a paluba zprohýbaná; rozbité přístrojové panely skřípaly jakoby bolestí.

V troskách ležel roztroušen pultucet mrtvol ferengijské posádky.

Svým smyslem pro plnění nevyhnutelných povinností Picard poznal, že mají pred sebou nelehkou povinnost. Jel-li Srdce opravdu nekde uprostred tohoto neporádku, nebude snadné je nalézt. A potom, až je uvidí, pozná, že je to Srdce?

"Potvrzeno," řekl Dat a zamával trikodérem. "Žádné stopy života tu nejsou."

Worf a android na kapitánuv pokyn vyrazili kupředu a hledali si cestu mezi troskami. Picard si vybral svou, ale sotva ucinil nekolik kroku, zachytil podpatkem o volnou palubní desku a ztratil rovnováhu. Vztáhl ruku k nejbližšímu nosníku, a chtel se zachytit, ale bzucivý zvuk ho upozornil, aby se nedotýkal povrchu. Rychle prenesl váhu tela na druhou nohu a krok vyrovnal.

"Signetovy plasmatické strely zrejme roztavily elektrický systém," vysvetloval Dat.

"A elektrina zabila posádku," řekl Worf a opatrně z boku pootočil jednoho z mrtvých clenu posádky, který ležel zhroucene na řídicím zařízení.

"Hrozí nám nějaké nebezpečí?" zeptal se Picard, když prekročil volně stocený vodíc.

"Iniciální napětí vyprchalo," řekl Dat. "Ale krátké okruhy systému zustaly nabitě a mohou cloveku zasadit nepříjemnou ránu."

"Dekuji, Date. Budu na to pamatovat." Jeho dech začal mrznout, protože teplo z lodi vyprchalo do kosmu.

Picard pokračoval v prohlídce, ale snažil se držet se daleko od jiskřících panelu a přístroju. Postupoval pomalu, špíčkami bot odkopával roztroušené úlomky a bluzu své uniformy odíral o ostré hrany zkrouceného kovu; rozbolela ho záda, jak se kroutil, aby nahlédl do všech tmavých koutů. Podle praskavých zvuku po své levici usuzoval, že Worfova pátrací technika je násilnější, než jeho vlastní.

Picarda napadlo, že nemusí být první, kdo najde Srdce.

"Kapitáne!" zvolal Dat. "Není to ono, co hledáte?"

Picard odhodil veškerou opatrnost a začal se prodírat k Datovi troskami přední části mustku. Našel ho, jak klecí u mrtvoly Ferengy DaiMona, jehož tvář byla bud znetvorená elektrickým proudem do výrazu extáze, nebo byl zabit právě v záchvatu nadšení.

V rukou držel kus obyčejného hrubého kamene. "Srdce!" vykřikl Picard. "To musí být Srdce!"

Dat uvolnil opatrně kámen z DaiMonova sevření a podal jej kapitánovi.

Picard cítil, jak se mu zrychluje tep, když ucítil kámen ve svých dlaních.

Kámen byl teplý.

Kapitola 9

"Kapitánuv deník. Hvezdné datum: 45873,6: Enterprise prerušila obeh kolem Atroposu, protože reagovala na nouzové automatizované volání ferengijské lodi..."

Ten Picard už dost zestárl, konstatovala Miyakawa, když si precetla kapitánovu zprávu. Dokud byl ještě mladým kadetem, jeho výrazný nos a celo byly hezkým rysem jeho obliceje, ale ted ve stredních letech už byly příliš vystouplé.

"... a stretla se s kosmickou lodí typu Marauder..."

Kadeti Picard, Crusherová a Keel spolecne absolvovali akademii Hvezdné flotily a všichni jejich spolužáci ocekávali, že se clenové této nerozlučné trojice stanou brzy dustojníky a zustanou asi v akademii vychovávat novou generaci kadetu.

Ale pak jsem se nedostal tam, kde jsem si vždy myslel, že budu.

"... celá posádka na palube je mrtvá. Zajistil jsem radu vecí, pokud to jen šlo."

K Miyakawine prevrpení Picardovo hlášení touto vetou náhle skončilo.

"Pockat! Mrtví! Proc?" dožadovala se Miyakawa prázdné obrazovky na svém stole. Picard opomněl ze svého záznamníku uvést množství nezbytných informací: koordináty Marauderů, důvod jeho nouzového volání i příští činnost Enterprise.

"Zatracene, co to bylo za zprávu!" zamumlala velitelka a vyskocila z křesla. "V tom je nějaká bouda!" Vedela však, kde by mohla najít odpověď na své otázky.

Strhla se zdi bluzu své uniformy, vyrazila z pracovny a běžela až na vzdálený konec hvězdné základny.

"Jak se opovážujete mluvit o nějakém dluhu?"

Anlew-Is hodil na stůl upomínku a v pravidelném rytmu tráskal pestí do stolu. Pak zajel přímo do Camenaeiny tváře:

"Ztratil jsem lod třídy Signet, nemluve o svých pěti nejlépe vycvičených zaměstnancích, a vy čekáte, že za své zruinování budu ještě platit? Naopak, vy zaplatíte mně všechny škody, které jsem v tomhle hnusném riskantním podniku utrpěl!"

Camenae se zaklonila v křesle a úporně se snažila dýchat jen zlehka. Uvažovala, zda ten pronikavý zápach vychází z Orioncovy olivové zelené pleti nebo z jeho černých vláknitých vlasů.

"Zaplatil jste za .informaci, Anlew-Isi, a nikoli za úspěšný výsledek své činnosti. Chcete-li mít jistotu, můžete si obchodovat s Aghlarrenem Motem!"

"Ale vy jste mě prodala ferengijskému konsorciu! Nebýt vaší lakoty a proradnosti, byl bych teď měl Srdce v rukou!"

"Nespílejte mně, ale své krátkozrakosti a hrabivosti," rekla Camenae s nelítostně podmraceným pohledem. "Znáte mé podnikání i ceny a přesto jste se zdráhal i tak výjimečnou cenu zaplatit. To DaiMon Maarc znal lépe hodnotu této dlouhodobé investice!"

"Ha!" zarval a zavalil ji prudkým závanem zápachu. "Z mrtvého chlapa už žádný zisk neplyne!"

Camenae vzdychla na souhlas s tímto realistickým konstatováním. Zapírat DaiMonovu smrt nemělo smyslu; všichni zbylí členové konsorcia ještě seděli v baru "Zaplat, nebo zdechni" a hlasitě naríkali a plakali nad hrozícím zruinováním svého majetku. Vyslali sice z povinnosti DaiMona Bruka na záchrannou výpravu, ale přítomnost federální kosmické lodi v sektoru otrásla jejich naději na úspěch a nápravu. Camenae tušila, že jejich pesimismus je oprávněný. Zazněl další úder zelenou pestí do stolu. "Já mám tvrdší náturu než ti ukouraní ferengijští kšeftari; doplatek prostě nedám!"

"Dobrá!"

"Cože?" Jeho ruka zustala viset ve vzduchu a na stůl již .nedopadla.

"V souhlasu se svou politikou vůči nezaplaceným účtům budu nucena likvidovat je jistou informací o vaší organizaci. Zatím jsem ji do celkového vyúčtování nezahrnila. Její prodej bude zaúčtován k dobru vašeho dluhu."

"To je vydírání!"

"Já tomu říkám korektní obchodní postup!"

"Cert vás vem!" Jeho pest tentokrát dopadla, ale už to nebyla rána jako kladivem. "Dostanete to příští měsíc, ale ani o den dřív!"

Otocil se a s ohlušujícím dupotem vyrazil z místnosti.

"Anlew-Isi," zavolala. "Chcete být nadále informován o výsledcích pátrání po Srdci?"

"Ne, nechci!" zajel mezi dveře. "Pro mne za mne může být Srdce trebas v horoucích peklech! Už mě nezajímá!"

Ferengové před hodinou odpověděli úplně stejně. Ovšem celá jejich smečka přitom nenadelala ani poloviční rozruch, jako tento jediný orionský šmelinář.

V blahodárném tichu, které se v místnosti rozhostilo, Camenae uvažovala o výberu svého příštího zákazníka.

Když Anlew-Is vypadl ze zadní barové místnosti, Miyakawa se ještě více zaklonila do zastíněného koutu svého boxu.

Její obezřetnost však ani nebyla potřebná, protože Orionec venoval mnohem větší úsilí rozhlašování svého rozhorčení nežli pozorování svých posluchačů. Když Miyakawa poslouchala jeho zmatené recenze a naríkání sboru zkormoucených Ferengu vzadu, dozvedela se dost podrobností, které stacily pro rekonstrukci všech jejich současných aktivit v sektoru.

Anlew-Is ještě rádil, když velitelčin zrak utkvěl na zahalené postavě šinoucí se barem do Camenaeiny pracovny.

Reyadán byl stálým obyvatelem základny a Miyakawa znala jeho jméno i jeho rodný svět, ale podrobnosti jeho soukromého života jí byly záhadou. DiWahnštan byl cizinec, který se držel v ústraní a na veřejnosti se objevoval zřídka. Jestliže však šlo o Camenaeina zákazníka, bylo prozíravé poznat lépe i jeho pozadí.

Sklenka v Miyakawine ruce byla prázdná, ale ona předstírala, že ještě srká nápoj, aby si jí číšník nevšímal. Nechtěla být objevena a čekala jako lovec v úkrytu, jak se celá hra bude vyvíjet.

Příchozí byl zahalen do svého odevu od hlavy k patě, ale Camenae si nebyla jistá, že postava skrytá v těžkém rouchu vypadá ve skutečnosti tak, jak se v přestrojení navenek jeví. Hlas této osoby vycházel ze záhybu spuštěné kapuce.

Tajemný příchozí mluvil, jakoby jeho slova vyslovoval naolejovaný jazyk hada.

"Jsem lord Reyadán. Váš sluha venku mně ohlásil jako DiWahnštana. Musím vás oba opravit. Nejsem rodem DiWahnštan, ačkoli z onoho světa pocházím. Dejiny mého národa jsou mnohem významnější, než kdyby se byly rozvíjely na oné drsné planetě!"

"Děkuji za vaše vysvětlení!" Camenae si tuto skutečnost ihned uložila do paměti, ačkoli její význam byl pochybný.

"Byla jsem informována, že hledáte..."

"Vysněný Gem!" rekla postava se vzrušeným zachřaptěním. "Co jste mi to volala o Srdci? Povídky o jeho objevení jsou pravdivé?"

"Ano, Srdce bylo nalezeno!"

"Proc jsem o tom nebyl zpraven dříve?" zasyčelo to z mnišské kutny. "Projevil jsem zájem o Gem již před deseti lety,

když jsem poprvé přišel na hvězdnou základnu."

"Zaznamenala jsem tehdy vaši žádost," rekla suše Camenae, tak jak obvykle mluvila s každým cizincem. "Mela jsem však jiné zákazníky, kteří se hodili mnohem více pro muj..."

"Kuš! Nezabývám se smetím a kramářskými obchody v drobném! Mým jediným zájmem je Drahokam! Kde je?"

"Odpověď na tuto otázku bude stát..."

"Co je to za opovržlivost! Nemůžete urcovat cenu práva, s nímž jsem se narodil!"

"Ale mohu, a také to udělám! Mohu určit cenu všeho, o čem se v této místnosti mluví, lorde Reyadáne!" K sume, kterou se Camenae původně rozhodla postavit sdělit, rychle přicetla příplatek za nemístné podráždění a pevně stanovila konečnou cenu předpokládané transakce. "Berte, nebo nechte být! Mám i jiné zájemce, kteří by..."

"Ušetřte mě své nudné taktiky smlouvání. Zaplatím plnou cenu," zaznelo hašterive pod ohromnou pláštěnkou a na stul se vysypal náhrdelník z precizně vybroušených krystalu dilithia.

Camenae jen pokývala hlavou: "Přijímám, jen..."

"Očekávám však od vás úplný servis," řekl cizinec. "K uskutečnění svého záměru mám další požadavek a očekávám, že bude splněn bez dalšího příplatku!"

"Ach, samozřejmě!" rekla Camenae netrpělivě; chtěla již celou transakci ukončit. Ostatně Aghlarren Mote jistě za tyto krystaly nabídne slušnou sumu. "Jaký dodatečný servis žádáte?"

Vyslovený požadavek byl ke Camenaeine velké spokojenosti rozumný a snadno splnitelný.

Pul hodiny po Reyadánově odchodu se velitelka Miyakawa rozhodla ukončit své odpolední skrývání ve stínu baru

"Zaplat, nebo zdechni". Vtom se tam připlížil Thomas Grede a kradl se barovým lokálem.

Miyakawa si znovu sedla a objednala si další drink.

Personál základny neměl zakázáno tento bar navštěvovat, ostatně takové nařízení by byla Miyakawa i těžko prosadila, ale technicko-familiární chování k norsickému hlídaci prozradilo víc nežli příležitostné pohovory s personálem.

Poznatek, že Grede byl vůbec hoden osobní audience u Camenae, svědčil o velké důležitosti jejich intrik.

Jsem jen úřednice. Nemohu kontrolovat všechny svůj personál!

Při nástupu do funkce byla Miyakawě slíbena větší podpora, ale převážná část pracovníku Hvězdné flotily pohlížela na příslušnost k Hvězdné základně 193 jako na trestní opatření a kanku v osobních záznamech. Všichni důstojníci, určení sloužit na stanici, se hned a úspěšně snažili o přeložení; poslední poručík, který byl pro tuto službu vybrán, raději z Hvězdné flotily vystoupil.

Miyakawa dělala vše, co se dalo, aby si udržela postavení do příchodu posil. Dnes si uvnitř, že si s Grede po jeho příští směně důkladně promluví.

"Mám pro vás nějakou informaci," privítala Camenae technika.

"Pro mne?" řekl Grede. "Ale Camenae, vy víte, že nemám potřebný úver, abych si od vás mohl něco koupit!" "Ach, ale tato informace je zadarmo."

"Zadarmo?" Schoulil se bezmocně v kresle. Viděla, že se mu v očích objevil strach.

"Podle mých pramenu teď Hvězdná základna 75 přijímá od kapitána Picarda zprávu o jeho misi." Obsah zprávy sice neznala, ale již skutečnost, že byla odeslána, pro její účely stačila.

Grede mu trvalo dosti dlouho, než pochopil tak zřetelné souvislosti, ale konečně na ně přišel. "Oni už zřejmě vědí, že nouzové volání bylo pozmeněné!" Toto poznání mu vyhnalo z tváře všechnu barvu.

"A kromě toho," rekla Camenae, "dopravní loď Tellarite, mířící na Orion, proletěla velmi blízko Enterprise; zdá se, že míří přímo na tuto základnu." Urcení skutečného směru bude všeobecně známo během hodiny, ale kapitán startující lodi naložené kontrabandem by rád zaplatil za včasné varování.

"Camenae, musíte mi pomoci!"

"Pomoc takového rozsahu není zadarmo. Vyžaduje od vás určitou investici."

"Urcitou... ale jak já..." Jeho hlas se ztrácel ve zmatku. "Už tak jsem v průšvih!"

Camenae nasadila nejvyšší uklidňující úsměv. "Mohu pro vás zařídit odsun z dosahu federálních úřadů."

"Jak brzy?" zakrákoral.

"Hned, jak odešlete sérii kódovaných zpráv pro jednoho z mých klientů a pak smažete všechny jejich záznamy." Grede se schoulil, ramena mu schlípla a hlava poklesla.

Camenae čekala na technickou odpověď a začala být podrážděná těžkopádností, s níž Grede dospíval k tak prostému rozhodnutí.

Konečně zamumlal svůj souhlas.

Velitelka Miyakawa přistrcila ke své prázdné sklenici dvě platební známky a vyklouzla z boxu. Neviděla důvod, proč by měla platit podle konzumčního lístku u barové pokladny - tohoto způsobu nepoužívala již dávno - jako kompromis nechávala na stole tučné spropitné pro číšníka.

Své peníze utratila dobře. Za několik uplynulých hodin se domyslíla mnohé z toho, co kapitán Picard vypustil ze své zprávy. Nyní by byla ráda veděla, proč tyto informace utajil před ní!

Kapitola 10

"T'Saro!"

Nechtelo se jí probrat se ze sna, ale někde na druhé straně vědomí se objevilo naléhavé nutkání probudit se. Slyšela znovu a znovu opakovat své jméno, až se přestala bránit a otevřela oči.

"V těchto dnech spíte tvrdě," řekl muž, který u ní klecel. Svaly Sorrenovy tváře byly stažené do lhostejného výrazu, ale

prece jen mu chybela vule vymazat všechny známky svého zájmu i ze zabarvení hlasu; ona pak poznala, že nedokázal úplně zkrotit ani své tmavé, výrazné oči.

Ackoli ji stále ještě ovládala představa mekke vystlané postele, T'Sara si uvedomila, že již sedá vzprímene a že stena za jejími zády je tvrdá a nepoddajná.

"Zdálo se mi, že jsem mužem, že spím, a že se mi zdá o vulkánské posedlosti vybrat si suchou, prašnou planetu a hledat tam ztracené zlomky vedení. Když jsem se probudila, vidím, že můj život vyhasíná uprostřed kamení a malty všude kolem nás."

"Trávíte příliš mnoho času v této síni." Sorren bezdecne vrhl po síni zamračený pohled, který unikl jeho sebekontrolé. Pohlédl na postavu sedící na trune a tycící se v šeru nad nimi. "Nebojím se smrti, ale také její společnost nebudu nikdy vyhledávat!"

"Sberatelka, dokud žila, také nebyla nijak příjemnou společnicí," rekla T'Sara, ale vzápětí ji napadlo, že radeji měla držet jazyk za zuby.

Jeho divoký pohled byl přímo výkřikem zlosti. "Zase nějaký další sen?"

Upjala se neodvratně na Ko N'yu. On se jednou, bylo to ještě před její rozmluvou se Surakem na Ishayské pláni, pokusil odvrátit ji od této utkvělé myšlenky. Podle logiky měl mladý muž blížící se svému plnému fyzickému rozkvetu nad starou ženou snadno zvítězit, ale přesto se mu nepodařilo ji od utkvělé myšlenky na Ko N'yu osvobodit.

"Ne, T'Saro, nepřišel jsem s vámi diskutovat o tom kameni." Vytrvale se bránil nazývat jej jeho jménem. "Cas diskusí minul."

"Vysvětlení?"

"Zavázal jsem se svou ctí, že vám povím o akci, kterou jsme..."

"My? Kdo je to, my?" dožadovala se.

"Sohle, T'Challo, celá archeologická skupina. Všichni jsme jednomyslně usoudili, že vaše mysl je stále rozvrácenější a že potřebujete lékařskou péči. Dnes ráno jsem obdržel potvrzení, že federální kosmická loď byla poverena, aby vás vrátila na Vulkán."

"Moji kolegové v Akademii ved vám za to dekovat nebudou," rekla T'Sara. "Moji odpurci si myslí, že již přes sto let šílim. I mým příznivcem vadí, že jsem se tak vešla do cizích kultur. Všichni by byli radeji, kdybych svoje blouznění omezila na malou skupinku studentu, a ještě co nejdál od Vulkánu."

"Je rozdíl mezi nekonvenčními metodami práce a šílenstvím. Dlouho jsem se obdivoval vašemu výzkumu a měl jsem před ním úctu. Vysoko hodnotím to, co jsem se od vás naučil v technice výkopových prací, ale nemám už sílu dívat se na to, jak mrháte svými schopnostmi při pátrání po tom kameni. A vaše nynejší chování..."

Byli Vulkánci vždycky tak nudní, pomyslela si T'Sara, když Sorren mluvil dál, nebo už byla její trpělivost opotřebovaná tak jako její stará plet? Soustředila své bloudící myšlenky na jeho předchozí slova.

"Sorrene," rekla ostře a se znepokojením. "Zmínoval jste se v té vaší zprávě o Ko N'yi?"

"Cože?" Chvilí mu trvalo, než se preorientoval na její otázku, a pak řekl: "Jen mimochodem."

"Díte, nesmíte dovolit, aby vám lpení na logice bránilo pochopit to, co vyvolává city! Každická zpráva o Ko N'yi je lahůdkou pro chamtivce, kteří..."

Odmícela se.

"T'Saro!" Steny síne byly příliš silné, aby jimi mohl proniknout zvuk, ale ona spíše vycítila zvenci nějaký krik. Opet ji zaplavilo nekončící myšlenkové zaujetí. "Volání," rekla.

"Ano, také jsem to slyšel."

Oba vstali a začali se prodírat ven. Mladý a pružný Sorren ji brzy zanechal daleko za sebou. Hnal se tunelem za denním světlem.

Prinutila své kosti a svaly nedbat malicherné bolesti, zrychlila krok sec mohla a vynorila se ze zřícenin. Polední slunce rozpalovalo cihly na dlážděném prostranství.

"Sorrene!"

Stál jen několik metru před ní. Na její zavolání se k ní otocil a ona spatřila, že jeho hrud horí. Hruza jí zatemnila mysl, ale prece jen poznala, že byl zasažen a že se jeho telo k ní otocilo jen silou fázetového úderu. Sorren však už byl mrtvý.

Jeho telo sebou zaškubalo a zhroutilo se.

T'Sara si uvedomovala, byt stále slaběji, pobíhání ozbrojených postav, vysokých mužů s hnědozelenou pletí, kteří se k ní řítí. O Orioncích bylo známo, že nemají se svými obětmi slitování. Dříve, než mohla utéci zpět do tmy veže, zasáhly ji dva údery spalujícího žáru.

Když klesla na kolena bolestí, která se zažírala do celého tela, zahorelá touhou pomstít se útočníkům. Prála si jejich smrt a kámen ji měl poslechnout!

Ne, T'Saro, bláznivá, stará žena již déle nebude ignorovat Surakovu moudrost!

Její sevření se uvolnilo a pustila Ko N'yu. Ta zazvonila pádem na zem a pak se se zvláštní silou odkutálela. Když se vetrelci vrhli do rumiska, a hledali ji, T'Sara se s posledním zábleskem vědomí zhroutila.

Nikdy ji žádné živoucí bytosti nevydám!

Písek pouště pod ní zvolna mizel... a vystrídala jej hladká textura tkaniny.

V chladném vzduchu kabiny se chvel nějaký muž a utesnoval kolem jejího tela pokrývky. Pocit palčivé bolesti v jejím boku slábl, ale jemu se dej vryl hluboko do paměti.

Jsem prece... Jean-Luc Picard!

Otevrel oči a spatřil T'Sarin kámen, jak se leskne ve tme u jeho postele.

Zvonek zarincel podruhé a zmlkl.

Dvere se neotevřely.

Beverly Crusherová uvažovala, zda má stisknout tlačítko potřeby. Zcela si připadat hloupe podezřelá, stojí-li tak brzy ráno v chodbě před kapitánovou kabinou. Jejich společné snídane s kapitánem nebyly žádným tajemstvím, ale přesto nechtěla zavdávat důvod k recem o nejakých intimnostech mezi kapitánem a loďní lékařkou. Beztak bylo dost obtížné udržovat v rovnováze služební a přátelské vztahy tak, aby to nebudilo pozornost.

Než stacila o pár kroků ustoupit, uslyšela za sebou zaskřípat otevírané dveře.

"Beverly!" Zastřený Picardův hlas ji primel pohlédnout na jeho zmuchlané pyžamo.

"Dobré jitro, Jean-Lucu!"

Mhouril oči v ostrém světle chodby. "Promínte, pozdě jsem se vzbudil! Psal jsem totiž dlouho do noci zprávu pro admirála Matasu a pro vulkánskou Akademii věd. Pak jsem měl opravdu zvláštní sen."

"Pujdu si vyzvednout. poukázku na snídani."

"Ne, prosím, pojdte dál!" Picard poodstoupil, aby Beverly mohla vstoupit do dveří. "Chci vám povedet o svém snu."

Zatímco se Picard v koupelně oblékal do uniformy, Beverly objednala čaj a sušenky. Za chvíli prostřela stůl a kapitán vyšel z koupelny čistý, upravený a cílý.

"To je to Srdce?" zeptala se Crusherová, když spatřila kámen, který kapitán přinesl. Již z druhé ruky slyšela o jeho nálezů od Worfů, když mu v noci ošetřovala zranenou ruku.

"Ano, to je ta T'Sarina Ko N'ya," řekl Picard a usedl na pohovku vedle lékařky. "Zdalo se mi o obou."

"Vyprávějte!" Crusherová srkala čaj a naslouchala Picardově verzi o smrti Vulkánců. Při vyprávění stále obracel kámen ve svých dlaních, jakoby v jeho drsném povrchu hledal nějakou šterbinu, nějaký klic k jeho nitru.

"Takže detektiv Hill?" rekla Beverly, když skončil vyprávění. "Podvedome tedy cítíte, že T'Saru zabila banda Orionců?" Vzhlédl od povrchu Srdce. "Myslím, že by to nebyla tak špatná úvaha k hledání důkazu."

"Dobrá, máte asi tak poloviční možnost mít pravdu," rekla Crusherová. Zatím Drahokam, který budoval mocná impéria, vypadal jako kus obyčejné horniny. "Ať už to byli Orionci nebo Ferengové, neexistuje ani jeden ze zločinců, jehož by bylo možno pohnat před soud."

"Ale víc se dozvíme na Hvezdné základně 193. Musíme se tam brzy dostat a já doufám, že prvek překvapení bude naší výhodou..."

"Jak jen může tolik lidí spolu bojovat a umírat pro tuhle věc!"

Při tomto výroku Picard bezděčně zdvihl obočí.

"Je to prostě něco, no... tak nevýrazného," rekla Crusherová. "Očekávala jsem něco mnohem nápadnějšího!"

"Broušený rubín, velký jako meloun?"

"Něco podobného," souhlasila se smíchem.

"Je-li tohle Srdce, pak se obávám, že jeho hodnota má skutečně jen historický význam."

Naklonila se nad stůl a tajuplně zašeptala: "Ale jak je to s jejími silami v Temnotách?"

Picard se poněkud nejisté usmál. "Ach, myslím, že ty legendy jsou velmi melodramatické... ale přesto je to velice zvláštní předmět."

"V čem?"

Zacal hovořit, odmlcel se a zacal znovu. "Trebas je to jen moje přehnaná představivost, ale já cítím, že to má nějakou vyšší hodnotu. Nemohu to však nijak potvrdit." Pokrčil rameny nad tím, že není s to podat lepší vysvětlení. "Vlastnosti toho kamene by snad dokázal analyzovat Dat."

"Mohlo by to poskytnout materiál pro zajímavý referát na příštím archeologickém sympoziu. Nebylo by to špatné, na amatéra!" Poznala však, že na to Picard vůbec nereagoval. On ji totiž už neposlouchal.

Hnán nějakým vnitřním proudem svých myšlenek, zvedl se náhle od stolu a již byl téměř v polovině kabiny, když si uvedomil, že má společnost. "Ach, omlouvám se, Beverly, ale Dat právě čeká, že mu Srdce přinesu do laboratoru."

"Ale Jean-Lucu, vy jste vůbec nic nejedl!" Dokonce se nedotkl ani šálku s čajem.

"Nemám hlad, opravdu nemám!"

"Dobrá, ale já mám! Máte něco proti tomu, abych tu zustala, než dojím svou sušenku?"

Picard to přijal jako povolení odejít. "Prosím, buďte tu jako doma!" Zastavil se ve dveřích a zavolal zpět. "Udelám pro vás všechno, co mohu. Mohli bychom spolu zítra večer pověcet?"

"Ano, ráda..."

Pak odešel.

"Nejakou dobu to bude trvat," řekl Dat, když kladl kámen pečlivě na malou kovovou podložku.

"Můžete začít hned?" zeptal se Picard a sledoval Datovy pohyby. "Rád bych tu zustal a díval se."

"Jak si přejete, pane."

Váha vzorku spustila v kontrolním panelu ceriny elektronického cvrlikání; Dat rychle provedl menší úpravy odhadovaných kalibračních hodnot, které nastavil předtím.

Pak rozložil na pultu první sérii přístroje a stručně komentoval laboratorní poustup rozboru. S uspokojením konstatoval, že jeho výklad kapitána zřejmě velmi zajímá. Bohužel, nebylo tomu tak vždy.

"Kombinací tří různých postupů," pokračoval android, když uzavřel třetí měření, "budu moci stanovit stáří horniny s přesností plus-minus jednoho sta let."

Výsledky výpočtu však nepřinesly to, co očekával.

"Něco není v pořádku, Date?" zeptal se kapitán a přistoupil blíže k přístroji. "Co jste zjistil?"

"Predbežné výsledky rozboru ukazují, že hornina je nápadně mladá, tak v rozmezí osmi set až jednoho tisíce let. To by bylo velmi málo ve srovnání s udávaným stářím Ko N'yi!"

Picard chvíli mlcel a pak řekl: "Navrhuji rozbor opakovat."

"Zajisté, kapitáne. Jak si přejete."

Dat prestavěl přístroje pro opakování obrazu stanovení stáří. "Co jste ještě zjistil?" zeptal se kapitán.

"Mair-Delaplaceova analýza ukazuje, že horninu tvoří směs běžné krystalické formy oxidu kremičitého a metamorfovaného pískovce..."

"Date!" Kapitánovi se tato odpověď zřejmě vůbec nelíbila. "T'Sara nestrávila přes sto let svého života hledáním nějaké obyčejné horniny. Jako hornina to sice může vypadat, no dobrá, ale podle její teorie je to kámen neobyčejných, záhadných vlastností. Jak je to například s teplotou?"

Dat se poněkud tajuplně zachmúřil, aby své odpovědi dodal i viditelný duraz. "Žádné tepelné rozdíly mezi horninou a interiérem lodi jsem nezaznamenal."

"Ale když jsem kámen předtím držel v rukou, cítil jsem, že je teplý." Picard mezi přístroji sáhl na kámen. "A cítím to i teď!"

"Opravdu?" Dat precetl dvakrát nahlas údaje přístroje, ale žádné důkazy pro kapitánův pocit tepla nezjistil. "Co kdybyste během analýzy držel kámen v ruce?"

"Jisté, bude-li to nutné k potvrzení mého zjištění."

Než Dat stacil potřebný přístroj aktivovat, přerušilo je volání interkomu.

"Riker kapitánovi Picardovi."

"Zde Picard."

"Dostali jsme výzvu z Hvezdné základny 193. Velitelka Miyakawa vás žádá o rozmluvu o průběhu mise."

"Vezmu si to ve své pracovně, Rikere." S výrazem podrážděnosti Picard naznačil posunkem Datovi, že odchází.

"Budete muset pokračovat beze mne."

"Kapitáne?"

"Ano?"

"Rád bych pokračoval v rozboru toho... předmětu." Dat ukázal na kámen, který Picard stále ještě držel v rukou. Picard se ve svém vykročení zarazil. "Ach ano, ovšem!"

Dat převzal od kapitána kámen a zase si stoupl na své místo, ale kámen držel v ruce.

Pri jeho doteku však nehrál!

"Que pasa? Co se děje, Picarde?" Estrella Miyakawa stále ještě ráčkovala při vyslovování r v Picardově jméne, ale její mexický přízvuk již během let vymizel. Kapitán si prohlížel její obraz na stolním monitoru a objevil několik bílých nitek v jejích rovných černých vlasech, ačkoli jinak na jejím obličejí zapracoval čas jen velmi málo.

"Estoy bien! Mám se dobře," odpověděl Picard. Naucila ho trochu španělsky, alespon to málo, co znal, výměnou za to, že ji přiučoval kalkulačním výpočtům; on španělštinu nezvládl a ona v akademickém kursu neuspěla.

"Pročpak jste mi poslal zprávu o misi, kterou jste mohl napsat i na krabicku od sirek?"

Věk nijak nezmírnil její svérázné způsoby. "Patrně jsem tu stručnost přehnal," řekl Picard a vykouznil co nejdokonalejší diplomatický úsmev.

Zasmála se mu do tváře. "Kapitáne, od té doby, co jste opustil Atropos, jste mě odstavil od přísunu informací a já bych ráda vedela proč?"

"Velitelko, moje poslední zpráva o případu Ferengu..."

"Není v ní ani slovo a zničení orionské lodi Dark Runner."

"A jak jste se o tom dovedela?"

"V tomto sektoru se zprávy šíří rychle. Ale přestože jsem federální úřednice, asi jsem byla na hvezdné základně poslední osobou, která se to dovedela. Máte nějakou představu, proč se dostali do boje, anebo si to necháte pro sebe?"

Povzdechla si nad rostoucí trpkostí v jejím hlase. Každý další pokus o zatajování by mu jen odcizil jeho jediného spojence na základně, nemluve o dobrých vztazích s dávnou přítelkyní. "Estrello, mám důvod se domnívat, že je porušována bezpečnost vašeho komunikačního systému. Dokud nebude objeven zdroj úniku informací, raději bych o podrobnostech mise nemluvil."

"Ach, já už zatracene dobře vím, kdo asi za to může," rekla zachmúřene. "Jeden z operátorů mé komunikační sítě - Thomas Grede. Bohužel pan Grede měl včera v noci nehodu. Když odcházel ze směny, patrně nabral nesprávný směr a vyšel za vzduchovou bariéru základny."

"Byl zavražden?"

"Děkuji, Jean-Lucu, ale i mne už to napadlo. Podrobnosti vám sdělím, až se vrátíte."

Najednou mu to došlo. "Jak u certa víte, že Enterprise letí na Hvezdnou základnu 193?"

"Normální kanály základny," rekla Miyakawa s úšklebkem. "Zaslechla jsem to v baru."

"Samozřejmě to vůbec žádný bar není," vysvětlovala téhož dne později velitelka, když vstupovala s Picardem do dvéří "Zaplat, nebo zdechni". "Je to Camenaein bar a v tom je ten celý rozdíl."

Zešerelý lokál byl plný. Ani jeden stůl nebyl volný, ale přes ohradu jednoho z boxů na ne kýval číšník. Dva Tellariti a jeden Andoriánek se neochotně zvedali z lavic s nedopitými sklenkami v rukou.

Picard slyšel jejich tlumené kletby, když si s Miyakawou sedal do rychle uprázdněného boxu... Jiný číšník se mihl kolem a postavil na stůl dve sklenky syntetického. "To je z černých fondů velitelství základny?"

"Z jednech z mála," vzdychla Miyakawa "Z nejakých duvodu, a dosud jsem nepřišla na to z jakých, Camenae soustavně šíří představu, že já jsem ta moc, s níž se na základně musí počítat. Snad proto, aby turisté měli iluzi zákonnosti a pořádku."

"V akademii jste nebyla tak cynická!"

Pokrcila rameny a ukázala na stále hosty přečpaného baru. Skupina ferengijských obchodníků se tlačila na jednom konci místnosti; Orionci byli na druhém a mezi obema skupinami Picard napočítal nejméně deset dalších cizích ras, z nichž ani jedna se nevyznávala nějakou mírumilovností nebo vysoce vyvinutým smyslem pro etiku.

"Jsem dustojníkem Hvezdné flotily. Pracuji sama v hníзде pašeráku, zloděju a hrdlořezu. Kdyby se někdy dokázalo, že jsem byla namocena do nejakých zločinných rejdů, asi bych skončila a vyšla také za vzduchovou bariéru, jako Grede." Vyprázdnila jedním douškem svou sklenku a rekla: "To mi však nebránilo, abych to nezkusila, nemyslete si! Camenae mě však má ráda a proto dělá vše, co může, abych se ke kompromitujícím materiálům nedostala."

"Kdo je to ta Camenae?" zeptal se Picard.

"Oficiálně je jen jednou ze stálých obyvatel hvezdné základny, ale musím říci, že ve skutečnosti je vlastně jejím správcem. Já mohu kontrolovat technické služby a zařízení základny, ale Camenae řídí její záležitosti. Ona vždycky ví, co se děje ve všech koutech tohoto sektoru, takže potřebuje-li někdo nějakou informaci, ona mu ji prodá; je-li třeba něco udelat, ona to zařídí."

"Může se to týkat i vraždy?"

"Jsem si jistá, že ano." Miyakawa potřásla hlavou a zamracila se. "Ale nemyslím, že Gredovu smrt zařídila ona. To by byla hůdlarina. Camenae by nikdy nedovolila, aby někdo z jejích informátorů byl zavražden tak nápadným způsobem!"

"Myslíte si však, že ona ví, kdo to udelal?"

"Ano. Nejsem ovšem schopná z ní tuto informaci ani v náznaku dostat. Na hvezdné základně není jediná bytost, která by mi něco o Gredově smrti rekla."

"Tím chcete říci, že se vrah nemůže nic stát?"

"Bez nejakých dukazů nebo svedectví jsou moje ruce..."

Miyakawu přerušil úder převrácené těžké židle a proud nadávek, který se vyrinul ze směsice Ferengu a jiných obyvatel Federace.

"Nic!" vykřikoval Ferenga, který převrátil židli, jak prudce povstal. Kymácel se na místě vpřed a vzad. "Bruk říká, že ve vraku nenašel nic než mrtvolu mého bratra."

"Jeden z jeho kumpánů ho uchopil za rukáv bundy, ale Ferenga mu ruku srazil."

"Ta záchranná akce mě přivede k bankrotu. Všechno, co z toho mám, jsou jen těžkosti s prodejem Maarcovy lodi do šrotu a astronomické poplatky za pohřeb posádky!"

"Myslím, že jsme se s jeho bratrem potkali," řekl Picard tiše. "Asi jsme už měli odejít dříve..."

"Aha!" Ferenga se zadíval přímo na ne. "Dokonce sám kapitán lodi Enterprise přišel, aby se mému neštěstí vysmál!"

"Pozde, Jean-Lucu," rekla Miyakawa, když se k nim začal Ferenga bantamové váhy prodírat tak rychle, jak jen ho nejisté nohy stacily nést. Jeho šišatá hlava a planoucí oči byly rudé od přemíry pití i vzteku.

"Vy jste tam byl, vy zloději!" Jeho prst se nekolikrát zaboril Picardovi do hrudi. "Vratte mi, co je plným právem moje, co jste ukradl mému bratrovi!"

Nežli si Picard mohl připravit odpověď, dopadla na Ferengovu šíji tmavá ženská ruka. Měla dost síly k tomu, aby další obvinování zarazila.

"DaiMone Torku," rekla přichozí rázným hlasem. "Ráda bych, kdyby moji zákazníci uzavírali své soukromé obchody diskrétně a s dekem!"

Byla to Camenae.

Pak se majitelka baru obrátila k Picardovi a jeho zaujal její pronikavý pohled. Byla mu necím povedomá, což si kapitán dost dobře nedovedl vysvětlit.

"Vítejte v baru Zaplat, nebo zdechni, kapitáne Picarde. Omlouvám se za to vyrušení!"

Ferenga stále pokračoval ve svých potlačovaných jecivých protestech.

"DaiMone Torku," řekl Picard tak hlasitě, že se to rozlehlo po celém lokále. "Dávám vám své slovo, že jsme z té lodi nevzali nic, co by bylo patřilo Ferengum!"

Camenae se usmála a pustila Torka.

"Však jsem si to myslil," zasténal DaiMon a zhroutil se na podlahu. Hladil si bolavé rameno. "Šrot a pohřební náklady!"

Camenae pokynula prstem Torkovým kumpánům, aby ho odnesli a oni rychle přiklopýtali splnit její příkaz.

Atmosféra duvernosti se prohloubila. Picard začal s konverzací: "Už jsme se někdy viděli?"

"Zklamal jste mě, kapitáne Picarde. Čekala jsem od vás originálnější začátek našeho seznámení."

Vyřídil!

Treba by reagovala na přímý postup. "Velitelka Miyakawa mi rekla, že obchodujete s informacemi. Rád bych se stal jedním z vašich zákazníků!"

"To už je mnohem lepší taktika," rekla Camenae. "Bohužel, Hvezdná flotila nemá u mne konto a já nepřijímám nové zákazníky ihned. Chcete-li, запиši vás na listinu čekatelů."

Výrazit a odrazit!

"A úplně nakonec," řekl Picard. "Rád bych dostal příležitost promluvit si s vámi soukromě... o Thomasovi Gredovi." Camenae zlehka pokývla hlavou. "Nemohu vám říct nic, co by nemohlo být receno přímo tady v lokálu mého baru. Soukromé schůzky s dustojníky Hvezdné flotily škodí mé obchodní reputaci."

Zásah!

"A teď, dovolíte-li, kapitáne, musím se vrátit ke své práci."

A odplula.

Vzpomínka na Camenaeiny hnědé oči pronásledovala Picarda po celou zpáteční cestu na Enterprise. Když však přišel do své jasné osvětlené pracovny, uvedomil si, že není s to vyjádřit dojem, který u něho vyvolaly bar "Zaplat, nebo zdechni" a jeho záhadná majitelka. Rozhodl se, že se se svými zážitky alespon krátce sverí prvnímu důstojníkovi. "Tak je to tedy!" Riker se zamácl hlouběji do křesla, aby viděl kapitánovi do očí. "Grede se stal obětí náhodné smrti za neznámých okolností?"

Picard uchopil pevněji operadlo sedadla u psacího stolu. Nemohl se primet sednout si, protože se každým okamžikem mohla ozvat výzva a odvolat ho jinam. "Nejsem s dosavadním jednáním Miyakawy zcela spokojen. Teď po návštěvě Hvezdné základny 193 však mohu lépe posoudit potíže, které tam velitelka má. V této oblasti je federální kontrola poměrně nedávná a rozhodně dost riskantní."

Riker začal vyklepávat prsty svou nespokojenost do desky stolu. "Tak Orionci nemohou být vydáni spravedlnosti, protože byli povražzeni Ferengové, a spojovací důstojník velmi vhodně zemře, takže ani nemůže být obviněn. Tím je tedy povražzení Vulkánců bezvadně uzavřeno!"

"Ano, všechno je to podezřele uspořádané a úhledné," řekl kapitán. Výzva stále nepřicházela a to ho již začínalo znepokojovat.

"Tak co teď udeláme?" zeptal se Riker.

Picard ocenil úsilí prvního důstojníka udržet neutrální tón své otázky. Hyperrychlostí osm by mohla Enterprise doletet na Luxor IV ještě včas a stihnout turnaj v pokeru. "Ujistil jsem velitelku Miyakawu, že ustaneme v prostoru dalších čtyřadvacet hodin, abychom alespon symbolicky demonstrovali v sektoru vládní moc."

"To rád slyším, pane." Kromě osobního uspokojení se Rikerova reakce zdála být nefalšovaná. Picard vedel, že jeho první důstojník neměl rád neuspořádaný běh událostí. "Chcete povolit odlet...?"

"Promluvíme si o tom později Rikere," řekl kapitán a rychle se zvedl od stolu. "Právě čekám Datovu zprávu o Srdci." Než si to Riker stacil uvědomit, Picard vyrazil ze dveří.

Axiomem Datovy konstrukce bylo, že netrpí emocemi; proto nyní mohl začít opakovat své laboratorní postupy bez nějakého pocitu zklamání či zlosti. Z poznatku o posádce Enterprise však android vyvodil, že právě teď by měl pocítovat emoce všech jejích členů také.

Znovu postavil nad kámen soupravu přístroje a pečlivě kontroloval dříve monitorované postupy, takže byl s to objevit sebemenší odchylku. Žádný rozdíl! Opakoval přesně každický svůj pohyb z předchozích čtyř zkoušek.

Všechna měření uskutečnil popáté.

Náhle se na obrazovce objevil nový výsledek. Úplně nový! Najednou, po několika hodinách, totiž nemohl stanovit stejné stáří horniny dvakrát po sobě.

Protože nebylo důvodu domnívat se, že by šestý pokus přinesl nějaké nové údaje, dospěl Dat k závěru, že je nutno aplikovat úplně jiný postup analýzy. Bohužel takový postup se mu definovat nedarilo.

Usilovně přemýšlel o úloze vědecké inspirace, když se dveře laboratore rozletely a vrazil do nich kapitán Picard. Podle ponekud chmurného výrazu jeho tváře Dat usoudil, že nějaká výměna banálních zdvořilostí není namíste a ihned přikročil k vysvětlování potíží zkoušek.

Picardovy rysy při jeho výkladu ještě ztvrdly.

"Nejvyšší udaná hodnota stáří je dvacet miliónů let," pokračoval Dat. "To by se shodovalo s teorií, že Srdce je součástí velmi dávných dějin. Bohužel extrémní variace hodnot vzbuzují pochybnosti o spolehlivosti získaných výsledku."

"Vaše přístrojová technika zřejmě dobře nefunguje, pane Date," řekl kapitán. Popadl kámen z analyzačního stolu a pátral úporně, zda na jeho povrchu nedošlo během analýzy k nějakému poškození.

"Po každém zjištění nějaké anomálie jsem provedl její rozsáhlé diagnostické testy. Neexistují žádné indikace špatné funkce přístroje. Kromě toho všechna měření u ostatních predmetů, testovaných pro srovnání, jsou konzistentní a predvídatelná. Zdá se, že v kameni je nějaká substance, která interferuje se snímacem."

"Predtím jste říkal, že je to jen obyčejná hornina!"

Dat takřka neznatelně pokrčil rameny. "Analýza skladby kamene byla patrně chybná. Budu celý postup opakovat ještě jednou."

Vztáhl ruku po kameni, ale Picard o krok ustoupil, jako by mu nechtel kámen vydat. "Myslím, že od dalších analýz upustíme, dokud neodstraníte nedostatky laboratorního vybavení."

"Kapitáne, kámen bych potřeboval, abych mohl určit..."

Picard ustoupil znovu. "Dokud nezjistíte příčinu špatné funkce, nebudu riskovat poškození Srdce!" Sevrel kámen v rukou a řekl: "Zatím bude v mé kabine."

Dat pátral po emocích, které by mohly kapitánovo chování vyvolat. Odpověď ho napadla až po kapitánově odchodu: podrážděnost!

Začal uvažovat, co by se s tím mohlo udelat.

Kapitola 12

Kvůli běžnému úklidu se bar "Zaplat, nebo zdechni" každou noc na hodinu zavíral. Hlucící hosté byli vytlačeni z lokálu a pokud nebyli schopni chuze, byli vyneseni na chodbu; na hvezdné základně bylo veřejným tajemstvím, že synthehol podávaný v baru měl mimorádne silný opojný účinek na každého, kdo u barového pultu nasadil příliš tvrdý kurs.

Ostatní oddelení Camenaeina obchodu však byla otevřena nepretržite. Když Orlev začal utírat pokapané stoly, Camenae si sedla na barovou stoličku a trpělivě čekala na příchod některého ze svých zaměstnanců.

"V poslední době máme moc práce," řekl barman, když přiběhl s plnými rukama špinavých sklenic. Jeho udýchané poštěžování přivedlo Camenae na jiné myšlenky. Souhlasně povzdychla.

"Deset let jsme se vysmívali té vulkánské starene pro její touhu po mýtickém pokladu. Myslím však, že teď nás smích přešel. Ona to prokleté Srdce našla - a rozvrátila celý náš sektor."

Nenasytý boj o tuto relikvii sice naplnil Camenaeinu pokladnu, ale ona takovým pomíjivým ziskem neduverovala. Byly příliš krátkodobé a náhodné a nehlede k tomu prudce stouply i její náklady.

Byla tu například ta věc s Thomasem Gredem.

Slíbila mu, že ho dopraví do bezpečí a byla zvyklá držet slovo. Ostatně porušené smlouvy vždy obchodu škodí.

Varovný hvízd Kajima ohlásil necí příchod na práh baru.

"To je Prskavka," ohlásil hlídac, když bezpečnostní kamerou rozpoznal příchozího.

Camenae se zvolna sesunula s barové židle. Norsican vedel, že je třeba počkat, až zajde do své zadní pracovny. Teprve pak uvolnil závoru na vstupních dveřích.

Camenae již seděla na svém obvyklém místě, když zaslechla cupitavý zvuk chitinových nohou po kovové podlaze.

Krtakk přicupital a pozdravil ji obvyklým máváním stopkami svých očí. Jako dlouholetý zaměstnanec firmy neztrácel čas zbytečnými zdvorilostkami.

"Vaše, podezření, Camenae, bylo oprávněné. Lord Reyadán ukradl Gredovy cestovní doklady a získal tak zdarma cestu lodí Villareal do Smeltrova prostoru." :

"A co pak?"

K její nechuti Krtakk jen kolébal svým krunýrovitým telem nahoru a dolů a jeho resignující gesta veštila nějaký problém. "Pak tento mimodiwahnštan opustil Villareal a jeho stopa se ztratila. Urcite se někde schoval, ale bude to chtít čas i peníze, než se zjistí, kdo ho ukrývá."

"Sleduj ho, at to stojí cokoli!"

Prskavka začvrlikal, že úkol přijímá. "Je tu ještě jedna věc! Grede si myslel, že se mu podařilo smazat všechny záznamy cizích prenosu, ale novému spojovacímu technikovi se podařilo objevit kousek záznamu, který prepisu unkl." Krtakk předvedl několik rychlých, nervózních poskoků. "Bohužel, cena za získání tohoto záznamu byla premrštene vysoká a výsledek nijak zvláštní!"

"Presto bych si to ráda poslechla," rekla Camenae s výrazem rezignace nad stále rostoucí cenou její odplaty.

Pres stul se natáhlo chapadlo a vložilo do Camenaeiných dlaní prehrávac. Camenae stiskla tlačítko a z prehrávace se ozval hlas:

"...pátrání skončeno. Drahokam nebyl nalezen a je zase..."

To bylo vše. Tak malý kousek a tolik toho odhaluje!

"Dekuji, Krtakku! To byla dobrá práce!"

Prskavku pochvala tak překvapila, že radosti zakvicel a odběhl s bzucivým žvatláním vlastní samochvály. Camenae si prehrávala krátký záznam nekolikrát za sebou, ale naslouchala spíše zabarvení hlasu než slovům. Obsah byl opravdu neocenitelný, ale pro ni měla mimorádnou cenu možnost slyšet, jak Reyadán mluví v soukromí: v jeho zřetelné výslovnosti nebylo ani stopy po onom silném přízvuku a slizkém sykavém tónu, jehož používal při reci s ní.

Camenae poznala, že tohoto mimodiwahnštana velmi silně podcenila. A za její chybnou kalkulaci zaplatil chudák Grede!

Některí lidé ve stáří tloustnou, ale na vysoké svalnaté postavě prvního prefekta Lorrise nepřišel za desetiletí ani gram. I ve svých devadesáti letech měl Lorris jasný zrak a jeho uši stále ještě dokázaly zachytit každý šepot klepu a pomluv. Jeho suchý smích byl ostrý jak britva, zarezávající se do živého masa jeho obětí. Jeho reflexy byly sice pomalejší než v dobách mládí, ale Lorris to dokázal zakrývat imponující důstojností svého chování.

Jedinou jeho daní plynoucímu casu byla stále se snižující smírlivost s rozkolem a neporádkem. Tím, jak se jeho rodina rozrůstala o nové generace, Lorris se stále více uzavíral do ochranných sten své knihovny.

Když onoho rána vstoupil prefekt do své svatyně, zjistil, že je již obsazena. Jeho pohoršení nad porušením soukromí se rychle rozplynulo, když poznal vetelce. U nejdelší police s knihami stál jako prikován zástupce velitele Vedoca a jeho hlava se skláněla nad otevřenou knihou; byl tak zabrán do ctení, že ani neslyšel, že se dveře do knihovny otevřely.

"Na to, že jsi voják, pekne ses zacetl do historie, synovce!"

Mladý muž se otocil. Pak s úsmevem pozdravil sklonením hlavy v neformálním gestu úcty, které svedcilo, že úzké rodinné vazby nikterak nenarušují rozdíly v hodnostech obou mužů. "Vaší knihovne nelze odolat, strýčku! V této místnosti jsem strávil již hodne svých dovolenek."

"Ha! Kdybys dbal o svou kariéru, tak bys měl radeji s kamarády honit holky a sem tam něco vypít!" Starý pán zasedl do širokého křesla uprostřed místnosti a pokynul synovi své sestry, aby přišel blíž. "V raných počátcích Impéria byly doby, kdy se všichni dívali na důstojníka, jenž se nevenoval umění, hudbě nebo literatuře, jako na obyčejného žvanila. Ty doby jsou ovšem už dávno pryč! Dnes jsou moji kolegové prefekti většinou hrabivci nebo byrokrati a já vím, že mne považují za nevrlého extravaganta."

"Zdá se mi, že jsem po vás!"

"A to právě neděláš dobře," zabručel Lorris. Vedoka měl odjakživa nejradeji ze všech svých potomků. Najednou ho něco napadlo a k realizaci nápadu ihned prikročil s útočnou strategií velitele v boji. "Kniha, kterou máš v ruce, je pašovaná!"

Mladý muž pohlédl překvapene na svazek ve své ruce. "Ale, je-li to pravda, jak jste se k ní dostal, strýčku?"

Lorris se uchechtl chlapecké naivite. "Jednou z predností vojenské kariéry je možnost navázat styky i s nechutnými živly, například s Ferengy. Odporná rasa, ale někdy může být i k užitku!"

"Oni pro vás pašují knihy za peníze?"

"Ano, za peníze," řekl starý pán. "Samozřejmě, že na kšeft! Oni jsou ve Federaci komunitou, která se také zajímá o staré Římany. Ve skutečnosti jsem tedy jako centurion obstaral práve pro autorku této knihy," ukázal znovu na svazek v synovcových rukou, "jeden výtisk dejin římského národa."

"Cetl jsem ve vaší knihovně už několik jejích knih," řekl horlive. "Ona je velká odbornice."

"Byla velkou odbornicí. Podle zpráv, které mám, totiž T'Sara práve před několika dny zemřela."

"Byla stará?"

"Asi ano," řekl Lorrise a pokrčil rameny. "Muselo jí být nejméně tři sta let. Zpráva říká, že zemřela se skupinou dalších Vulkánců, což znamená, že to asi přirozená smrt nebyla!"

"To je rána pro federální vedu!"

"Souhlasím, ale sami Vulkánci její odbornost necení tak, vysoko jako my. T'Sara určite až moc dobře rozuměla cizím emocím a urazila tím vulkánskou filozofii."

Mladý muž se zamračil. "Je toho dost, čemu ani já u Vulkánců nerozumím!"

"Oni jsou opravdu nepochopitelná rasa. V jejich filozofii přísné logiky není vůbec místa pro různé necnosti, které dělají život životem." Přišel čas vyzkoušet, jak je ta voda hluboká! Lorrise si zhluboka povzdychl: "Mou jedinou necností, která mi vydržela až do stáří, je zvědavost... a teď bych se práve rád dozvěděl, jak T'Sara zemřela a co z jejího výzkumu přešlo do našich legend. Odpovědi, které hledám, možná uspokojí jen mou štouravou povahu, ale na druhé straně mohou znamenat i víc."

Vedokovo obocí se zvedlo; tento obrat v rozhovoru prudce vyburcoval jeho zájem.

"Mám sluch a cich jako římský prétor," pokračoval první prefekt, "a k vyrovnání některých dluhu pramenících z mého zájmu o T'Sariny soukromé záležitosti se prétor v mém nitru rozhodl vyslat za Neutrální zónu vojenského zveďa, aby věci prozkoumal!"

Zájem synovce vzrostl ještě víc. S nevercím ocima rek: "A on by ten prétor pro takový riskantní podnik porušil i smlouvy o Neutrální zóně?"

"Pro šanci získat Ko N'yu by prétor udelal všecko," usmál se Lorrise měkce. "Anebo by alespon někoho poveril, aby to udelal!"

"Ko N'ya," zašeptal mladý muž. Ackoli v knihovně bylo teplo, otrásl se, jako by mu nějaký chlad najednou pronikl až do morku kostí. "Mýtus zrozený v hrobce Smrti!"

"Máš živou představivost, Vedoku, ale já jsem ji měl také, když jsem byl v tvém věku. Služba v armádě te naučí zaměřovat tuto tvou schopnost na mnohem rozumnější cíle."

Synovec ještě více zbystřil pozornost a jen takt mu nedovolil vyjádřit souhlas i s tímto výrokem.

Tak, konec laškování, usoudil prefekt. Nezbyvalo mnoho času k nějaké revizi jeho záměru. "Byl bych šťastný, kdyby ony události proveril někdo, kdo je osobně spjatý se zájmy naší rodiny!"

Vedoc tuto myšlenku velmi rychle akceptoval. "Mužete zariďit, abych byl přeložen k výzvedné službě?"

"Ach, ano," řekl se širokým úsměvem Lorrise. "Mám skoro tolik předpokladu tam zavolat, jako je v těchto policích knih."

"Pak tedy, strýčku, čekám na vaše rozkazy!"

"Výborne! Připrav se opustit do hodiny tento dum!" Lorrise dojala odvaha mladého vojáka. Syn jeho sestry se jednou muže stát vynikajícím prefektem a ještě posílit cest své rodiny.

Pokud ovšem tuto misi přežije!

Ti, kteří byli svoláni na Shromáždění, se začali scházet, když na stmívající se obloze vyšel první měsíc DiWahnu. Z domu a ubytoven začaly potměnými ulicemi proudit zahalené postavy k Chrámu Brány. Težké kapuce zahalovaly tváře těch, kteří sami sebe nazývali mimodiwahnštany. Některí kráčeli sami, jiní ve dvojicích nebo v malých skupinkách. Zvolna plnili dlážděné prostranství pod vysokou věží a jejich rostoucí davy mizely v útrobách komplexu Verných. Obyvatelé města, kteří k Verným nepatřili, se křčili strachy doma, protože tak početné Shromáždění nikdo nepamatoval. Každý Strážce z této planety musel putovat do opevněného města Iconiádánu, ale nikoho nenapadlo, že na výzvu bude reagovat tolik osob; šustění jejich odevu pronikalo jako povoden do zabarikádovaných dveří a utesnených oken. Mužům a ženám, kteří přijali svůj adoptivní svet a propadli uspokojení, budou opet připomenuty zpola zapomenuté legendy o staré Iconii a její ztracené velikosti. S bázlivým šeptáním si nyní připomínali ono mysteriózní kataklysm, které Strážce tak desilo. Verní udržovali vzpomínky na svou rasu z doby před Velkým pruchodem Branou. Meli znalosti, jímž prostí zemedelci a obchodníci nerozumeli; jestliže tedy něco znepokojilo Strážce, mohlo to být určite znepokojující i pro ostatní obcany. Když měsíc dosáhl zenitu, rozezvucely se zvony a popohnaly několik opozdílů mohutnými klenutými chodbami v základech věže. A masivní hlavní brána z nejtvrdšího dřeva se zavřela, aby zabránila vstupu všem nezasvěceným vetrelcům.

V dómovité síni, která sotva stacila pojmut všechny účastníky Shromáždění, se tísnilo telo na tele. Jen uprostřed namackaného davu zustalo prázdné místo. Sedela tam na zemi postava se skříženými nohama. Abstraktní mozaika pod tímto Strážcem označovala místo, na němž po Velkém pruchodu Branou stanul první Iconan; jen hrstce Strážcu bylo dáno právo na toto posvátné místo vstoupit.

Když zvony doznely, Mistr vstal ze země, odhrnul těžké záhyby své kápe a odhalil tvár muže středních let. Jenme vráscitý oblicej sice nebyl hezký, ale ani ošklivý; jeho plet měla slabe nafialovělý odstín, jímž se vyznačovali všichni, kteří se narodili na jižní polokouli této planety.

Účastníci Shromáždění jeden po druhém následovali příkladu Mistra. Když všichni Strážci obnažili hlavy, Kieradán promluvil hlubokým, melodickým hlasem, jenž doléhal ke všem pozorným uším a plnil je blahem. Bylo slyšet pouze tlumené dýchání přítomných účastníku.

"Toto je příběh, který mi vyprávěl můj deda...

Když jsem byl mladým mužem, právě zasvěceným do našeho rádu, přistěhovala se do mé vesnice mimodiwahnštanka. Byla to vysoká žena jemných, svižných tvarů a popelavých vlasů; z tmavých očí vyzařovalo přání naučit se našemu jazyku a poznat zvyky našeho lidu. Nikdy předtím jsem takovou ženu neviděl. Ona sama rekla, že je z její rasy první, kdo vstoupil na DiWahn; ale starší členové Verných ji už znali.

Tehdy jsem byl ještě příliš mladý a stacil jsem se naučit jen asi pultuctu Snu, ale Ikadaján mě ujistil, že T'Sara patří ke kulturnímu dědictví Drahokamu a že je předurčena stát se jednou ze stránek Snení.

Čtyři týdny jsem poslouchal, jak Strážci debatovali o svém podílu v plánech týkajících se Drahokamu a o jejich plnění; někteří z nich říkali, že už pouhé uvažování o celé akci je svatokrádeží a že přímý zásah může doopravdy přerušit i běh Snení; jiní tuto pasivitu odsuzovali a naopak verili, mimodiwahnštanka byla vybrána, aby našla tu správnou stopu. Nakonec bylo vše jednoduché.

Ikadaján pozval T'Saru k účasti na Vyprávění. Dovolit někomu, kdo se nezapřísáhl Vire, aby naslouchal Snum, bylo bezprecedentní. T'Sara velmi rychle vycítila, že se jí tím prokazuje velká čest. Když jsme noc co noc zaujímalí svá místa v kruhu Strážců, připojovala se ke mně; každou noc někdo recitoval jeden ze Snu, zaznamenaných našimi iconskými předky. Ani v jednom ona nefigurovala.

Nejprve naslouchala trpělivě, ale pak její dychtivost neustále narůstala a pronásledovala ji po celou zimu. Prvního jarního dne Ikadaján podrobně vylíčil zánik Iconie a tím dospěl ke konci starého dědictví. Tehdy T'Saru už zcela ovládla touha zjistit, co se stalo s Kanda Jiakovým Drahokamem, a poznat jeho sílu.

Její neúnavnost ji vyhnala z našeho světa, ale pro nás ztracena nebyla. Vždy jsem věděl, kde ji hledat, a naslouchání onem Snum mě nikdy neunavovalo."

Kieradán se odmlcel, nabral dech a řekl: "To je konec vyprávění mého deda, ale tím celý příběh nekončí. T'Sara po léta posílala zprávy o svém pátrání mnoha mimodiwahnšťanům, kteří ji podporovali. Pak Strážci jeden po druhém zestárlí a pomřeli, až z Verných nezbyl nikdo, koho znala. Její zprávy pak ustaly.

Můj otec se zúčastnil Shromáždění, kde jedním z usnesení bylo vyhledat ji. Jaradadán strávil na této misi zbytek svého života. Bloudil od planety k planetě a bděl nad T'Sarou. Pritom úzkostlivě dbal, aby ona o tom nevěděla. Mimo DiWahn se mu narodil syn, který v poslání svého otce pokračoval."

Pak Kieradán zvedl hlavu a prohlásil:

"Reyadán nám sdělil toto: T'Sarino pátrání skončilo, Drahokam objeven nebyl; a znovu nastal čas pro Verného, aby přijal účast ve Snení."

Jeho slova u Strážců rozpoutala bouři vzrušení. Výkriky radosti se mísily se vzlyky těch, kteří byli dojatí příchodem dne předpovězeného v mýtu. Mladí i starí, muži i ženy, cizí i přátelé se vzájemně objímali jako nejbližší příbuzní.

Kieradán čekal, až se nával jejich rozrušení uklidní, a pak ze záhybu svého odevu vytáhl pergamenový svitek. Byl zažloutlý stářím a převázaný koženou tkanicí.

"Připravovali jsme se na tento den mnoha způsoby. Jsou tu mezi vámi ti, kteří byli vybráni, aby dláždili cestu, po níž musíme jít dále, i ti, kteří půjdou až na její konec." Prehlédl celé to množství dychtivých tváří obrácených k němu a zvolal:

"Daramadán!"

Vysoký, podsaditý muž se začal prodírat davem doprostřed sítě. Několik Strážců se s tímto mužem již setkalo, ale všichni ostatní ho znali pod jiným jménem. Jeho vstup do rádu nebyl dosud zveřejněn.

"Jsi s námi?" zeptal se Kieradán. Byla to rituální otázka, ale snad ještě žádná odpověď předtím neměla takovou závažnost, jako ta dnešní.

"Jsem s vámi," řekl muž, jehož většina DiWahnšťanů znala jako admirála Jakata. "Ze všech svých sil!"

"Výborne!" Sbor hlasů z celého davu potvrdil vysokému důstojníku Daramadánovi souhlas s jeho vstupem do rádu. Admirál diWahnské kosmické flotily sklonil hlavu na znamení poslušnosti a zeptal se: "Kam mám jít, Mistře?"

"Na Stanovené místo," řekl Kieradán. Rozvázal křehkou koženou tkanici obepínající svitek a nechal ji padnout do prachu. Svitek rozbalil a vyzdvihl vysoko nad hlavu, aby všichni viděli, co na něm je.

Byla to mapa plná hvězd s jednou planoucí kometou.

Kapitola 13

Kvílivé vetry odnášely k obloze nárek a křik umírajících, jako kdyby prosily nebesa o slitování, ale rudé slunce bylo nemilosrdné. Zářilo v poledním žáru, který vysušoval hrdla i ústa mužů, příliš slabých, aby se odplazili do stínu, a žhnulo do tel, která již svého vlastního tepla pozbývala. Na zemi prosycené krví doutnaly malé ohně a s přibývajícím nocí plné dýmu zvolna vyhasínaly. V rozbrázděném poli se tu a tam zachvěl náznak pohybu: škubnutí údu, když konecne smrt přemohla bojovníka s rozervanými vnitřnostmi, lenivé mávnutí křídel supu, kteří hodovali na tomto krveprolití, zatřepání kmenového praporece, jehož zlomená žerď byla zabodnuta do hrudi praporečníka.

Když se slunce sklonilo k západu, k rozeklaným štítům hory Selaya, a dech suché pouště zesílil, porušila rovnou linii horizontu osamelá postava. Vybírala si pozorně cestu, snažila se pokračovat padlé bojovníky a obcházela hromady propletených a do sebe zakleslých tel. Měla na sobě cistou, neposkvřenou a nepotrhanou tuniku, ale její nohy i tkanice sandálů byly potřísněny usychající krví olivové barvy.

Byl to ještě chlapec. Na chvíli se zastavil, unaven dlouhým během z vesnice v horách a zmucen obrazem bojiště na planině Ishaya; před zavřenými očima mu letěly vzpomínky. Jeho matka i šamani ho prosili, aby zůstal v Isk'Kahru, ale on se z T'Leiny náruče vyrvál a uprchl.

"Pockej!" volali za ním. "Jsi ještě příliš mladý," křičeli nyní v jeho vzpomínkách, když je ve skutečnosti již dávno slyšet

nemohl.

V tech několika chvílích velmi zestárl.

Za necelou uplynulou hodinu poznal, že barvité scény rincivých zbraní, složité zobrazené na goblénech, a rytmické melodie Válečných balad jsou něco jako dětské říkánky nebo pohádky o starých kouzelnících, promlouvajících ke ztraceným lovcům. Ve světle lampy se míhaly zelené pruhy, ale zelená krev usychající na jeho nohách budila hruzu. Její uschlý povlak pokrýval i kdysi lesklou zbroj padlých. Svou krev na této píscité pláni prolilo pet vulkánských kmenů a vzduch nyní houstl hnilobným zápachem, jen několik bojovníků tuto reč přežilo; budou moci zpívat balady o statečnosti i zraze.

Kde je všechna ta sláva teď, v tom tichu?

Pojď!

Nutnost pokračovat v cestě se opět vtiskla do chlapcova vědomí. Zklamalo ho jeho vlastní přání, zvedavost i umíněnost; najednou se mu zazdalo, že z té okolní prázdnoty zazněla výzva, volání někoho živého, ztraceného v mori mrtvých tel. Otevřel oči a zíral do širšího pláne.

"Otce?"

Odpovědělo mu sotva znatelné škubnutí nějakého tela na severní straně planiny, jako kdyby se v rukávci pohnula ruka někoho, jehož rty již mluvit nemohly.

Zrychlil krok, protože se mu tak ukázala stopa, kterou sledoval a která jeho krokům dodala smysl. Hruzy válečného pole ho již tolik nedesily. Nespocetné proměny zohavení lidských tel, spálené údy, roztržene lebky a prolomené hrudi promlouvaly jediným tématem, tématem smrti. I zbrane změnilly svou podobu, všechny již, prolily spousty krve a umlčely mnoho nepřátel. Některí mrtví neměli otevřené rány a přesto jejich tváře byly stažené a pokrivené do groteskního výrazu Volání, které tak dokonale pokrývalo jejich mysl.

Rozervané zbytky jasné červeného praporce upoutaly chlapcovy zraky. Se strachem přišel blíže, ale váhal mezi naléhavým voláním svého otce a hruzou, která ho opět začala přemáhat. Ano, jeho rod tu bojoval! Náhlý závan větru přehrnul látku praporce přes tělo jednoho z příslušníků jeho kmene, jako by kmenový léčitel naznačil gestem hranice svého umění. Chlapcovo pátrání bylo téměř u cíle.

Pokročil dopředu a zapotácel se, když poznal tvář mrtvého u svých nohou. Surrell ležel zhroucený na zemi, k níž ho přibíla zlomená kovová tyč; zřejmě zemřel, když se v agonii zmítal v marné snaze se osvobodit. Žal nad ztrátou bratra prepadne každého, ale tenhle byl chlapec ze všech jeho bratru nejdražší. Jeho smrt mu způsobila větší bolest než všechny ty hruzy, které viděl kolem sebe. Při dalším kroku objevil druhého padlého bratra a hned nato třetího!

Všichni mrtví měli svá jména; chlapec je všechny stále viděl živé, viděl jejich smející se tváře, bledé v měsíční záři, při poslední Slavnosti měsíce. Bratři, strýcové, bratrance. Bylo jich mnoho, pro něž musel plakat!

"Otce!"

"Tady!" Tiché slovo bylo skutečně vysloveno, ne vysláno!

Chlapec se zoufale prodíral mezi mrtvými tely, až jeho ruce ucítily náznak tepla. Padl na kolena po boku svého otce. Stefova tvář byla zbrocena krví, zakrývající výrazné rodinné rysy. Jeho oči, kdysi černé a pronikavé, byly zamlženy bolestí a vycerpáním, ale zjasnily se, když se chlapcova ruka dotkla otcovy paže.

"Jsem tady, otce!"

"To nikdo z mých ostatních synů nezustal?" zeptal se Stef a jeho slabý hlas se zachvel zlostí.

"Ne, otce, jen já."

"Tak je to tedy! Ale budu mít další syny!" Stef sípal a usilovně se chtel pohnout. S vypětím posledních sil se mu konečně podařilo poodhrnout svůj plášť a uvolnit malý předmět, ležící u jeho boku. "Ujmi se svého dědictví a své budoucnosti, toto je království, Ko N'ya!"

"Pro tohle moji bratři zemřeli?" otázal se chlapec. Slýchal často Surrella a ostatní, jak si v noci šeptali, když si mysleli, že již tvrdě spí; vyprávěli si divné pověsti o předmětu s velkou silou, přinášejícím kmeni, který jej vlastní, ohromné bohatství. Teď tento fádňí šedý kámen neměl pro chlapce ani takovou cenu, jako jediný den Surrellova života.

"Smrt je jen nepatrnou cenou, kterou platíme své místo v dějinách. Moje dynastie musí sjednotit celý Vulkán!" řekl otec. Pozvedl kámen a jeho hlas zazněl hlasitěji: "My budeme žít věčně, vládnout věčně!"

Chlapec natáhl ruku. Chtel si sáhnout na drsný povrch Ko N'yi, ale Stef ho odstrčil.

"Je moje!" zasípal. "Nebud tak nedockavý, abys mě vystrádal!"

"Ne, otce, tak jsem to nemyslel..."

Stefův bolestný výkřik přerušil chlapcovu obhajobu. Jeho tělo zachvátila křec, zkroutila svaly do uzlu a vzala Stefovi sílu kámen udržet. Vyklouzl mu z tresoucích se prstů, ale chlapec po něm skocil a zachytil jej, než dopadl na zem.

Je můj!

"Otce!"

Slabé Volání Stefova vědomí zvolna utichalo navždy. S Ko N'you v dlaních chlapec vstal. Byl jedinou živou bytostí na planině Ishaya.

Noci na Vulkánu jsou chladné. Žhnoucí teplo slunce dlouho do noci nevydrží. Chlapec v plátěné košili a vestě bez rukávů by byl potřeboval schoulit se u šlehajících plamenu ohně, aby dockal rána.

Nikoli však tento chlapec.

Seděl na zemi se zkříženými nohama a ani se nezachvel. Bez pohnutí držel ve svých dlaních kámen po celou noc. V měsíčním světle se kámen změnil v krystal drahokamu; jakoby nějakým vnitřním světlem se trpytil a jiskřil; za úsvitu však toto kouzlo pomínulo.

Pláni zazněly chraplavé výkřiky a chlapec v dálce spatřil pohybující se postavy: V první chvíli si myslel, že konečně lidé

z vesnice přišli hledat své padlé, ale když se skupina přiblížila, zachytil cizí přízvuk reci. Ti lidé mluvili drsným, kašlavým hlasem válečníku, nikoli léčiteli. Jiný kmen, patrne Ghe'Haraové, pomyslel si chlapec, když rozpoznal jejich zbrane. Napočítal osm mužů, kteří pobíhali a slídili po válečném poli; prohlíželi mrtvé, jako by něco hledali.

Krik prudce zesílil, když jeden z mužů ukázal na červený praporec Stefova kmene. Skupina se rozběhla a bezohledně přitom šlapala po mrtvých. Jeden z válečníků málem zakopl o chlapce, který sedel tiše a nehybně.

"Ha!" zarval muž a vrátil se zpět jako had plazící se v trávě. Vypálil ze svého fázery a chlapec ucítil na tváři závan letícího svazku elektronu. "Garamonde, pojď se podívat, co jsem našel!"

Jeden z válečníků se pootočil a odpověděl na volání. Byl to vysoký muž, jednající se sebevedomou arogancí. Ačkoli jeho společníci byli vyzbrojeni moderními zbraněmi, jeho odev byl ušit podle pradávného vzoru. Dekorativní meč, který se mu houpal po boku, měl právě tak smrtící sílu jako fázery clenu jeho skupiny.

Pohled na chlapce a na předmět v jeho ruce vyvolal na Garamondových rtech výraz překvapení. "Ty máš něco, co patří mně!" Chlapec pozvedl oči, ale nepromluvil.

Garamond ustoupil a instinktivně uchopil svůj meč. Ranní rozbřesk dodával chlapcově tváři podobu starce. Bližší pohled ovšem toto zdání vymazal.

"Díte, dej mi to!"

"Jmenuji se Surak," řekl chlapec klidně. "A ten kámen vám nedám! Nedám jej nikomu na světě!"

"Tolik dychtíš po smrti, mladíku?" Prekvapen tak nečekaným vzdorem, Garamond opět povytáhl z pochvy svůj meč.

"Ne, nechci zemřít," řekl Surak, "ale nemohl bych žít, kdybych měl na svědomí tak špatný čin."

"Predpokládáš tedy, že si tu třetku necháš pro sebe?" Hlučný smích, který po této otázce následoval, zakryl narůstající nejistotu. Garamondova pest na jílci meče opět ztuhla. Má-li tento kámen opravdu ony Síly, pak by tento chlapec mohl být nebezpečný stejně jako starší příslušníci jeho kmene. Musí tedy bezpodmínečně zemřít!

"Ne, teď po východu slunce ji nepotřebuji." Garamond pocítil úlevu, když se chlapec sehnul a položil kámen na zem.

"Tys mi ji tedy nakonec dal!" zajásal muž, uchopil kámen a vyhodil jej vysoko do vzduchu.

Surak potrásl hlavou. "Vzal jste si ji ze své vlastní vůle!"

"Nepatrný rozdíl, můj malý filozofě," řekl Garamond se zdviženým obocím. "Ale procpak pohrdáš všemi temi Silami?"

Vypráví se, že tento nenápadný kámen, který jsi odhodil, může splnit všechna přání. Ko N'ya by mohla přinést i smrt tvému kmeni."

Surak znovu chladně pohlédl na válečné pole. "Vybrali si sami tento osud. Kdyby znovu ožili, jen by to prodloužilo boj."

Sevrel ruce, opět je rozevrel, položil si je na kolena a pokračoval: "Netoužím po splnění svých přání. Zvolil jsem si jejich konec."

Zvolil jsem si konec přání.

Tato slova byla pronesena ve staré vulkánštině s rytmičným přízvukem predreformního dialektu. Picard se pohnul na svém lužku a tím pohybem se téměř probudil.

Veta zazněla znovu, ale tentokrát z jejího hrdelního prednesu už její smysl nechápal vůbec.

Upadl opět do jiného snu.

Steny ložnice byly oveseny složité tkanými tapisériemi s panoramatickými obrazy, které vypadaly jako skutečné, ale tkaniny onemely prachem a těžkými stíny. Podlahu z kamenných dlaždic pokrývaly koberce, ale jejich barvy i vzor byly sestřeny šoupaním nohou a přešlapováním peti generací. Kdysi byla síň bohatě zarížena skvostným nábytkem z černého dřeva: hluboká křesla zvala hosty, aby si odpocínuli, a prostřené stoly s vínem a chlebem je lákaly, aby ještě chvíli zustali. To vše dávno pominulo, když touha po přátelství postupně vyhasínala až úplně dohorela tak, jak vychladlý pochodně zastřčené do konzol na stenách.

Závoj stáří a rozkladu zahaloval jako opotřebovaná opona celou síň. Nejvíce se ovíjel kolem lože a kolem ochablé postavy zaborené hluboko do jeho náruče.

"Jsem starý, J'ross! Naši lidé umírají v tomto novém světě ještě velmi mladí, ale i podle našeho pocítání pred Presídlením z Vulkánu jsem stár!"

Garamond pronášel tuto nedutklivou stížnost tak často, že žena po jeho boku se již dávno nesnažila na ni hledat nějakou utešující odpověď. Namísto toho si se zbystřeným zájmem pozorně prohlížela Garamondovu trudovitou, vráscitou tvář. Jeho plet měla znepokojivý hnedý odstín, po němž včera ještě nebylo ani památky. Jeho nachýlená a vychrtlá postava byla kost a kuže. Uvažovala, zda někdo ze strážců ložnice si této změny povšiml.

Její ruka zapátrala po koši, který byl zasunutý pod lužkem. Obsah byl netknutý. Vytáhla z koše malou knížku, vázanou v kuži, a na označené stránce ji otevřela, "Mám ti dnes císt?"

"Ne, já umírám!"

Tato slova říkal již dříve, den za dnem, po celý uplynulý rok, ale ji napadlo, že by se dnes mohla stát pravdou! Starcovo dýchání doprovázelo tiché, suché chroptění, které svedeilo, že jeho plíce během noci velmi zeslábly. Garamond se probudil teprve pred hodinou, pod očima měl tmavé kruhy a opuchlá víčka mu klesala níž a níž.

Konečně zavrel oči úplně a pomalu usnul.

J'ross odložila otevřenou knihu hrbetem nahoru a opatrně se odsunula z lužka, aby starce neprobudila. Obratnými pohyby, dokonale naucenými dlouhou praxí, urovnala a pozastřkovala pokřcené pokrývky. On se ani nepohnul. Vzala knihu, sehnula se a znovu rukama zapátrala v koši.

"Kdo je tam?" vykřikl náhle Garamond, který se probudil. Prsty křecovite hmatl po svém boku. "Pryc! Je pryc!"

"Tiše, můj manželí! Vždyt je tady, pod pokrývkou!" Vedla jeho ruku na místo, které hledal, a zároveň letmo pohlédla pres rameno, aby zjistila reakci strážcu.

Pymer přišel ihned a držel ostražite v ruce nuž; učinil ještě jeden váhavý krok dopředu. Deemus byl znepokojen méne, ale i jeho ruka spočívala na jílci mece zasunutého v pochve. Oba natahovali krky, aby videli, co se stalo. "Chválím vaši horlivost." Ustoupila, aby videli dobře na lužko a na starce, objímajícího rukama kámen. "Byla to jen jeho další nocní mura!"

Pymer zabručel, oprel se o zed a zacal se bezmyšlenkovite štourat v zubech. Deemus si zhluboka vzdychl. Vedela dobre, že Garamondovi jsou oba strážci verní, ale mnohem menší duvod již mela k domnence, že jsou loajální i k ní. Bylo jí zcela jasné, že jako mladá žena umírajícího krále, byt sebekrásnější, sotva muže souperit s Garamondovými příbuznými. Taramukova politická moc vyplývala zčásti z jeho krvelačnosti, ale hlavne z jeho ambicióznosti; slíbil nové vyhlídky pro Aegis. Zatímco Garamond redukoval svou osobní stráž jen na dekorativní, v podstate zbytečný přívěšek svého dvora, Taramuk slíbil vojákům globální válku a na jejím konci mocné impérium.

Vše, co k tomu potreboval, byla jen Ko N'ya. J'ross se prisunula opet ke Garamondove boku a úzkostlive se snažila uklidnit jeho nárek. Pymer se nudil a nudící se vojáci mají obvykle podivné způsoby, jak nudu zahnat.

"Zradili!" Garamondův hlas se naštestí propadl do šepotu. "Zradili jste mě!"

"Ne, vubec ne!" Láskyplně mu zasunula za ucho kader rozčuchaných bílých vlasů. Když se s ním poprvé setkala, byl to na svůj vek stále ještě krásný muž. "Pokud jde o mne, manželí muj, já jsem ti verná!"

Garamond se zvrátil do polštáru, vycerpán svým výbuchem, a kámen mu opet vypadl z rukou. Když neucínil žádný pohyb, aby kámen znovu uchopil, J'ross jej zastrcila opet na původní místo. Pak vzala mekký šátek a utírala Garamondovi slzy, které se mu rinuly z opuchlých očí. Pro to, aby ulehčila jeho těžkému dechu a slabým vycerpaným údum, však nemohla učinit vubec nic.

Uplynula hodina a za ní i druhá. J'ross trpělive čekala. Vtom Garamond zhluboka vydechl a znehybnel. Uchopila jeho zápěstí, aby prozkoumala tep, ale již jej nenahmatala; Garamond došel svého večného klidu.

J'ross vytáhla zpod lužka koš a připravila se na to, co ji čekalo.

"Král usnul. Nerušte ho!" nařídila strážcům, když krácela kolem nich.

Deemus jen přikývl, ale Pymer popadl svůj nuž a vykročil po J'rossině boku. Jako paní Garamondova dvora sice J'ross mela právo na ozbrojený doprovod, ale v posledním roce pozorovala v chování stráží určitou změnu, totiž nápadný vzrůst bdělosti vůči jakékoli její činnosti. Jak se Garamondovi zhoršovalo zdraví, bylo pro ni stále obtížnější vyhnout se privilegii, kterou jí Pymerovi společníci prokazovali. Jen těžko se jí darilo nacházet vzácné příležitosti, jak jejich dohledu uniknout. Její strážci se stali vlastně jejími vezniteli.

Došli mlčky do kuchyně královského dvora. Na J'rossiny pokusy zapříst rozhovor Pymer nereagoval. Jeho nezdvorilost v ní jen utvrzovala podezření, že vojáci království Aegis jsou již připraveni převést svou loajálnost na Taramuka.

"Hu, tady dole je ale horko!" zavrel konečně Pymer, když sestupovali po zadním schodišti. "Tohle by nebyla práce pro vojáka!"

"Králova místnost je chladná. Mohl jste tam zustat!"

On se na to jen zamračil.

Před J'ross žádná královna nikdy do kuchyně nevkrčila, ale také žádná královna tohoto dvora nikdy nebyla předtím pekarkou! Nekterí sloužící se J'rossine vstupu mezi šlechtu obdivovali, zatímco jiní jí pro její nízký původ opovrhovali; když však nyní vstoupila do jejich kuchynského království, všichni se drželi v povzdálí.

J'ross se hbitě proplétala mezi hemžícími se kuchari a číšníky. Voják ovšem tak mrštný nebyl, překážel v cestě a pletl se pod nohama a dostalo se mu za to mnoha mumlavých nadávek. Když se mu konečně podarilo J'ross dostihnout, mela již vytažený bočník testa a zdobila jej na povrchu hustou mříží zárezu. Upravené testo pak položila na dřevěnou podložku a vložila je do nejbližší pece.

Pymer se zacal potit. "Jak dlouho to ještě bude trvat?"

"Už dlouho ne," rekla. "Korenená kahla nemusí kynout."

Cekal, ale stále více se mracil a jeho tvář nabývala z vyzařovaného tepla svetle zelené barvy. J'ross konečně uznala, že kurka na koláci je správně zahnedlá.

"Tuhle práci by snad mohl delat každý," rekl Pymer, jemuž podrážděnost opet rozvázala jazyk.

"Není to tak lehké, jak se zdá na první pohled," rekla J'ross. Sundala košík s ramene a volnou rukou si s obocí setrela kapky rozpuštěného sladidla.

Jejich vstup do ložnicové síně překvapil opuštěného strážce uprostřed zívání. "Král ještě spí," rekl.

"Nechce se mi budit ho, ale musí jíst, aby se nevysílil!" Přiblížila se k loži a zvýšila hlas: "Prinesla jsem vám vaši oblíbenou pochoutku, muj pane, cerstve upečenou kahlu."

Pohlédla starému muži do tváře. "Muj pane?"

Pustila z rukou koš a padla na kolena u jeho lože. "Muj pán! Muj pán je mrtev!"

Její krik se zmenil ve vzlykot a ona se vrhla na ztichlé telo. Uslyšela dupot obou strážců, kteří k ní okamžitě přibehli.

"Ustup, ženo!" porucil jí hrube Deemus a posunkem jí nařídil uhnout, aby sám prohlédl krále. Dotkl se jeho tváře a popadl ho za ruku. "Ha, vždyt už je studený!"

"Pak tedy zemřel během tvé hlídky!" rekl rychle Pymer.

"Idiote! Ty si myslíš, že Taramuka bude zajímat kdy zemřel?" J'ross pozorovala Deema, jak se horečně hrabe v přikrývkách. "Jeho teď bude zajímat ten kámen! Kde je...?" Otocil se k J'ross a vytasil meč.

Deemus sice vnímal J'rossin žal, ale zároveň byl mnohem duvtipnější, nežli Pymer.

"Pustte to, má paní, nebo budu nucen vás zabít!"

"To jsi tedy velmi statečný muž, troufáš-li si napadnout držitelku Ko N'yi". Ulehčilo se jí, že voják na místě ztuhl.

"Jediným dotekem tohoto kamene ti vypálím srdce a do uzlu ti zkroutím streva! Mávnutím ruky zborím tento hrad na

vaše hlavy a mor sešlu na všechny, kdo přežijí! V kolébkách všech žen této zeme po deset generací budou vyrustat samé nestvury!"

Pymr ochromen hruzou by ji byl nejraději nechal i s kamenem utéci ze síne, jen aby zastavil příval techto kleteb, ale Deema její projev téměř rozesmál. Téměř! Drobet nejistoty prece jen jeho ruku zadržel.

"Dobře jste to rekla, má královno, ale já vaše hrozby nechám posoudit zkušenější!" Otocil se ke dverím, ale přitom nespustil s očí ani ji, ani kámen, který držela. Pymr vyběhl za ním a oba společně zavřeli zvenci dveře na závoru.

Ona zustala sama s mrtvým králem.

J'ross předpokládala, že rychlý posel muže donést zprávu o královi smrti jeho synovci zhruba za hodinu. Taramukovi pak to bude trvat o něco déle, než vyrazí ze svého sousedního panství. Postaví-li se Aegis na jeho stranu, pomstí se všem, kdo by bránili spojení obou království.

Její osud se tedy naplní za soumraku dne. J'ross nedesilo pomyšlení na vlastní smrt. Zнала všechna rizika, když si brala starého Garamonda za muže a když mu pak porodila syna, který jako prvorozený syn vysadil ze sedla Taramuka.

Vsadila na to, že Garamond bude žít tak dlouho, až jeho syn dospeje natolik, aby si sám své království ubránil. Tuto sázku teď prohrála. Smrt by tedy byla jen cenou, kterou by musela svou prohru zaplatit! Pokud však Rume dodrží všechny její dřívější pokyny, přežije alespon její dítě. A to by bylo svým způsobem prece jen vítězství!

Slunce bylo ještě kousíček nad obzorem, když uslyšela blížít se ke královské ložnici kroky a chvatné nárazy kovu na dřevo. Pak se rozlétly dveře, otevřené silou ramen vojáku království Aegis.

Tak, jak jsem očekávala!

Vojáci se tedy přidali k Taramukovi a on zaútočil. Synovec Garamondův byl robustní muž a svou těžkou zbroj nesl zcela lehce. Dokonale ryté znaky z tepaného zlata dodávaly lesku kovovému krytu jeho hrudi. Válečník, který si předsevzal stát se císařem!

J'ross pozvedla nad hlavu kámen a zvolala: "Mám Síly, které mají větší moc nežli vaše obnažené meče!" Taramuk se jen sarkasticky zasmál. "Za pár hodin budu vedet, jak tyto síly zvládnout, J'ross! Cekal jsem však od tebe větší snahu chopit se moci a také jsem se na to připravil!"

Zatleskal a jeden z vojáku předstoupil. Držel v rukou svíjející se ranec. Když těžkou látku rozbalil, J'ross uslyšela dětský pláč. Za několik okamžiků vypadl na dlaždicovou podlahu nahý chlapecek.

"Ty jsi opravdu doufala, že ho zachrániš? Jeho kojná mi ho nabídla za jediný zlaták!"

"Propust ho!"

"Dej mi Ko N'yu, jinak chlapec zemře!"

J'ross zavrtela hlavou. "Zabít králova syna a oprávněného dedice? Toho se neodvážíš!"

"Máš me za blázna, J'ross? Garamondovi bylo téměř tři sta let. Byl tedy o staletí starší, než aby mohl ještě zplodit syna." Rýpl botou do tresoucího se chlapečka. "Videli te stýkat se s tvým vesnickým milencem, nemysli si, tohle je zplozenec toho hrnce a ne potomek z královského masa a krve!"

"Moc se pleteš! Dítě z krve tohoto dvora pochází, Taramuku, ale ty jsi sprízněn s rezníkem!"

Taramuk luskl dvěma prsty.

"Ne!" vykřikla J'ross, ale provedení rozkazu již nezabránila.

Strážcův nuž prorázil chlapci hrdlo a z rány se vyvalil proud krve; její smaragdové jasné zelené vlny se vyvalily na chlapcovu hrud. Bezvládné telíčko se zhroutilo na hromadu zmuchlané látky na vyrudlém koberci; J'ross padla na kolena, jako by tato rána zasáhla přímo ji samu.

"A teď jsi na rade ty!" řekl Taramuk.

Jak promluvil, J'ross upustila kámen. Vypadl jí z rukou a odkutálel se po podlaze k Taramukovi, který jej pevně uchopil. J'ross stála mlčky a bez pohnutí, když ji dva strážci začali svlékat z roucha, které nosila. Jejich hrubé paže s ní strhávali látku, až byla úplně nahá. Šperky jí strhali tak surově, že jí odřeli šiji i zápeští; z roztržených ušních lalucku, z nichž jí vyrvali náušnice, se rinuly kapky krve. Za obet padly i její trepky. Když nemohli rozvázat koženou pásku, již měla svázané vlasy, urázili ji i s copem, a to týmž nožem, kterým podrezali chlapce.

Když muži splnili daný rozkaz, J'ross zvedla hrde hlavu v očekávání posledního, smrtícího zásahu.

Taramuk mávnutím odvolal strážce. "Kdybys nebyla tak milá a krásná, zabil bych te sám vlastníma rukama. Chci ti však darovat život, jestliže se vrátíš do vesnického bláta, kde te můj strýc našel!"

"Nebudu se te doprošovat o milost," rekla J'ross pevně. "Dej mi můj plášť, at se mohu zakrýt, a kus chleba na cestu! Neudeláš-li to, bude to hanba tvého dvora. Ostatně, byla jsem královnou!"

"Bylas mnohem lepší pekarkou," řekl s úšklebkem Taramuk, ale sundal jednomu vojákovu plášť s ramen a hodil jej na zem. "A teď běž!"

Se vzdorným pokývnutím J'ross sebrala plášť, obtocila si jej, tesne kolem tela a zakryla si jím i hlavu. Pak popadla svůj koš na chléb a prošla rychle kolem Taramuka s důstojností a povýšeností, s níž kdysi procházela korunovacním sálem. Strážci jejího bývalého dvora chvatně ustoupili a odvrátili oči, čímž jen potvrzovali svou zradu. Bez dalších překážek odešla z Garamondovy ložnice.

Zdálo se, že stát a vládnoucí rodinu opustilo i služebnictvo, ale ona cítila oči, které sledovaly její hrdy pruchod chodbami, a slyšela šepot za zavřenými dvermi. Ti, kteří by se jí byli mohli zastat, byli mrtví, nebo skryti.

Dlouhými kroky sešla dolu do vstupní haly a rychle prošla hlavní branou, podloubím a po schodech na nádvoří. Z výšky bylo slyšet kvílení rohu, oznamujících zemi královi smrt. J'ross už nechtěla dýchat společný vzduch s Taramukem a rozběhla se proto po kocičích hlavách k blátivé cestě, která vedla až do její rodné vesnice.

Když se zářící věže královského hradu začaly ztrácet v dálce, premohl J'ross záchvat smíchu. Za posledních několik let života v panském sídle její nohy zehoulostively, takže ji nyní začaly bolet, ale presto se pustila bosa do tance na hrubém šterkovém povrchu cesty. Při západu slunce již byla v bezpečí domova.

"Jsem lepší pekarka, než si myslíš, Taramuku Mocnáři, Taramuku Budovateli Impéria, Taramuku Smrti!"
Koš, který si nesla, byl těžký, mnohem těžší, než kolik by mohl vážit okrouhlý bochník kahly.
Dnešního večera ona a její rodina budou hodovat na tenké kurce suchého chleba, protože v něm byla zapečena pravá Ko N'ya! Taramuk bude mít při hostině různé druhy cerstvého masa a vína, ale bude to jeho jídlo poslední. Kámen, který si ponese do boje, byl totiž vytvořen v žáru hrncířské pece a hrouda vypálené hlíny muže sotva poskytnout nějakou ochranu pro něho i pro jeho zbrane!
Ona a Rume budou celý život plivat na Taramukův hrob. Je-li pravdivá jen polovina pověstí o Ko N'yiných silách, J'rossin milý bude moci trávit zbytek svého života jen svou láskou, modelováním soch; a Garamondův nedospělý syn vyrostne a bude silný, zatímco se budou rozpadat v prach kosti onoho ubohého zavraždeného dítěte - Taramukova vlastního syna, kterého měl s jednou ze svých zapuzených milenek.
J'ross přestala na chvíli tancit. Napadla ji totiž neodbytná myšlenka. Znovuzískání vlastnictví Dvora nemohlo trvat déle než několik málo let. Co potom bude dělat dalších tři sta let? Na rozdíl od krále, J'ross nehledala nikdy potešení v zahálce, ani nechtěla prožít svůj život v dusné ložnici.
Po chvíli přemýšlení našla odpověď.
Taramuk byl verolomný a krutý, ale nebyl tak docela blázen; J'ross nebyla zase tak nemístně hrdá, aby se neucila i od svého nepřítele. Tešilo ji být královnou a Dvůr vedla s obdivuhodnou zručností; co když tento organizační talent bude užitečný i pro impérium?
Snad by mohla dokonce romulanský lid vrátit ke hvězdám.
Cestou dolů se J'ross dala znovu do tance.

Kapitola 14

"Dvacet... devatenáct... osmáct..."
Velitel O'Brien začal s posledním odpocítáváním a většina osob shromážděných v Přední desítce se k němu rychle přidala.
Nepřipojil se jen Geordi LaForge. "Podívej," řekl spolusedícimu, "jestliže se ze své dráhy v poslední minute odkloní ještě jedna kosmická loď, nemůže zasednout peticlené kvorum schopné usnášení, aby mohlo zahájit mistrovství."
"Příliš pozdě," řekl Worf a vypil jedním douškem svůj švestkový džus. "Kosmická loď Venture tu přistála před hodinou. Takže jich bude šest." Kývl na Guinan o další drink.
"Co!" vykřikl Geordi. Byl tak zabrán do rozhovoru, že si ze své sklenky sotva párkrát usrkl. "Venture prece k turnaji na Luxoru IV nebyla přihlášená!"
"Hlavní inženýr Logan ohlásil včera poruchu ochranného štítu."
"Ach jo!" uznal Geordi konečně svou prohru a zasunul se hlouběji do křesla. "O co se vsadíš, že to stihne, až bude po zápase?"
Worfova sklenka byla ještě stále prázdná. Klingon znovu zvedl ruku na znamení objednávky, ale když videl množství lidí tlacících se k baru, uznal, že jeho mávání nemůže mít úspěch.
"... ctnáct... trináct..."
William Riker přichl k barevné směsi, kterou před něho postavila na pult Guinan. Pokrčil nos nad množstvím bublinek stoupajících k hladině nápoje.
"Poručil jsem si Finneganovo probuzení," zvolal, když barmanka opet prošla kolem.
Guinan se v puli kroku na okamžik zastavila. Nesla podnos plný kymácejících se sklenic. "Pokud k tomu mohu něco říct, to prece je Finneganovo probuzení!"
"A od kdy je Finneganovo probuzení červené?"
"Od té doby, co se polovina posádky kosmické lodi rozhodla zapadnout hned po ránu do Přední desítky!" rekla nekompromisně a odběhla.
"Nenávidím bublinky!" Riker odstrčil sklenici s nápojem a začal si hrát s hromádkami barevných pokerových žetonů. Ackoli sedel, značně převyšoval ženu, která se vedle něho ztrácela na barové stolicce.
"Pokusila jsem se získat Beverly, aby se k nám přidala jako členka týmu," rekla Deanna Troi, když zaborila lžičku do hromady cokoládové zmrzliny, "ale odmítla, že prý má moc práce. Mám podezření, že naše vrchní lodní lékarka pracuje příliš mnoho; zřejmě si myslí, že jí všichni vycítají, že jsme se kvůli ní odklonili z dráhy na Luxor IV. Byla bych ráda, kdybyste s ní promluvil."
"Nevím, Deanno," řekl Riker s pokrčením ramen, "nebude-li to pro Beverly..."
"Bude!"
"... sedm... šest... pet..."
Ro Larenová objevila prvního důstojníka přes celou místnost a začala se prodírat hemžícím se davem k barovému pultu. Praporek Ro byla štíhlá, ale svalnatá a s úspěchem používala svých loktů. "Jste připravený zaplatit, veliteli?"
Riker zavrtel hlavou. "Ne dříve, dokud zápas skutečně..."
"... jedna... nula!"
Místnost se zatřásla společným výkřikem, jako by se již kdesi na Luxoru IV začaly rozdávat karty pro první mistrovství Hvězdné flotily v pokeru.
Riker zvedl oči a posunul žetony před praporečka. Červené, modré a zelené žetony se rozlétly po barovém pultu. "Tady je vaše stovka!"
"V pokerových žetonech?"
"Vždyt jste nikdy způsob placení neupresnila," řekl s dokonale vážnou tváří, ale v jeho hlase bylo poznat určitý podtón

domýšlivosti. "Rozhodl jsem se tedy zaplatit žetony!"

Ro zavolala na Guinan, když se mihla kolem: "Muže tohle udelat?"

"Co, jako?" zeptala se designovaná rozhodce a ohlédla se přes rameno. Ro ukázala na žetony na barovém pultu. "Ano, to považují za legální nabídku!"

"Fuj!" rekla praporečk Ro a shrábla žetony. Zřejmě Rikerovo pobavení však na její tváři vyvolalo ironický úsmev. "Vy na mne asi všechny tyhle žetony zase vyhrajete, že?"

Rikeruv úsmev se ještě rozšířil. "Urcite se o to pokusím. Chcete vyzkoušet své štěstí dnes večer?"

"Ne, děkuji," rekla Bajoranka. "Své peníze utratím raději na Hvezdné základne 193.

"Prominte, Ro, ale na této základne není dovoleno opustit lod." "

"Vubec ne?" vzhlédla Troi od svého dezertu. "Ani vyšším důstojníkem?"

"Na této základne z lodi nevystoupí nikdo," řekl Riker. "Zdá se, že majitelka baru "Zaplat, nebo zdechni" je určitým druhem překupnice na černém trhu s informacemi a kapitán je přesvědčen, že by mohla najít způsob, jak z posádky vymámit informace o naší nynější misi. Odposlouchávání je určité její specialitou."

"Co jste to říkal?" Guinan se zastavila v běhu a zacouvala zpátky k prvnímu důstojníkovi. "Jak se ta žena jmenuje?"

"Nejak exoticky," řekl Riker a začal pátrat ve své paměti. "Kapitán říkal, že to její jméno pochází z řecké mytologie..."

"Camenae?"

"No! Správné! A jak vy..."

Guinan však již vyběhla od barového pultu a byla v puli cesty ke dveřím z Přední desítky.

Picardův stůl byl zavalený stohy knih, ale jí hned padly oči na nenápadný šedý kámen, skrytý v tomto neporádku.

Krcil se, zpola zakrytý, pod obalem otevřené knihy.

"Ruším, kapitáne?"

Picard odložil tlustou knihu, kterou právě četl, a řekl: "Ne, Guinan, pojdte dál!" Poznala, že Picardovy oči byly stále ještě zahledeny do problému, o nichž právě přemýšlel, a které byly velmi daleko od její přítomnosti v pracovně. Mlcela a pozorovala, jak jeho nepřítomný pohled sklouzává po povrchu stolu a jak se jeho ruka mimodek dotýká hrubého povrchu horniny.

Z Guinan vyzarovaly veky. Dříve, po dlouhém styku s rasami, které mají jen krátký život, například s Lidmi, se Guinan cítila být starou ženou; ten malý předmět na kapitánově stole jí však připomněl, že v kosmu je vlastně dosud dítětem.

"To je opravdu nezvyklé těžítka na papír!"

"Co?" Když Picard pochopil, co tím Guinan myslí, sevrel kámen v ruce. Nekolik vterin trvalo, nežli se rozhodl, že jí o tom rekne víc. "Jmenuje se to Satanovo srdce."

Ano. Byl to opravdu velmi starý kámen! "Slyšela jsem o tom." Slyšela ovšem i jiná pojmenování kamene, tajemná jména proplétající se mytologií jejího rodného světa. Ten svět byl nyní pryč, ale toto byly legendy jejího Lidu.

Kámen tedy přežil!

Picard si třel hrbet nosu. Ona pohlédla na krivku jeho ramen a rekla: "Vypadáte unaveně."

"Opravdu? Snad je to tím, že v poslední době příliš dobře nespím." Zhluboka si povzdechl a primel se k ostrému zvědavému pohledu, který obvykle k jeho tváři obvykle patřil.

"Tak, Guinan, přivedl vás ke mne na mustek ten munraj v Přední desítce?"

"Podle velitele Rikera o tom nemáte nic vědět!"

"Naivita toho mladíka je údesná," řekl Picard s úsmevem. "Jako nové jmenovaný poručík jsem prohrál s posádkou své lodi měsíční plat v sázkách na výsledky právě tohoto putovního pokerového šampionátu. Potřebovali jsme k němu jen to, aby se na též místě sešlo pět hvezdných lodí. Jakmile jsem uviděl rozpis přistání na Luxoru IV, vedel jsem, že už mistrovství někdo vyhlásí!"

"Posádka by byla velmi zklamaná, kdyby turnaj propásla."

"Vím, že by byla!" Kapitánova žoviálnost náhle vyprchala.

"Ale zdržely nás neodkladné důvody." Jeho zrak na okamžik opět sklouzl na Srdce, ale o dalších podrobnostech jejich mise se již ani nezmínil. "Co pro vás mohu udelat?"

"Ráda bych navštívila Hvezdnou základnu 193."

Pohlédl na ni krátce a řekl: "Urcitě víte, že jsem zrušil všechna povolení k opuštění lodi pro celou posádku?"

"Ano, ale přece jen bych tam ráda šla!"

Picard nerad strkal nos do jejích soukromých záležitostí a chvíli se mracil, než se zeptal: "Jaký k tomu máte důvod?"

"Ráda bych navštívila starou... známou." Guinan již chtěla říci "přítelkyni", ale tím označením si po tak dlouhé době nebyla docela jistá.

"Ach tak!" Ze zamýšleného výrazu v kapitánově tváři Guinan poznala, že rychle pochopil souvislost. "Dobře, Guinan, máte mé povolení opustit lod."

"Děkuji, kapitáne!" Právě, když Guinan došla ke dveřím pracovny, Picard dodal: "Když jsem poprvé uvidel Camenae, měl jsem zcela jasný pocit, že jsem se s ní už předtím někde sešel. Ted vím, že jsem se mýlil. Ona mi jen připomněla někoho, koho znám!"

Guinan se usmála a vyšla klidně ze dveří.

Jakmile Picard osaměl, popadl opět knihu, kterou předtím četl, a pokoušel shrnout si její obsah.

Surak... Ishaya... Gara... Garamond... J'ross...

Setkával se se známými jmény při každém obrácení stránky, ale skutečné podrobnosti prerreformního období mohl jen těžko odlišit od legend. Mnoho stručných údajů o Surakově životě mluvilo proti tomu, že by se byl Surak mohl prostě

procházet po poli mrtvých na planine Ishaya. Jen jeden ze současníků uváдел verzi, jejíž ozvenou byl Picardův sen o této klíčové události filozofova života.

Po exodu z Vulkánu se zmatek jen prohloubil. T'Sara ve své předmluvě upozorňovala, že její původní prameny týkající se rané romulanské historie nelze potvrdit jinými písemnostmi. Ti, kdo odmítali stopy logiky, byli pouze svědky dobývání nového světa a budování nových říší.

Picard s povzdechem zavřel knihu.

Nalezl zřejmý koren svých snů. Ackoli již uběhlo nejméne dvacet let, co naposledy tento historický text četl, v jeho paměti musela ona jména utkvět. Nález Ko N'nyi jen podnítil jeho představivost a přikrašlování těchto jmen mimorádně pečlivě provedenými tapiseriemi.

Sny... byly to jen sny.

Když Guinan vkročila do baru "Zaplat, nebo zdechni", andoriánský barman jí ukázal cestu do zadní části podniku. Každý krok naznačeným směrem ji naplňoval větší nechuť. Světlo bylo prtlumené, ale ne natolik, aby nebylo vidět špinu na podlaze a otlučený nábytek; tu a tam sedelo u stolu několik zákazníku, sklánělo se nad svými drinky, ale pokradmu se po ní dívalo. Snažili se poznat, co je zač. Guinan čekala nějaký dotaz od podsaditého norsického strážného v zadní části lokálu, ale on beze slova ustoupil a nechal ji projít.

Zatemněný interiér zadní místnosti byl pustý a tísnivý. Alespon svou atmosférou připravil Guinan na ledový Camenaein výraz. Camenae sedela nehnute s rukama složenými na stole; jen záblesk v jejích očích prozrazoval, že vůbec registrovala Guinanin příchod, o nějakém uvítání hosta ani nemluve.

"Mám pocit, že jsem očekávána, rekla Guinan ve standardním federálním jazyce. Sedla si bez vybídnutí na nepohodlnou tvrdou židli, která nutila každého, aby v této místnosti prodléval co nejkratší dobu.

"Když na základne přistála Enterprise, myslela jsem si, že sem možná přijdeš."

"Ty tedy víš, že pracuji na federální kosmické lodi?"

"Prece jsi u nich už kolik let a svět je malý!"

Ale nezavolala jsi mi! "Slyšela jsem, že jsi snad nebyla na planetě, když ji napadl Borg. Nebyla jsem s to zjistit, jestli vůbec ještě žiješ, nebo kde bych te měla hledat."

"Vesmír je veliký," rekla nevýrazným hlasem Camenae. "Sluneční vetry nás rozvály na všechny strany." Pak vpadla do materské reci své rasy. "Listí, které jednou spadne se stromu, se již nikdy k vetvím nepřipojí!"

V těchto slovech byl sice náznak lyrické poetičnosti, ale nějaká představa smrti a zmaru prece jen prupovídce chyběla.

Guinan si vzpomněla, jak se tato žena kdysi ráda smávala; nyní byla Camenaeina tvář zachmurená a nepřístupná.

Guinan pokývla hlavou. Snažila se nemyslet na morbidní důvod své cesty sem. "Ráda bych si o nás dvou nadále myslela, že jsme odnožemi téže rostliny, které rostou na nové půdě!"

Camenae, opet již ve federálním standardním jazyce, odvětila: "Ty neporosteš vůbec, pokud zustaneš nadále pracovat na kosmické lodi, jakou je Enterprise. Nebylo dost jednoho stretnutí s Borgem? Proc se s ním musíš konfrontovat znovu a znovu?"

"S prací přichází i nebezpečí."

"A co tahle tvoje návštěva? Je také součástí tvé práce? Picard te poslal, abys mě vyslychala?"

"Ale ne!" rekla Guinan unavene a zavřela hlavou. "Přišla jsem jen proto, abych te viděla!"

"Jak chvályhodné," usmála se Camenae, ale nebyl to nijak přívětivý projev. "Nevím, mám-li ti verit. Váš kapitán se velmi zajímal o jednu vraždu."

"O vraždu?" rekla Guinan. "Slyšela jsem o smrti Vulkáncu na Atroposu, ale Picard už ví, že je povraždili orionští žoldáci."

"Ty ale nejsi moc dobrá Naslouchacka. Krome Vulkáncu byl totiž zavražden i jeden z mých agentů na této hvězdné základne."

Guinan tento útok odrazila: "Informace tohoto druhu nevyhledávám a lodní dustojníci se mnou konkrétní záležitosti neprobírají, pokud nejde o jejich věci osobní."

"Z napravování skutku v lidských životech neplyne žádný zisk."

"A ty tedy nasloucháš pro zisk?"

"Ano," rekla Camenae. "A to, co slyším, je mnohem zajímavější nežli malicherné problémy nějaké praporčice tesknící po domove."

"Takže ty víš, kdo zavraždil tvého..."

"Kdybych na tuto otázku odpovedela, porušila bych zákazníkovo duveru. A za dodržování duvery jsem dostala zapláceno!"

"Mluvme na rovinu!" rekla neverične Guinan. "Ty neprozradíš vrahy a lupice, kteří se potloukají po této základne, proto, že ti za to zaplatili?"

"Jedinou zásadou, kterou dodržuji, je moje obchodní etika. Proto se mi nemuže zprotivit natolik, abych se jí vzdala!"

V tomto cynismu ovšem bylo zrno pravdy, což Guinan tak roztrpčilo, že radeji od dalších výčitek upustila. Místo toho rekla: "Pak bych se tedy i já stala ráda jedním z tvých zákazníku."

Camenae unikla urážlivost této nabídky a pobavene se usmála. "S platem barmanky si to, Guinan, nemužeš dovolit!"

"Mám jen malé výdaje. Kdybys mi poskytla úver, mohla bych dluh splácet." Camenae zavřela hlavou. "Bylo by pro tebe riskantní venovat náklonnost hazardní povinnosti!"

"Budu to delat, co budu živa! Už jsem ti rekla, že při mne stojí štěstí. Byla bych tedy i užitečnou investicí!"

"To myslíš vážně?"

"Smrtelne vážne!"

Camenae se zamracila a uvažovala o Guinanine žádosti. Nakonec rekla: "Dobře, беру te!" pak nauceným svižným pohybem hodila na stul tři platební známky. "Tohle je objem tvého úveru. Mužeš mi klást otázky, dokud všechny známky nedostanu zpět."

Guinan by si byla prála dostat odpovědi na mnoho otázek, ale o jednu stála ze všech nejvíc. "Vyprávěj mi o Srdci!" "Co ty víš o jeho historii?"

"Dost," rekla Guinan. "Mne však spíše zajímají jeho současné osudy."

Camenae se odmlcela. Když si srovnala myšlenky, začala vyprávět o tom, co vedela o T'Sarine desetiletém pátrání na Atroposu; pak popsala nouzové volání Vulkáncu, které jí přinesl Grede, pozmenenou zprávu, která zpozdila přilet Enterprise, a šílený zápas Orioncu a Ferengu o uchvácení T'Sarina objevu.

Na závěr vyprávění Camenae natáhla ruku a vzala si se stolu první známku. "Vulkánci nikdy mohou být takoví blázni! Nejsou nenasytní a pamatují si věci, na které jiné rasy již dávno zapomněly."

"Víš, kde je Srdce teď?"

"Abych pravdu rekla, nevím," odpověděla zamyšlené Camenae... "Za velmi přijatelnou cenu ti však mohu nabídnout svůj dohad." Sáhla po druhé známce.

"Zaplatím ti za to, že si svůj dohad necháš sama pro sebe." Druhá známka zmizela. "A za to, že nebudeš pouštět do oběhu žádnou další informaci, kterou o Srdci uslyšíš."

"Výjimečnost tohoto případu jen těžko vyvážíš svými náklady."

"Novinky nelze zrušit a šíří se rychle!"

"Žádám pouze, abys nepřilévala oleje do ohně!"

"Dobře," vzdychla Camenae a shrábla se stolu poslední platební známku. "Tím tedy pro dnešek své obchody končíme."

Jednání bylo ukončeno dosti rázně, ale Guinan již stejně i ztratila všechnu chuť nejak toto setkání prodlužovat. Upravila si sukni a vstala od stolu. Rekla "sbohem" v jejich starém rodném jazyce a čekala na nějakou Camenaeinu reakci.

"Informace o svých zákaznících ti neprodám," rekla žena, "ale chci ti dát, jako dárek na rozloučenou, jedno doporučení. Mej se na pozoru před rasou nazývanou mimodiwahnštané. Jsou nebezpeční mnohem víc, než bych si byla kdy pomyslna."

Po této výstraze se Camenae opět odmlcela. Guinan ji tedy opustila a ona zustala dál sedet ve své tme.

Když se na obrazovce Picardova terminálu objevil konec Sendeiovy zprávy, kapitán v sobě jen steží přemohl prudký nával zlosti.

Podle Sendeiových instrukcí tela archeologu a předmety zachránené v táborišti měly být dopraveny kosmickou lodí do Akademie ved. Reditel měl osobně dohlédnout na rozdělení osobních věcí pozostalým. Veškerý T'Sarin majetek, výzkumná výstroj a vykopané artefakty, byl určen samotné Akademii. Sendei žádal i Srdce, jako část tohoto odkazu. Reditel však neuznal, že došlo k objevu právě Ko N'yi. Ve svém krátkém sdelení oznacil kámen jen za pouhou kuriozitu, vyrobenou původními příslušníky umelecké kolonie na Atroposu.

"Z nedostatku lékařského hodnocení vulkánskými lékaři soudím, že je třeba uvážit, zda lze přijmout Sorrenovu diagnózu Bendiiho syndromu. Bohužel, relikt, který jste znovu získal od Ferengu, přivedl T'Saru k vrcholu jejich deziluzí."

S typickou vulkánskou prezíravostí tento odstavec celkově zlehcoval jak lékařské vyhodnocení doktorky Crusherové, tak vedecké posouzení Picardovo o původu kamene. Navíc pak Sendei T'Sarino chování oznacil jako šílenství. Vedle této arogantní interpretace považoval ještě za samozřejmé, že Srdce bude zabaleno do přepravního kontejneru a se zbytkem zásilky přeloženo z Enterprise na některou nákladní lod mířící na Vulkán.

Picardovo podvědomí se bourilo proti tak prozaickému závěru mise jeho lodi na Atroposu i proti tak neuváženému zacházení s Ko N'you a s T'Sarinými pozůstatky. Ne, to neudělám!

Kapitán vyladil na obrazovce text a začal koncipovat další zprávu admirálovi Matasuovi. Sendeiovi jeho pozice v Akademii získala důležitost i v kruzích Hvezdné flotily; Picard sám však rovněž nebyl úplně bez vlivu a rozhodl se toho nyní plně využít.

"Ne, čaj moc nepiji," rekla Guinan a odstrčila kourící šálek.

"Presto si trochu vezmete," řekl Picard. "Zjistil jsem, že už to, že v ruce držíte šálek Šedého hrabete, má velký terapeutický účinek."

Nebylo tedy pomoci, a proto se jen usmála.

Picard si k ní přisedl na pohovku a společně popíjeli čaj. Guinan předtím v Picardově pracovně nikdy nebyla; myslila si, že je to prostě jeho kancelář, pracovní místnost, ale nyní poznala, že to může být i bezpečný přístav před jakoukoli vravou. Okno za kapitánovým stolem nabízelo miniaturní verzi panoramatického pohledu do Přední desítky. Guinan na chvíli zapomněla na všechno a bloudila v myšlenkách od jedné hvězdy k druhé. Plyšová pohovka mírnila její napětí a Picardova nenáročná společnost ulehcovala i jiné, hlubší a méně zřetelné nesnáze.

"Z tech, které jsem dříve znala; Camenae není jediná, kdo se tak drasticky změnil," promluvila konečně Guinan. "Svým způsobem to platí i u mého lidu. Ztráta našich rodin, našeho světa, všeho, čím jsme dříve byli, je prostě příliš velká a těžce snesitelná. Část toho všeho uvadla, uschla a zhorkla."

"Vy jste si však vybrala náruč života."

"Je to můj způsob úcty k mrtvým... a snad i smutku po nich."

Rodem patrila k rase Naslouchacu a strávila staletí zdokonalováním svých schopností, ale teď právě potřebovala někoho, kdo by naslouchal jí. Picard klidně sedel a ona rekapitulovala své vzpomínky na Camenae jako dívku, pak

mladou ženu, dozrávající v hotovou básnírku, a na přátelství, které se zdálo být dostatečně hluboké, aby vydrželo na celý život.

A pak mu Guinan rekla o Camenaeine varování. Picard odložil šálek a pristoupil k pracovnímu stolu. Uchopil Srdce a řekl: "Vítám tuto informaci, ale nemyslím si, že je zapotřebí příliš se temi mimodiwnštany zabývat. Opustíme Hvezdnou základnu 193 i tento sektor velmi brzy."

"Dostal jste příkazy pro novou misi?"

"Ne, požádal jsem o povolení zamířit s Enterprise na Vulkán. Zdálo se, že mluví k Srdci, když řekl: "Vezmeme T'Saru domu!"

Kapitola 15

DaiMon Tork otácel těžkým prstenem na prsteníku své levice, propocítával jeho cenu a procenta, která by mohl z celkové sumy skutečně získat, kdyby prsten prodal na veřejném bazaru.

Nic moc.

Prodej za sníženou cenu byl při jeho celkových obchodních nákladech vypočten tak, aby mohl být zaplacen i jeho odvod konsorciu; jinak však nemel dostatek prostředku, aby jeho Marauder mohl nadále zůstat v docích Hvezdné základny. Jeho poslední finanční hotovost mu umožnila dostat se do Smelterova prostoru, kde však jen zjistil, že ho zprávy o Maarcove debaklu předběhly. Nikdo nebyl ochoten poskytnout mu úvěr na nákup nového zboží. Jak se blížil jeho bankrot, vytráceli se i bývalí spojenci.

Prokletý den, kdy ho Maarc zatáhl do této transakce s Camenae!

"Konzumuješ příliš mnoho mého jídla," řekl Tork svému zástupci. Kazago se ztrácel mezi hromadami krabic s jejich posledním osobním majetkem a několika věcmi, které byly tak bezcenné, že je nebylo možné prodat. Chroupal něco z potravinového balíčku, které se jim podarilo schrstit z nouzových ločních skladu.

"To zdaleka není tolik, jakou já mám na jídlo chut!" odsekl Kazago podrážděně. "Vy jste mi však, DaiMone, nevyplatil již měsíc mou mzdu, takže si nemohu dovolit koupit si k jídlu nic jiného." A chroupal dále.

"Dost s temi stížnostmi! Neco vymyslím. Dokážu to!" Tork civel ze špinavého okna skladu. Dlužil teď už i denní poplatek za tento prostor a byt to byl jen pouhý groš, finanční prostředky na zaplacení chybely. Přitom bazar v přímém byt plný zákazníků ochotných utratit své peníze. Prece musí být nějaká cesta, jak převést nějaké ty fondy do vlastní pokladny!

Pak je najednou uvidel dva Vulkánce, krácející společně dolů bocní uličkou, v níž se prodávaly použité technické součástky. Na první pohled obchodníci! Vulkánci se obvykle zdržovali v hranicích prostoru Federace, ale tato dvojice se sem zřejmě dostala jen náhodným odbocením lodi pro poruchu motoru. Ještě než si Tork sestavil plán, jeho instinkt ho na ne usmínil jako na základní prvek, na něž by mohl získat zpět své štěstí.

V duchu se mu již začalo rýsovat základní schéma.

"Prodali jsme ten přístroj pro univerzální překlad textu?" zeptal se svého zamestnance.

"Ne, DaiMone!"

Detaily tedy do sebe zapadaly. Usoudil, že plán je proveditelný. Nakonec, i kdyby neuspel u Vulkánců, může plán prepracovat a použít jej u příslušníku jiné spojenecké rasy.

"Chceš-li mít naději, Kazago, že vůbec někdy svůj plat dostaneš, nespouštěj s očí tyhle dva Vulkánce a hlídej je před podvodníky a zloději v tomto odlehlém místě! Je to naše korist!"

Kazago odhodil nedojedený potravinový balíček a vyrazil z místnosti. Tork vytáhl translátor s psací podložkou a začal skládat dopis.

Za deset minut sestrojil svůj první doklad, druhý mel již v inventáři. Vytrhl text z podložky a seběhl po schodech do bazaru. Kazago tam postával nablízku a ukázal Torkovi správným směrem. K Torkove spokojenosti Vulkánci právě mířili do blízkosti jeho stánku.

"Hej, vy! Vulkánci! Potřeboval bych s vámi mluvit!"

"Co si přejete?" řekl jeden z nich a oba se zastavili. Jejich prosté, neozdobené tuniky vonely korením a obilím.

"Vždycky jsem tvrdil, že Vulkánci jsou cestní. A tomuhle mýtu jsem také veril jako blázen; mel jsem k Vulkáncům takovou duveru, jakou bych nemel ani k vlastní babice! Jeden z vašeho rodu se mě ale pokusil podvést! Dluží mi moc peněz a snažil se svůj dluh zaplatit jen samými cetkami!"

"A co my s tím máme společného?"

Poslouchali však jeho patetické recnení mnohem trpeliiveji a zdvorileji, nežli by se byl kdy nadál. Bylo nacase hodit jim návnadu a zjistit, zda po ní skočí.

"Tato zpráva," zamával jim před nosem textem, patrne jeho podlost vysvetluje, ale je psána vulkánsky."

"Aha," ozval se vyšší z Vulkánců se souhlasným pokývnutím. "Potřebujete překlad."

"To je senzacní dedukce," vykřikl Tork s jízlive kyselým úšklebkem. "Vaše bystrost vám přinese ještě hodně bohatství a štěstí!" Podle jeho zkušeností sarkasmus a slovní nadsázky zneškodnují neduveru a odvádějí ji jiným směrem: pozoruj mou výbušnost a nikoli svou Peneženku!

Vstřel menšímu obchodníkovi do rukou papír s textem se slovy: "Reknete mi, co znamenají ty smešné klikyháky?"

Oba Vulkánci sklonili hlavy a procítali text. Vyměnili si skryté pohledy a malý obchodník promluvil:

"Píše se tu Torku DaiMonovi: chybí mi teď peníze na zaplacení mého dluhu, posílám tedy rodinnou cennost jako zástavu na dukaz své poctivosti; předmět sám má jen malou cenu, ale moje rodina si jej velmi váží! Podepsán je nějaký Suprell."

Dostal jsem je! Tork v duchu zajásal. Zpráva, kterou vyrobil, zřetelne sdělovala, že dluh byl plně zaplacen Ko N'you!

Tak, jak predpokládal, i pro Vulkánce měla velkou cenu, jako ostatne pro každého.

"Co ted mám tedy delat?" naríkal Tork a predvádel své zoufalství, aby z toho získal výhodu. "Já potřebuji peníze a ne sliby!"

"Nedejte se mýlit, DaiMone," řekl vyšší obchodník. "My, Vulkánci, jsme cestná rasa a já vám to hned prokážu.

Suprellovu rodinu znám, vyplatím dedictví a vyrovnám jeho dluh."

"Výborne!" rozzářil se šťastně Tork. Při vši své okázalé inteligenci byli Vulkánci, pokud šlo o praktické věci, přece jen absurdně naivní rasa. V budoucnosti by se měl snažit uzavírat s nimi obchodní transakce častěji. "Pojďte, pojdte tudy, at tu záležitost vyřídíme v soukromí!"

Popadl bližšího z obchodníku za rukáv a provedl oba dva davem a po schodišti do pronajatého skladu. Slabé zaskřípení dveří, které za nimi zapadly, zaznelo jako sklapnutí ozubených celistí pasti.

Když odházel krabice a bedny, které zakrývaly velkou skřín, sehrál DaiMon velké divadlo s otevíráním zámku a prohrabáváním neusporádaného obsahu. Konečně jeho ruce uchopily velký kulatý předmět. "Aha, tady je to!"

Když se Tork obrátil k obchodníkům s napodobeninou skvostu v ruce, ihned poznal svůj omyl.

Vulkánci se smáli málokdy, ale teď se oba muži rozesmáli zeširoka. Pak už Tork jen zahlédl romulanské zakrivené nože, které vyklouzly ze zadní části jejich pláště.

Tak to byla tedy jejich past, a ne moje!

Dum ve Staré čtvrti stál ještě po peti stoletích jako dukaz schopností architekta, který narysoval jeho masivní síne a rozvetvená křídla. Puvodne byl velkoryse zarizen, ale každá následující generace odtud odnášela, místnost po místnosti, nahromaděné poklady, takže dum rok od roku pustl. Z minulé slávy a bohatství nakonec zbyla jen samotná budova.

Dnes večer procházel studenými, prázdnými sínemi domu mladý bojovník. Vzdor zničenému majetku své rodiny posíl svou drátenou košili s honosnou povýšeností, což bylo vlastní všem Klingonům na planetě Kronos. Po točitém schodišti sestoupil bojovník do zšerelé chodby, která vedla do světlé a teplé haly pro služebnictvo.

Poslední sloužící odtud již dávno odešli; starý muž, který na mladíka uvnitř cecal, byl pánem domu. Kruger sedel sklonen nad nízkou stolní deskou a byl tak zabrán do vecere, že ani nezaslechl zvuk otevíraných dveří.

"Ona je mrtvá," oznámil bojovník.

Mohlo jít jen o jedinou osobu, kterou označil slůvkem "ona".

Starec odtrhl ze zvířecího kloubu další kus masa a žvýkal je. Pak vyplivl chrupavku přímo na holou podlahu a řekl:

"Pred padesáti léty by me to zajímalo!"

Krugeruv vnuk prisedl.ke stolu, ale z podnosu si nevzal ani sousto. Nebylo to ze šetrnosti, byl by se totiž mohl najíst mnohem lépe kdekoli jinde na náklady nějakého bohatého patolízala, rozechvelého posvátnou úctou k mladíkove dávnému puvodu. "Podle bezpečnostních zpráv, které kolují ve vysokých kruzích Federace, ji zabili orionští podloudníci."

"To ses dozvedel od svého brátrance?" Kruger vyplivl poslední své slovo ještě s větší nechutí nežli předtím kousek chrupavky.

"Dedecku, vyslanec Nedec má přístup k spolehlivým dokumentům a podle nich..."

"Nedec je zbohatlický Gowroronan!" vyštěkl starý muž. "Nedec ti hází kousky své přízve jako psovi! Tobe, který bys měl být jeho císařem!" Hodil na zem ohryzanou kost. "Ovšem až po mé smrti."

"Podle techto dokladu," pokračoval Krugeruv následník, "byli do T'Sariny smrti zapleteni i Ferengové."

"Všetecná vulkánská bába! Tvůj otec byl blázen, že s ní vůbec mluvil a prozradil jí, co mělo být známo pouze rodině!"

Mladý muž mu vykrikl do tváře: "Vy jste blázen!" Jeho opovážlivost vyvolala okamžik ticha, ale přece jen zbystrila starcovu pozornost. "Jste slepý? Ona nalezla něco, co chteli získat jak Orionci, tak Ferengové! Neco, co teď veze zpět na Vulkán Enterprise."

"Pagrashtak?"

"Ano, dedecku, myslím, že to musí být on!"

Kruger si lokl z konvice piva. Jeho oči se úporným přemýšlením privrely jako šterbiny. "Tak tedy snad tvůj otec nebyl takový blázen, jak jsem si myslel."

"Myslím si také, že ne! Ostatně ona držela slovo a ve svých textech nezveřejnila zprávu o Kessekove zneuctění."

Naopak se mi zdá, že použila poznatku o jeho činnosti k sledování stop po Pagarashtaku."

"Náš Pagraštak!" rekl Kruger tvrde.

"Ano, dedecku! Sám se na to podívám!"

Diat Manja pri zpráve o T'Sarine smrti plakal.

Téma šedesát let uplynulo od okamžiku, kdy vkročila do jeho místnosti. A připomínky její přítomnosti tu zůstaly dosud, kam jen se podíval. Její učebnice, monografie a svázané dopisy byly roztroušeny po všech policích jeho knihovny. Čtyři hodiny sedela T'Sara v tomto dřevěném vyřezávaném kresle u jeho stolu a listovala v jeho prekladech; jindy se usadila v hlubokém okenním výklenku a vyhrávala se na slunci, když četla. Mohl otevřít kterýkoli z těchto rukopisů a najít na okrajích stránek napsané její poznámky.

Z dávných dob se zachovalo tak málo písemných dokumentů o iconských Snech; kdyby jich měl více, jiste by se byla zdržela i déle.

Dynasiánc na univerzite väčšinou odstrkovali cizozemští študenti s hladkými celou svetlezelenuou pleťou. Mladý Diat bol tehdy jediným študentom ze svojho oddelenia, ktorý T'Sare mohol dobrovoľne pomáhať pri jejím bádání. Narodil sa od ostatných, Diata strhávala intenzita jejích argumentu a naprostý nezájem o to, ako sa na ni dívajú druzí; Diatovi totiž obe tieto vlastnosti chýbaly.

Sáhl po cípech potřhané šály utažené kolem krku a prsty se probíral její hrubou pleteninou, jakoby laskal milencinu tvář. Šála byla vyrobena z trvanlivého vulkánského materiálu a T'Sara ji nosila vždy po celou dobu své návštěvy. Dynasiánská léta totiž byla i za největších veder chladnější než zimy na Vulkánu. Manja po léta uvažoval, zda tu šála zustala náhodou, či z úmyslu. Vulkánci neměli nijak sentimentální povahu, ale ona poznala city bytostí mnoha kultur do samé jejich hloubky; a jestliže snad vytušila Diatovu lásku k sobě, pak tímto taktickým způsobem chtěla chudého mladého profesora uchránit před ponížením.

Když T'Sara odešla z Dynasie, zbožňoval ji alespon na dálku a nacházel útechu alespon v dopisech, které si spolu vyměňovali. Mohlo to být pokládáno za nedostatečné, ale u něho tato písemná setkání daleko převažovala i nad potešením, jež nacházel v jejich vzájemných stycích.

A teď je konec i s dopisy!

Před třemi dny poslal T'Sare důležitou zprávu o nálezu ztraceného iconského svitku, jenž byl objeven v depozitáři Knihovny leteckého inženýrství. Šlo o mapu hvězd, která byla katalogizována nesprávně jako technologický text. Bývalí Manjovi studenti na to přišli a poznali, že jde o součást série Snu, které právě studovali v přednáškách z literatury.

Bohužel, T'Sara zemřela dříve, nežli se k ní zpráva dostala, Místo ní mu odpovídal již jen jeden z jejich kolegu. Profesor sáhl po pomáčkáném sdelení, které dostal právě před hodinou, a začal zmáčkáný list hladit. Uslzenýma očima četl zprávu znovu a znovu. Stručnými, suchými větami, typickými pro Vulkánce, mu Sendei podával zprávu o tragédii. Manja si nad jeho řádky uvedomil dvojí tragédii vedcova hodnocení T'Sariny smrti.

Clenové vulkánské Akademie ved vubec neuznávali, že T'Sara dosáhla svého největšího úspěchu. Ředitel byl nadto přesvědčen, že T'Sara zemřela ve stavu pocínajícího šilenství.

"Ne!" vykřikl Diat Manja. "Oni musí její úspěch uznat a uctít! Vždyt ona po stu letech pátrání našla Ko N'yu, Drahomam pradávne Iconie! Udelám všechno pro to, aby celá Federace poznala pravdu o tomto objevu!"

Svezl se zpět do lenošky a z prudkého rozčilení se jeho tvář zbarvila intenzivní indigovou modří.

Jak jen bude moci tento svůj slib splnit? Byl už starý a unavený a neměl žádný vliv ani na Dynasii. Profesori staré literatury neměli ve svete, který se pachtil jen po poznacích z technologie, nikdy velkou vážnost! Kromě toho ani sama T'Sara příliš o svou reputaci nedbala.

Vždycky se zasazovala jen o hledání pravdy.

Diat Manja vzal ze svého stolu pero. Byla to jediná zbran, kterou mohl použít ve svém tažení do boje.

Na Dynasii žila osoba, která měla možnost vzbudit účinný zájem o celou záležitost, protože byla ve stálém styku se členy Federální rady. Manja sám sice na tohoto vysokého úředníka přímý vliv neměl, ale jeden z jeho bývalých studentů byl jeho tajemníkem. Ganin se už postará aby rektor Chandat tento jeho dopis četl a zařídil, co bude považovat za správné.

Pustil se tedy do psaní.

Kapitola 16

Polštářovaná pohovka stála jen několik kroků od psacího stolu, ale Picard se příliš dlouho bránil využít jejího pohodlí. Náhle ho prepadl spánek, po radu hodin odkládaný, a zbavil ho síly i vule vubec se pohnout.

Na desku stolu mu z rukou vypadla kniha, kterou četl. Mimodek ji odsunul stranou, položil si hlavu na skřížené ruce s okamžitou tvrdě usnul.

Pak už bylo slyšet jen jeho oddychování, v jehož rytmu se mu zvedala a klesala i hrud. Prsty jedné ruky ještě chvíli hnátaly po stole, ale zklidnily se, jakmile se dotkly hrubého povrchu Srdce.

Cas pokročil, stropní světla se automaticky ztlumila a kapitánova pracovna se ponorila do šera a ticha. Šedý kámen v nastalé tme ožil vnitřním světlem, které kolísalo a blikalo jako plamen svíčky.

Mužovy rty se zachvěly a pronesly několik slov v cizí řeči: "Tento muž..."

"... je mrtev," řekl Telev, ale když se rozhlédl, nebylo tam nikoho, kdo by jeho konstatování mohl slyšet.

Nejbližší zdravotnice byla na opačné straně nemocničního sálu a rozdávala misky s polévkou pacientům, kteří mohli jíst sami, bez necí pomoci. Když jich podelila jídlem dostatečný počet a získala chvíli času, pomáhala najíst se tem slabým. Prepadl ji kašel a musela přestat nabírat polévku. Telev měl pocit, že ji už někdy dříve viděl ležet na jednom z lužek. Doufal jen, že ještě vubec někdo zustane naživu, kdo jednou přinese jídlo i pro ni!

Lékar zbežným ohledáním zjistil, že na kmenovém listku mrtvého muže chybí jméno. Studoval jeho nevýrazné rodové rysy, ale mužova tvář byla tak zmeněna vycerpáním, že odpověď nacházel jen velmi zvolna. Ach, ano! Assam!

Minulý týden byli v místnosti tři příslušníci rodu, kteří pecovali o nějakého Assama... Byli to tkalci, příliš chudí na to, aby mohli opustit umírající místo, ale zase ne tolik, aby nemohli zaplatit za ošetření v útulku. Prohlédl si ještě jednou mužovu tvář a poznal, že je to jeden z oně trojice. Budto tedy opustili tohoto Assama již mrtvého, anebo přišli k jeho lužku naposledy se s ním rozloučit.

Telev kolem hrdla mrtvého mladého muže ovinul šálu. Snad někdo přijde, vynese z místnosti jeho mrtvé tělo a naloží je na některý z pohrebních vozů, které nyní plně mrtvol rachotily po ulicích ve dne v noci.

Odvážely svůj náklad do spalovacích pecí, které horely nepřetržitě, aby zvládly všechny obeti moru.

Telev poodešel k dalšímu lužku, na němž ležely dvě spící děti. Jejich telicka byla do sebe zapletena, snad aby jim bylo tepleji. Pociť zimy a nesnesitelného chladu byly prvním příznakem morové nákazy, ale tyto děti snad ve vzájemném objetí hledaly jen útechu. Lékar poslouchal pravidelný zvuk jejich dvojího dechu a s úlevou zjistil, že jejich plíce dosud zasaženy nejsou; také jejich plet měla ještě normální světle modrou barvu bez tmavých skvrn. Děti si však své místo v útulku zasloužily plným právem. Trvalý pobyt v této místnosti je sice vystavoval riziku nákazy, ale Telev se obával, že

by tyto osirelé děti bloudily ulicemi Andoru tak dlouho, dokud by se nenakazily, nebo nezemřely hladu: Stav posledního pacienta v rade byl beznadějný. Lékar znal Evallu od detství, sledoval toto rtutovité devce, jak rostlo v krásnou mladou ženu, která ještě při posledním zimním slunovratu tancila se zaujetím sissalayu. Ted však již její bílé vlasy byly starecky zažloutlé a její kdysi pružná postava byla strnulá a odolá. Telev usedl na hranu jejího lužka a dukladne ji prohlédl. Její sípavý dech naznacoval, že v jejím tele zurí smrtící zápal. Její plet byla tmave rudá. "Ona nechce nic jíst," řekl pomocný ošetrovatel žen. Držel v ruce kus nedojedeného chleba a peclive sbíral rozházené kousky, které z jejich úst padaly na postel.

"Bolí me to, když polykám," rekla Evalla a zalapala po dechu. "Je to se mnou čím dál horši, že?"

"Ano, trochu se to zhoršilo." Telev znal mnoho léčivých bylin, které mohly alespon zmírnit její bolesti, ale všechny, co mel, již dávno rozdal, a v útulku nebylo nikoho, kdo by mohl zajít na venkov a nějaké nasbírat anebo alespon najít místa, kde by je bylo možno natrhat.

"Umru?"

"Ano." Ze začátku dával Telev nadeji každému, kdo to potreboval. Falešnou nadeji! Vetšina pacientu stejne zemrela, mela však alespon nekoho, kdo je oplakával. Již nemel sílu říkat nepravdu.

Evalla se pokusila o slabý úsmev. "Ješte jsem nezaplatila svůj úcet, lékari!"

"Máš štěstí, náš výberci dnes nepřišel, je také nemocen." Shaa v na jejich slova ani nereagoval; soustredil se na sbírání kousku chleba. Hlasite naríkal, když mu minulý týden zemrela matka, zuril pri úmrtí své sestry krátce nato a pak již jen tiše přihlížel, když do spalovacích pecí odváželi, jednoho po druhém, jeho otce, dva bratry a bratrance. Venoval ted úzkostlivou péci své manželce, ale v techto dnech již takrka ani nemluvil.

Když Telev povstal, z bocní chodby útulku se vybelhala stará žena. Televa hned uvidela, protože byl jedinou stojící postavou v tomto mori ležících tel.

"Potrebuji lužko pro svého syna," vykrikla svou žádost tak hlasite, že prehlušila naríkání a krik nemocných.

Lékar ukázal smerem k mrtvému Assamovi. Pravda, není cas vymenit povlečení, ale Telev stejne pochyboval, zda v útulku vubec ješte nějaké cisté ložní prádlo je. "Odvezete-li tohoto mrtvého pacienta, místo je vaše!"

"Poctivý obchod," rekla žena spokojene a vybehla zavolat pomoc v této smutné povinnosti.

Nový pacient.

Bude položen na místo toho drivejšího, pak prijde zase jiný, a další a další! Mrtvé odvážejí, aby na jejich místo nastoupili umírající! Tolik by se toho melo udelat, ale tak málo muže udelat on sám!

Telev vybehl z budovy.

Všechny místnosti, dokonce i studovny a ložnice lékaru byly uvolneny pro ošetrování nemocných. Telev si steží uhájil pro sebe malou komurku, aby se mel kam uchýlit. Bylo tam místo jen pro úzké lužko, ale i toho a svých posledních rezervních se vcera vzdal. Vše, co mu zbylo, byla jen tvrdá matrace na podlaze. Zásoby, které tu skladoval, již byly také pryc.

Zustala mu jen nádoba s rozdcenou kurou tally. Nemela léčivé účinky a používalo se jí jen k vyprázdnění žaludku. I tak Telev velmi trpel bolestným pocitem viny, že ji schovával pred ostatními.

Otevrel ted nádobu a odmeril malou dávku suché drti do hrnku varící vody, který na poslední chvíli vytáhl z vozíku pro rozvoz polévky. Sotva minutu nechal kuru vylouhovat a pln nedockavosti zacal dychtíve srkat horký nápoj.

Ach, jak to hřeje mé prochladlé...

Ano, jeho ruce byly studené a vzduch, v posledních týdnech tak vlažný, mu dnes vecer pripadal rezave studený. Tak je to! I lékari musí umřít!

Spolkl další doušek odvaru. Byla to jen ubohá náhražka za caj, ale zustala mu již jen tato jediná slabustka. Kdyby to, co ted držel v rukou, tak byla srjula! Bohatí obchodníci však uprchli z mesta pri prvních zprávách o šířící se pandemické nákaze. Pokud zustal v Andoru vubec nějaký caj, byl zavren ve skladech a cekal na návrat majitelu i zákazníkovi s dostatkem peněz, aby si jej mohli koupit.

Já asi už srjulu nikdy neochutnám.

Z malého okna jeho komurky bylo videt dole mesto, tonoucí v oranžové záři zapadajícího slunce. Telev pritiskl tvár k oknu a pátral po nějakých stopách života ve meste: po lidech v ulicích, po svetlech v oknech domu nebo alespon po vypraném, k usušení povešeném, trepetajícím se prádle.

Sem tam zachytil uklidnující náznaky, že dosud nekdo žije.

Na mesto, které kdysi melo pul miliónu obyvatel, však techto známek bylo žalostne málo.

Telev si prohlížel i horizont a hledal oblaka dýmu, jež zahalovala v posledních dnech vrcholky hor. Zdálo se však, že se již rozpptýlila. Povesti o rozsáhlých požárech na druhé strane horského hrbetu nebylo možno overit.

Tuk... tuk... tuk. Klepání na dveře bylo jemné, omluvné.

Telev dvema kroky prešel komurku a vyhlédl na chodbu. "Co se stalo, Satheve?" Pomocný zdravotník byl jedním z pacientu, který se z nákazy zotavil, ale nemoc mu tak zohyzdila tvár, že se rozhodl radeji zustat v útulku.

"Nekdo je u jižní brány a chce mluvit s lékarem odpovedným za prijímání pacientu."

Telev se usmál absurdite tak formální žádosti. Prijímací procedury se zhroutily, protože sami lékari onemocneli a umírali.

"Dobre, pokusím se mu vysvetlit, jak to s námi doopravdy vypadá," řekl Sathev ustarane. "Ale ona byla. velmi netrpelivá!"

Už se tím netrap! Já to vyřídím sám."

Když se Telev šoural ke vchodu, myslel na to, že nekteri lidé mají pozoruhodnou schopnost nevidet skutečnost. Svet, který všichni znali, byl rozvrácen, ale oni umínene lpeli na starých zpusobech.

U jižní brány cekali dva muži a žena. U nohou jim leželo telo, oblečené do barevného spacího odevu. Nehybnou

postavu málem považoval za mrtvolu nebo za dobře zahaleného, ale zdravého simulanta.

"Já jsem Viloff," rekla žena a pozdvihla lucernu, aby jí bylo vidět do obličeje. Měla na sobě nedefinovatelnou tuniku z trvanlivé látky, oblíbené u remeslníků, ale jako obyčejná delnice se nechovala; byla naježená a povýšená a její paže se volně pohybovala po boku, aby mohla okamžitě vytrhnout z opasku nuž. "Potřebujeme pokoj pro našeho přítele. Je velmi nemocný!"

"Pokoje nemáme, ale za hodinu nebo tak nějak můžeme mít volné lužko."

"To nepujde! On potřebuje soukromí. A hned!" Telev si všiml jejího nenápadného pohybu, jak rukou hmatla po zbrani.

"Můžete mě rozpárat třeba hned tady na schodech, ale tím nezískáte uvnitř ani místečko! Jen tu udeláte neporádek!"

"Dost!" rekla. "Dovedte mne k svému představenému!"

Ani ona, ani její mlčení průvodci již další dotazy a požadavky nehodlali klást.

"Jakou máte hodnost, Viloff?" zeptal se lékař.

"Moc se ptáte, starý muži!"

"A vy jste šílená mladá žena, byt jste voják!" Telev zamnul rukama, aby rozhýbal ztuhlé prsty. "Tady žádní jiní lékaři nejsou! Já jsem poslední!"

"Poslední...?" Její povýšenost náhle splaskla jak deravý mech na vodu. "Ještě minulý týden jsem byla zástupcem velitele, ale podle toho, co nyní vidím, jsem se mohla stát i praporem admirála. Minulý měsíc vypukl ve vojenských táborech mor a hned nato přišel útok... za dva dny, co jsme sem cestovali, jsme žádného důstojníka nepotkali."

"Odneste svého přítele dovnitř!" řekl Telev netrpelive, aby již mohl odejít z toho studeného vzduchu. "Postarám se o něho."

Viloff pokývala hlavou, několikrát netrpelive přešlápla a pak popadla svůj plášť a přehodila jej přes ležící postavu.

Telev ve světle lampy se pustil do plnění jejího požadavku.

"Můžete použít mou místnost," řekl a zavedl je do útulku.

Dva Viloffini podřízení zvedli nemotorný balík s postavou a vůbec si nevšímalí přívalu sténání. Následovali lékaře do jeho komurky. Pro všechny tam nebylo dost místa, ale oba muži zřejmě nechtěli nechat celou záležitost jen na své velitelce; ustoupili sice zpět na chodbu, ale zustali stát u dveří jako na stráž.

Viloff postavila lampu na vysokou polici.

Telev poklekl na matraci a tresoucím se rukama začal rozbalovat hrubé prikrývky. Cítil vlhká místa po krvi a pak uviděl i její temně zelenou barvu. "Kde jste našli...?" Chyběla mu slova, aby mohl vyjádřit to, co spatřil.

"Byli jsme napadeni," rekla Viloff. "Tento nepřítel v létajících lodích něco hledal na Andoru. Naše útočné zbrane byly proti němu bezmocné; oni v několika hodinách v západní provincii zničili všechny naše sny; pak jako zázrakem zřejmě přestaly fungovat jejich ochranné štíty a my jsme je jednoho po druhém sestřelili. Prohledali jsme vraky, ale naživu zůstal jen tento jediný."

Lékař právě úplně odmotal cizí stvoření. I bez lékařského vyšetření bylo zřejmé, že má zlomené nohy, pokožka byla rozdrásaná, svaly a orgány potrhány; zbytek trupu a paže byly posety hmoždeninami a drápanci.

"Odporné stvoření, vidíte!" rekla Viloff. "Ostatní, ti mrtví, vypadali stejně."

"Já hledám u všech bytostí vždycky něco hezkého," řekl Telev, ale připustil v duchu, že v tomto případě by se musel hodne namáhat. Nehlede na cizincovy zvláštní černé vlasy a plet olivové barvy, neobvyklé bylo jeho vystouplé celo a atrofické sluchové orgány. Ve srovnání s Andoriánci byla jeho nahé tělo velmi robustní a podsadité; pohlavní orgány, pokud o ně vůbec šlo, se nacházely na mimorádne zranitelném místě.

"Jsem císař Vitellius!"

Telev sebou trhl a stocil svá tykadla ze směru, odkud přišel zvuk. Cizincův projev byl nepříjemně hlasitý a jeho zvláštní jazyk s trhavým přízvukem a mnoha souhláskami znel tvrde.

"Povedu romulanský lid k vítězství."

Cizincovy údy sebou škubaly, ale on byl tak slabý, že sám vstát nemohl. Telev poznal, že má oči nejasné a že si přítomnost ostatních neuvedomuje. Tyto příznaky by u Andoriáncu svědčily o poruše eadilia, ale bytosti této rasy asi eadilium ani nemají.

"Vzdejte se, nebo zemřete!" Cizincovy zmatené výkřiky byly nepochopitelné.

Telev usoudil, že cizinec ztratil značné množství oné zelené tekutiny, ale nebylo čím tuto ztrátu nějak nahradit. Bežná infuze vody by mu asi nepomohla a spíše by ho mohla zabít. "Ani já, ani jiný lékař, i kdyby tu nějaký byl, nejsme s to pro tuto bytost něco udelat! Zemře dříve, nežli bychom poznali něco z její biologie, abychom ji mohli ošetřit!"

"To je zlé," rekla Viloff. "A my bychom potřebovali toho tolik vedet o těchto našich nových nepřátelích!"

Telev přiklekl blíže, aby pokračoval ve vyšetřování. Hned, když začal, poznal, že stvoření ho konečně vnímá.

"Pustte mě! Narizují vám, pustte mě!"

Cizincovy ruce sjely k bokům a začaly hrabat ve zmuchlaném spacím odevu. Viloff tuto činnost komentovala takřka omluvně: "On má u sebe nějaký talisman, snad kmenovou známku, či co, zcela neškodnou. Chtěli jsme mu to vzít, hned jak jsme ho našli, ale držel to pevně a nepustil. To měl ovšem ještě více sil nežli nyní!"

"Musíte mě poslechnout, nebo vás Ko N'ya zničí!"

Cizinci se podarilo náhle vytáhnout šedivý kámen a snažil se jej po nich hodit. Na to, že byl tak blízko smrti, to u něho bylo neuvěřitelné vypětí sil!

"Vzdávám se! Už se nemohu bránit!"

Jeho vzepětí netrvalo dlouho. Stvoření se zhroutilo na lužko, jakoby ze sebe vydalo všechny síly.

"Já jsem... císař...!"

Cizincův hlas se zlomil v slabý šepot a jeho zvláštní oči se zavřely. Telev položil na jeho krátký krk prst a sledoval kolísavý tep. Premýšlel, zda je příliš rychlý, či pomalý, a co by měl udelat, i kdyby to vedel.

Kolísání náhle ustalo docela.

"Je mrtev," řekl. Vše, co tu po této zvláštní bytosti zustalo, byl jen kus obyčejného kamene, který si přinesla ze svého vzdáleného rodného světa. Telev vyškubl cizinci kámen z bezmocných rukou. "Povercivá rasa," premítal lékař, když si hrubou horninu prohlížel. Byla teplá, zřejmě zahrátá vysokou horečkou nyní mrtvého těla, pomyslí si.

"Budeme muset sami donést telo do spalovací pece," rekla Viloff. Pristoupila ke dveřím a vydala rozkaz strážcům.

"Fuj!" zaláteril jeden z vojáků, když se svým druhem zabalovali mrtvolu. "Pekne smrdím od té sraženiny!"

"Lékaři, zapomente na to, co jste dnes večer videli!" rekla velitelka. "Andor má dost svých vlastních starostí!"

"Kdo by mi uveril?" Zvedl kámen a zeptal se: "A co s tím?"

Vojáci však již byli pryč, zmizeli v nocní tme. Jedinou památkou na jejich krátkou návštěvu byla pošpinená matrace na podlaze Televovy komurky.

A kámen!

Byl stále ještě teplý a utišoval bolestivé šubání v Televových prstech. Jeho nevzhledný povrch jako by ve tme zářil a jiskřil. Teplo a světlo, které vyzařovalo z kamene, a šálek vystydlého odvaru bylo veškerým Televovým pohodlím, ale přesto mu to připadalo uprostřed všeho toho zpusťování jako bohatý dar.

Vzal cizincův talisman a nádobu s tallou a vydal se do nemocničního sálu. Sathev ze zbylé tally vyluhuje ještě nejméne pet šálku slabého odvaru a muže jej dát kolovat mezi nekolik pacientu, kteří ještě budou vzhuru. Vlídna slova a citlivá péce byly již Televovou jedinou zbraní, co mu v boji se znicující nákazou zbyla. Rozdával svou laskavost všem, ba i tem, kteří již při jeho návštěvě spali. Když svou pochůzku po útulku končil, prepadla ho náhle taková slabost, že nebyl s to ucinít už ani krok. Klesl na podlahové dlaždice a schoulil se k teplu, které sálalo z kamene. Cítil, že všechna jeho síla, jeho život, odchází!

Musí být to pouto rozvázáno tak brzy?

Trpne očekával, až se rozváží jeho svazky s tímto svetem, a náhle uslyšel smích a cupitání bežících dětí. Najednou vedel, ackoli to již nevidel, že všichni, kdo vleže umírali, vstali ze svých lužek; že Evalla tancí po chodbách a Shaav zpívá vítěznou baladu o svém zázračném uzdravení; že Sathev pláče štěstím nad svou hladkou, neponicenu pleť a že Avae prestala kašlat.

Myslím, že mi hvězdy pujcily kousek štěstí.

I kdyby byl jeho život predcasne vyhasinal vlivem sil talismanu, byla v tom zcela poctivá hra. Byl ostatne lékařem. Dychtivé ruce se po nem vztáhly, aby ho privedly také doprostred oslav, ale ještě než se ho stacily dotknout, jeho vedomí opustilo svet navždy.

Kapitola 17

Žluté slunce DiWahnu ještě nevystoupilo nad obzor, ale král Akhanatos byl již vzhuru, když se do jeho ložnice vplížil jeho dvoran.

"Vaše výsosti, nejaký návštěvník paláce si preje soukromou audienci." Ješte než mohl Akhanatos vyslovit souhlas s touto žádostí, sluha dodal: "Je to MimodiWahnšťan!"

Král rychle souhlasne prikývl a sloužící se vytratil z místnosti. Po jeho odchodu se ještě neprestaly hýbat závesy na dveřích, když se v nich objevil cizinec. Težká kapuce na hlavě zastírala jeho tvár, ale Akhanatos podle dostojného držení tela ihned poznal Mistra Kieradána.

Vstal rychle z lože, aby zahaleného emisara pozdravil. Tradice velela ucinít toto gesto úcty vuci majetnému šlechtici. Prichozí muž sice byl jedním z mimodiwahnšťanu, který nevlastnil žádné panství, ale jako vudce Verných byl stejne mocný jako kterýkoli král.

"Rád te zase vidím, Akhanatosi," řekl Kieradán. S typickou arogancí všech Verných se ani neuklonil, ani nepoužil žádnou ze zdvorilostních frází. "Vy mne vyznamenáváte svou přítomností!" Král byl rád, že byli v tomto okamžiku sami a že žádný z jeho poddaných nebyl svedkem toho, jak pokorne takovou neuctivost přijal. Dlužil však Rádu příliš velkou finanční sumu, nemohl si dovolit dát najevo své znechucení. Zároveň doufal, že se mu naskytá možnost vyrovnat svůj dluh v ponekud delší lhůte. "Přináším ti poselství od admirála Jakata."

Při vyslovení tohoto jména pocítil Akhanatos první záchvěv podezření. "Jak to myslíte? Admirál mé flotily se mnou mluví vždycky přímo!"

"Už nebude!" Kieradán rozpráhl široce paže, jakoby chtel na uvítanou nekoho obejmout. "Jakatovo pravé jméno je Daramadán. Patří k rádu Verných a slouží pouze památce našich iconských predku."

"Nehrajte mi tu divadlo, MimodiWahnšťane!" Akhanatos již nebyl s to potlačit své znechucení. "Dnes ráno, ani jindy, nemám náladu na vaše mystické intrikování!"

"Ach tak! Dnes ráno jsi chtel zaútočit proti království Roshamel!"

Akhanatasovo nutkání zapřít pravdu kolidovalo s obavou, že bude odhalen. Radeji mlcel a poslouchal zdešene, jak Kieradán nacrtává plány útoku, které král osobne predal Jakatovi pred tremi dny. "Pokud si pamatuješ," pokračoval Kieradán, "v tvé smlouvě s Rádem je uvedeno, že kosmické lodi budou používány jen pro mírové účely, nikoli k válce! Za našeho správcování jsou iconské tradice zachovávány ve prospěch všech DiWahnšťanu, nikoli, pro malicherné prosazování nadvlády jednotlivce. Tuto smlouvu jsi porušil a zradil tak naše zákony!"

"Vy že chcete mír?" řekl Akhanatos, jemuž se vrátila hrdost a rozvázal jazyk. "Jen nejaký MimodiWahnšťan může takový sen prosazovat. Zaplatil jsem horentní sumu za vaše svaté vedení a ještě víc za postavení lodní flotily. Opravdu si myslíte, že zruinuji svůj majetek ve prospěch svých nepřátel?"

"Ne!" řekl Velmistř s nevyzpytatelným úsmevem. "Jednal jsi právě tak, jak jsme predpokládali. Jako trest za tvé prohřešky proti Rádu tedy uplatnujeme nárok na ovoce, které se zrodilo z našich vedomostí."

"Vy tedy chcete obrátit moje vlastní jednotky proti mne!" Akhanatos konečně pochopil horkou hloubku své lehkovernosti. Nejříve ho přivedli do znicujícího zadlužení, nyní mu berou možnost získat válkou zpět majetek a nakonec rozdrtí jeho království na prach jeho vlastními zbranemi.

Ke královi překvapení Kieradán pokýval hlavou a řekl: "Jakat není zrádce a my nemáme zájem zmocnit se tvého panství. Admirál připravuje misi podle naší volby. Budeš-li ještě zde po návratu flotily, setkáme se znovu a prodiskutujeme další termíny jejího použití."

"Budu-li ještě...?" Otázka nedoznala, Akhanatos si na ni totiž odpověděl v duchu sám.

Samozřejmě, jakmile se Roshamel dozví o odletu flotily, zaútočí, protože Akhanatos bude bezbranný. Pozemní vojska obou království jsou totiž stejně silná, což znamená, že by některá strana mohla jen těžko na sebe strhnout vítězství.

Preživší država pak bude nucena jednat s MimodiWahnštany jako mnohem slabší partner.

"V této hře vám mohu být ještě užitečný." Akhanatos se Mistrovi usmál jízlive do tváře, aby ukázal své pohrdání nevyzpytatelnou politickou strategií Rádu. "Varuji vás předem! Uzavru-li s Roshamelem mír, budou obe naše království vzkvétat!"

"Takovému rozumnému cinu bychom jen zatleskali, králi Akhanatosi," řekl Kieradán. "Kéž by se ti v moudrosti mohli vždy vyrovnat tvoji protivníci!"

Pak pocítil krále hlubokou poklonou, otocil se a opustil královskou ložnici.

Kandu Jiakovi se ulevilo, když zjistil, že terminál Davenportu je menší než na Hvezdné základně 75, a také méně frekventovaný. Když se vymotal ze spleti dokových objektů, poznal, že všechny záležitosti cestujících se vyrizují v jediném boxu.

Pristoupil k prepážce, kde se prodávaly letenky, vstřel svou průkazní kartu do kontrolní zdírky a řekl: "Chtel bych letenku pro jednu cestu na DiWahn."

"DiWahn?" benzitský úředník, který tu pracoval, se kašlavo zasmál. Vytáhl Jiakov průkazní lístek z přístroje a vrátil jej majiteli. "Neprichází v úvahu! DiWahn je pro neoprávněné občany Federace nepřístupný i za optimálních podmínek. Planeta je politicky nestabilní."

"Ale já..."

"A optimální podmínky už ani neexistují," dodal úředník. Hlasite zasupel, jak nosem nasál výpary z inhalátoru, zavešeného pod bradou.

"Veškerá doprava tam i zpět byla zastavena na neurčito. Kdybychom měli s planetou diplomatické styky, jako že nemáme, bylo by se to dalo vyřešit ještě dnes ráno."

"Dnes ráno?" zeptal se Jiak, zdešen tím, že vlastně jen o vlasek propásl svou příležitost. "Co se stalo dnes ráno?"

"Nic, co by se týkalo vás," odsekl Benzit. Mávnutím ruky zahnal výpary inhalátoru a upřel se na Jiaka zahledel.

"Podle vašich osobních dokladů jste občanem Rediferu III... svými rysy však připomínáte rodáka z DiWahnu!"

"Opravdu?" vykřikl Jiak a v rozčilení si ani nevšiml postavy, která si zezadu stoupla vedle něho.

"Ano, jasná podoba," opakoval úředník a Jiak pozdě poznal mužovo podezření.

To je jen náhoda," rekla tvrdě Del. Kapitánka nákladní lodi se postavila mezi Jiaka a prepážku. "Pojď se mnou, Kando, trochu tady tu svou návštěvu protáhneš. Tento úředník má na starosti další zákazníky, kteří potřebují jeho pomoc."

"To tedy opravdu mám!" řekl Benzit. Jako většina příslušníků jeho rasy nesnášel porušování byrokratické rutiny.

Del uchopila Jiaka za loket a odtrhla ho od prepážky.

"Pustte mě!" To nemá nic lepšího na práci, než mě sledovat, myslel si zlostně. Jiak. Nebyl přece žádné osirelé dítě, aby potřeboval nějakého anděla strážného. "Postarám se o sebe sám!"

"Bud zticha!" zamumlala kapitánka, "nebo skončíš v cele zadržených!"

Její varování další Jiakovo vykřikování zarazilo, ačkoli se vytrvale snažil vytrhnout se z kapitáncina ocelového sevření. Nebylo mu to však nic platné a Del ho odvěkla na druhou stranu davenportského terminálu dříve, než s8 mu podarilo se jí vysmeknout. "Mám na. svém Haverfordu stále málo pracovníků," rekla kapitánka. "Mohla bych te potřebovat na své příští cestě."

Jiak si trel opatrně svou paži. Zklamání z toho, že se mu uzavřel vstup na DiWahn, ho však bolelo mnohem víc. "Toto byla moje první zastávka. Odtud letím na Dynasii."

"Co? To bohem zapomenuté místo je odtud vzdáleno trilión světelných let." Ačkoli uvedenou vzdálenost prehnala, píchla prstem k určitému místu právě vlevo od jeho hlavy. Jiak nepochyboval, že Dynasia leží právě před kapitánciným ukazováčkem; ona totiž měla neskutečnou paměť pro polohu všech planet této galaxie.

"Nezajímá mě, jak je to daleko," řekl Jiak melancholicky. "Je to můj cíl!"

"Pak tedy nemáš opravdu mozeček jak meeganská světluška!" Když nepromluvil, kapitánka zhluboka vydechla a rekla:

"V doku na stanovišti číslo tři stojí Maršál. Bež tam, najdi prvního důstojníka Conrada a rekní mu, že te za ním posílám. S ním se dostaneš na křižovatku Hayburst, což je nejzazší základna Federace, nejbližší Dynasii. Pak už to bude zase záležet jen na tobe samém!"

Jiakova tvář zrudla studem nad tím, jak vztekla přijal její zákrok. "Děkuji vám, kapitánko!"

"Jen členové posádky mě tak oslovují," rekla žena. "Prátelé mi říkají Del." Objala chlapce s takovou silou, že mu málem vyrazila dech, a pak odkrácela a už se ani neohlédla.

Díky, Del!

Téměř si to rozmyslel a už se chtel rozbehnout za ní. Toto nutkání však vzápětí zesláblo. Uvedomil si totiž, že bude moci vkročit na Dynasii. S dychtivostí zajistit si lužko ve své kajute, Jiak si hodil na ramena batoh a vyrazil zpět k přístavním stanovištím.

Kapitola 18

"Start."

Toto prosté slovo bylo v Rikerově mysli nerozlučně spjato s basovým rytmem motoru kosmické lodi a oslnivým jiskřením krivolakých světelných pruhu na obrazovce. Pocit potlačovaného vzrušení podtrhovala ještě Picardova britká deklamace; málokdy vydal tento rozkaz s takovou účinností.

"Při současně hyperprostorové rychlosti," oznamoval Dat, "priletíme na Vulkán podle předpokladu za tři a půl dne." Když Picard sedel v kapitánském kresle, vždy zůstal vzpružený. Největší relaxací pro něho bylo, že si zkrátil nohy a oprel se dozadu. Dnes však Riker zaznamenal, že kapitán měl své nejokázalejší držení těla. Obe nohy měl pevně opřeny o podlahu a hlavu držel vysoko vztyčenou, jako by studoval obrazovku. Již sama zmínka o Sarekovi a T'Sarine rodném světě v něm zřejmě vzbuzovala úctu. Jedinou odchylkou od formální polohy byla kapitánova ohnutá paže, v níž trýmal Srdce.

"Byl jsem na Vulkánu již mnohokrát, ale vlastně nikdy jsem neměl příležitost prohlédnout si jeho krajinu. Teším se, že teď k tomu bude možnost."

Když se po tomto komentáři odmlka neúnosně protahovala, Troi se lehce naklonila k Picardovi. "Ano, také se těším, že tam tentokrát budeme moci opustit loď. Myslím, že to bude zajímavé, ačkoli tam bude asi horko." Mluvila k Rikerovi, ale očima sledovala kapitána.

Další odmlka.

"A já jsem přesvědčen, že i vulkánská Akademie ved bude očekávat náš přilet," řekl Riker. Zacal tuto pitomou konverzaci a teď nevěděl, jak ji vhodně ukončit. "Srdce, to je nejneobyčejnější..."

"Co jste říkal?" podíval se na prvního důstojníka Picard. "Co je se Srdcem?"

"Jen, že jsem přesvědčen, že archeologové z vulkánské Akademie ved musí být na Srdce velmi zvědaví. Takovou historickou památkou se budou zabývat jistě dlouho."

Picard na toto přijatelně banální konstatování reagoval zamraceně. Volnou rukou, poškrábával okrajem své uniformy.

"Ano, myslím, že ano."

"Není právě tohle důvodem naší cesty?" zeptala se Troi a Riker zauvažoval, o jakou emoci jí jde, když pokládala za vhodné tuto otázku položit. "Vrátit nález z T'Sariných vykopávek Vulkáncum?"

"Samozřejmě, poradkyne," řekl Picard netrpělivě. "Měl jsem dojem, že jsem to při poslední poradě objasnil dostatečně." Troi přikývla, ale neodpověděla.

"No, to jsme si pěkně popovídali," s úšklebkem řekl Riker. Nikdo se ani neusmál. "Ačkoli, já si myslím, že ten kámen musí být lehčí, nežli se zdá. Uvažovali jste vůbec o jeho váze?" Byl to ovšem dosti průhledný trik, jak získat možnost dotknout se kamene. Kromě Data totiž zatím jen kapitán měl možnost držet Srdce v rukou.

"Zatím jsem o tom příliš nepřemýšlel," řekl Picard, ale potežkat kámen svému zvědavému prvnímu důstojníkovi nenabídl. Riker uvažoval, proč se kapitán obtěžoval brát s sebou kámen na mustek.

Riker s úlevou pozoroval, že další dlouhé mlčení naznačilo konec konverzace o tomto zvláštním tématu; znovu však zneklidnel, když uvidel Data, jak se od svého místa otocil směrem ke kapitánovi.

"Kapitáne, zcela jsem preskupil a prekalibroval všechny laboratorní testy a zjistil jsem, že jsou v naprostém pořádku. Kdybych mohl pokračovat ve zkoumání Srdce, mohli bychom akademickým vedcům poskytnout cenné základní informace o jeho povaze."

"To je dobrý nápad, pane Date."

"Děkuji, kapitáne!" Android odsunul operacní panel, aby mohl vstát.

"Ted se s tím neobtěžujte," řekl kapitán. "Přinesu vám Srdce do laboratoru, až naše smena skončí."

Dat tedy klesl zpátky do křesla.

"Až potom," pokračoval Picard. "Chci k tomu také připojit zprávu o mém vlastním historickém výzkumu. Rikere, mustek je váš!"

"Rozkaz, kapitáne!"

Ve skutečnosti byl Riker rád, že Picard tak rychle odešel do své pracovny. Znepokojoval ho zvláštní pocit.

"On je velmi unavený, Wille," rekla Deanna, ještě než se jí Riker stacil zeptat na názor o kapitánově duševním rozpoložení. "Cítím, že už dlouho poradně nespál, a proto je tak protivný."

"Opet nocní mury?"

Troi se odmlčela a pak zavrtěla hlavou. "Ne, nemyslím. On není tak... otrešený, jen unavený... a trochu vyšinutý."

"Snad bychom měli požádat naši vrchní lékařku, aby mu předepsala do postele trochu teplého mléka."

"Teplého mléka?" zeptal se Dat.

"Rikerovi se nechtelo vysvětlovat androidovi svůj vtípek, protože ve srovnání s klinickou analýzou byl tak křiklavě naivní. "To byla jen žertovná poznámka o prostředcích proti nespavosti."

"Ach tak! A já bych mohl učinit podobnou poznámku o pácidle, které by dostalo Srdce z kapitánových rukou." Riker se hlasitě rozesmál, až android překvapením zamrkal. "Bylo to tak legracní?" zeptal se.

"Ano, Date, bylo," řekl Riker, ale jeho úšklebek se vytratil, když si všiml Troina soustředěného výrazu. Lodní poradkyne se zřejmě tolik nebavila.

Jako hlavní lékař na Enterprise měla Beverly Crusherová jen povšechné poznatky o metodách, jichž posádka užívala ve stressových situacích. Některé příliš nevázané pokusy najít uklidnění vyústily v návštěvu nemocničního oddělení. Milesi O'Brienovi například ucarovalo plavení voru na vířící vodě. Deanna Troi měla sklon přejídat se cokoládou; první případ tedy potřeboval regeneraci svalstva a kostí, druhému případu bylo nutno tvrdě připomínat význam vyrovnané

diety.

Crusherová se uklidnovala tancem s partnery, které vytvořil pocitac, ale když se cítila obzvláště skleslá, skončila stejně také v nemocnici u lékaře.

"Opravdu by vám, paní doktorko, nevadilo, kdyby se tady to vybavení trochu zmodernizovalo?" zeptal se zdravotník a držel v rukou záznamník. Lewis byl poměrně novým členem posádky a dosud se nenaucil používat výhod vhodných příležitostí.

"Vubec by mi to nevadilo," odsekla Crusherová a nežli se zdravotník vzpamatoval, vytrhla mu záznamník z ruky. Dvě druhé sestry a lékař jí už ochotně dodali celodenní přehled nudných pracovních plánů, jimž se obvykle vyhýbala jako nějaké nákaze a nejraději je podstrkovala některému smolari, který právě odběhl od pacientů.

"Dobře, skutečně to považují..." Podle svých slov Lewis vypadal, jako by čekal pochopení.

"Vyrusil jsem vás v necem důležitém?" ozval se hlas ode dveří její pracovny.

"Vubec ne, Geordi!" Poslala zaraženého zdravotníka pryč a venovala se hlavnímu inženýrovi, který se objevil ve vchodu. LaForge nejevil nějaké viditelné známky nemoci a kromě zasmušilého výrazu se zdál být docela zdravý. "Co pro vás mohu udelat?"

"Nějde o lékařskou záležitost, doktorko. Jen jsem se tu zastavit zeptat se vás, zda si dnes večer přijdete zahrát s námi poker."

Crusherová sebou trhla v náhlém poznání, že právě to je příčinou její špatné nálady. Zvláštní, že si toho dříve nevšimla. I toho, jak se každé ráno snaží vyhnout tomuto vědomí.

Geordi musel zaznamenat její reakci, protože si povzdychl a řekl: "Podívejte se, opravdu se omlouvám za těch několik posledních dnů. Všichni víme, že to nebylo vaší vinou, že jsme nestihli ten turnaj, a mě by moc mrzelo, kdybyste s námi poker přestala hrát proto, že jsme se chovali jak pitomci!"

"Dekuji vám, Geordi," rekla Beverly s náhlým úsměvem. "Náhodou, bohužel, na večer už mám program, ale potešilo mě, že jste mě pozvali!"

"A příště?"

"U urcite!"

"Prima!" Její ujištění zjevně ulehčilo Geordiho svědomí, protože krepce vykročil z pracovny.

Když vyprchaly poslední stopy její melancholie, Crusherová pocítila nutkání odreknout domluvu o večeri s kapitánem a prece jen jít na poker. Picardova omluva mohla počkat na jindy. V poslední době stejně Picarda sotva zahlédla a...

Napadlo ji podívat se na svůj stůl, na stůl pokrytý horami práce, kterou na sebe vzala, ale do které se jí vubec nechtelo. Potešení z tohoto večera se najednou ocitlo někde tak daleko v budoucnosti, že se s ním ani nedalo vážně pocítat.

Dat uslyšel těžké kroky scházející po točité rampě mustku. Jen jediný člen posádky mohl překonat zvukovou izolaci palubní podlahy.

"Vaše služební smena skončila... pane!"

Dat vzhledl z kapitánského křesla, které obsadil hned po Rikerově odchodu. Stál nad ním lodní bezpečnostní důstojník.

"Dekuji, poručíku Worf! Čekám jen na kapitána."

Worf se ohlédl přes rameno k zavřeným dveřím Picardovy pracovny. "Má práci."

"Ano, vypadá to tak. Je zřejmě příliš zamyšlen a na naši schůzku zapomněl. Snad bych mu měl připomenout..."

Klingonovo kostnaté celo se zkrabatilo dalšími vráskami. "Ten, kdo má Pagarashtak, nesmí být vyrušován kvůli triviálním záležitostem..., pane!" Pohnul svým širokým telem právě tak, aby zakryl Datovi pohled na dveře pracovny.

"Kapitána by každé vyrušení rozhnevalo!"

"Pak mohou moje záležitosti počkat," rozhodl se android. Nehlede na agresivitu projevu, Worfovo hodnocení situace bylo zřejmě zcela přesné.

"Prejete si, jako nejstarší přítomný důstojník, ponechat si velení na mustku?"

"Ne!" Dat vstal z kapitánského křesla. "Budu se venovat pocitacovému výzkumu na zádi. Kormidlo je vaše!" Klingona tato odpověď zřejmě uklidnila a jeho zlostný výraz se zmínil jen v zamračený. Dat si však uvědomil, že ho Worf stále pozoruje, ačkoli již krácel po plošině na zádi mustku. Androidovi připadlo, že Worf je při výkonu svých služebních povinností přesprávně horlivý, zejména jde-li o Picardovy záležitosti. Patřilo to nepochybně k obdivuhodným charakteristikám šéfa bezpečnosti, ale kdyby byl Dat schopný citu, byl by přišel na to, že jde někdy o velmi iritující vlastnosti.

Dat usedl k svému výzkumnému panelu, prepnul obrazovku na vysokorychlostní zobrazení a rychle se pustil do práce. Již v poslední hodině své služební smeny si připravil plán pro všechny eventuality, kdyby ho náhodou zdržel výzkum přímo na samém Srdci. Protože dosud neměl k dispozici výsledky nového testování, rozhodl se pokračovat v práci za předpokladu, že anomální údaje starých testů jsou správné. Tím si chtěl umožnit hledání podobných, vzájemně si odporujících momentů jak v archeologické, tak geologické databázi.

Začal revidovat přehled všech případů, v nichž se k jednomu objektu vztahovaly rozdílné hodnoty stanovení stáří i materiálového složení. Kosmická prostorová i časová distorze byly prvním problémem, který musel eliminovat; zůžil tedy vyhledávací pole na objekty méně masivní, než byly černé díry. Pak vyloučil všechny anomálie vzniklé umele jako výsledky esoterických fyzikálních experimentů.

Pak obrazovka na okamžik "zamrzla".

Člověk by tuto nepatrnou pauzu nepostrehl, ale při rychlosti, s níž dokázal Dat informace konstruovat, mu byla i tato krátká prodleva ihned nápadná.

Po mikrosekundovém projetí nového souboru se obrazovka vrátila k předchozímu rytmu zobrazování fyzikálních experimentů.

"Výzkum uzavřen. Žádné nové úpravy stanovených výzkumných parametru."
"To prece není dobře," řekl si Dat pevně. "Vstup do souboru Archeologie TGO-1284-678A."
"Tento soubor není v databázi uložen."
Pocítac se musel mýlit. Dat zřetelně viděl, že soubor byl sice připočen, ale pak rychle smazán. "Opakovat, vstup do souboru Archeologie TGO-1284-678A."
Obrazovka se vyprázdnila. "Chyba v seznamu: materiál tohoto souboru do databáze nevstoupil."
Ted Dat zaznamenal značný objemový rozsah v popisu souboru. Usoudil, že přístup zezadu by mu přístupovou cestu mohl otevřít. "Korelovat data o Satanově srdci s daty v souboru Archeologie TGO-1284-678A a..."
"Velitelství Hvezdné flotily, rozkaz... Pozor, velící poručík. Date, Enterprise, žádal jste utajený materiál. Vaše dosavadní povolení mít tajné informace nestací k povolení přístupu do tohoto souboru."
"Fascinující!" Dat se dotkl svého komunikačního odznaku a spustil: "Dat veliteli Rikerovi."
Ani ne za deset minut stanul první důstojník Datovi po boku.
"Pocítaci," řekl Riker striktně. "Velitel William T. Riker. Ukaž mi soubor Archeologie TGO-1284-678A!"
Obrazovka zustala prázdná, ale počítačový hlas opakoval svůj refrén:
"Velitelství Hvezdné flotily, rozkaz... Pozor, veliteli William T. Rikere, Enterprise, žádal jste utajený materiál. Vaše dosavadní povolení mít tajné informace nestací k povolení přístupu do tohoto souboru."
"Zatracene!" První důstojník sáhl na odznak. "Riker Picardovi!"
Ani ne za dvě minuty se k nim na zadní palube připojil kapitán. Trpělivě vyslechl Datovu rekapitulaci pátrání v databázi. "A vy si myslíte, že v onom souboru je materiál o Srdci?"
Dat potřásl hlavou. "Žádnou spojitost nemohu potvrdit, dokud sloupec skutečné neuvídím, ale právě požadavek korelace inicioval bezpečnostní postupy."
"Souhlasím, že vec je nutné prozkoumat," řekl Picard. "Pocítaci, zde je kapitán Jean-Luc Picard. Žádám přístup do souboru Archeologie TGO-1248-678A."
"Velitelství Hvezdné flotily, rozkaz... Pozor, kapitáne Jean-Lucu Picarde, Enterprise, žádal jste utajený materiál. Předložte povolení k přístupu od admirálky Emm Wilkersonové, ředitelky Zvláštních projektu Hvezdné flotily."
"Dobrá, předpokládám, že je to alespon nějaký pokrok," řekl kapitán s krivým úsměvem. "Hned pošlu admirálce naléhavou žádost o vysvětlení!"
S ohledem na vzdálenost od Hlavního velitelství Dat rychle vypocetl, že odpověď může přijít nejdříve tak za několik hodin. Zatím by však mohl zavést jiný okruh laboratorních testů. "Pane Date," rozhodl Picard, "dokud z velitelství Hvezdné flotily neobdržíme nějaké vysvětlení, navrhuji zastavit všechny další pokusy analyzovat Srdce."
"Jak si přejete, kapitáne!"
"Proc jen me tohleto nepřekvapuje?" mumlal si pro sebe Riker, když pozoroval Picardův návrat do pracovny.
To byla recnická otázka, usoudil Dat; on sice o odpověď požádán nebyl, ale se zájmem zaznamenal, že jeho vlastní reakce byla úplně shodná s reakcí prvního důstojníka.

Beverly Crusherová se právě pustila do posledního odstavce poslední strany velmi nudného svazku zpráv, když zaslechla zvuk otevíraných a zase zavíraných dveří nemocničního oddělení.
Její prsty zrychlily tempo na klávesnici počítače.
"Už jsem skoro hotová, Jean-Lu..." Pak se ohlédla. "Ach, Deanna!"
"Čekala jste-kapitána", rekla Troi.
"Ano, opravdu, čekala. Pozval me, abychom dnes vecer spolu povecereli."
Poradkyne překvapením zamrkala. "To by byla ale pozdní vecere!"
Crusherová vrhla pohled na svoje stolní hodiny s údivem zjistila, že pracovala vlastne celý vecer. "Tak jsem se zabrala do práce, že jsem ztratila pojem casu. Mel me zavolat už pred nekolika hodinami..." Cítla, jak si jejím hrdlem začíná klestít cestu záchvat vzteku. "Rekla bych, že kapitán nechal svou vrchní lékarku zbytecne cekat... už zase!"
"Ach," rekla Troi a její oči se rozšířily neskryvanou zvedavostí. "Už se to stalo i dříve?"
"Ano," vyjela Crusherová s upjatým úsměvem. "Vcera vecer jsme chteli spolu poveceret náhradou za propáslou společnou snídani. Jenže Jean-Luc se neukázal. Dnes ráno se omluvil s vysvětlením, že ho vyrušila necekáná schuzka s Guinan. Aby to napravil, slíbil, že se se mnou setká pri veceri dnes vecer."
"Jak kapitána Picarda znám, tak pravdepodobne na jídlo úplně zapomnel, nekde je úplně mimo sebe a studuje Srdce!"
"Nejspíše!" Doktorka našla v tomto vysvětlení jistou, byt neúplnou útechu. "On je tím Srdcem úplně fascinován!"
"Dobrá, zastavila jsem se tu jen se zeptat, zda byste mi nechtela pomoci s oslavou. Práve jsem vyhrála padesát žetonu na..."
"Poker!" vykrikla Crusherová. "Já jsem na to úplně zapomnela! Když už kapitán zrušil naši plánovanou veceri, mohla jsem si místo toho jít zahrát!"
"Beverly," rekla Troi pedantickým hlasem poradkyne, "ještě není tak pozde zavolat mu!"
"Ach ne!" rekla Beverly a smetla pracovní desky do zásuvky, zavrela ji a zamkla. "Konecne, proc bych se mela plést mezi neho a horninu?"
Picard sedel se zkríženými nohama na lužku, jako kdysi sedel mladý Surak na studené zemi v poušti, a Srdce mu spocívalo v rukou. Chlapec tehdy čekal na rozednění, kdežto Picard dnes na setmení. Bylo to tak těžké udržet oči otevřené, ale on se ze všech sil snažil zustat ještě chvíli vzhuru.
Jeho kabina byla temná; právě taková byla v onu první noc, když se probudil ze svého snu o T'Sarine smrti a videl zmenený kámen. Chtel tuto zmenu videt ještě jednou. Nebo blikající svetlo kamene bylo snad také jen součástí onoho snu?

Byl vubec ještě s to rozeznat rozdíl mezi bdením a snením? Tri noci po sobe trávil vzpomínkami na jiné zeme a jiné národy. Tyto vzpomínky byly příliš živé na to, aby se rozplynuly jen jako nějaká fantazie, ale on je jinak pojmenovat neumel.

Vidiny, snad?

Předpokládá se, že kapitáni kosmických lodí vidinami netrpí! Vedel, že by o tom měl nekomu říci, ale bál se, že by tím mohl toto kouzlo zničit.

Byl tak unavený! Tak, že už déle ani nemohl pozorovat kámen. Zvrátil se do lužka a schoulil se kolem onoho teplého kulatého predmetu.

Sny byly hlasem Srdce a on chtel naslouchat jeho vyprávění.

Kapitola 19

Halaylah si razila cestu shromážděným davem; uskakovala a proplétala se mezi tlustými a těžkými tely, která se nad ní tycila. Zprávy o blížících se nosítkách s mrtvolou se šířily rychle a predhonily i její hbitý beh k bránu do Velké síne. Uvažovala, zda se zpráva opravdu tak rychle rozšířila, či zda to zpusobil nějaký vír skrývaného očekávání. Po dlážděné ceste se blížil dvoukolý vůz se zakrváceným nákladem.

Tri admirálové v plné zbroji stáli na prahu trunního sálu jako balvany zasazené do slavnostní, nenarušitelné vážnosti, ale poznámky, které si spolu chraplavým šepotem vymenovali, svedcily o jejich nejistote. Klingoni zpravidla nešeptali; mluvili velmi hlasite a rvali jako ranená zvířata, at již byli v dobré či špatné náladě. Halaylah slyšela, že tak hlucní jsou nejen v boji, ale i při milování. Po deseti létech života na této planete pořád pocitovala neustálou hlucnost zdejších rodáků jako nejtísnivější prvek svého zajetí.

Jak se tlacila do blízkosti streženého vchodu, ucítila sladký závan admirálova strachu, naprosto odlišný od normální štiplavé vune, kterou vydávala tela dospělých Klingonu. Naslouchala jejich neohrabané reci plné sykaek a skryte se usmála. Tito mohutní válečníci, na jejichž rukou lpela krev desítek ras táhnoucích vesmírem, meli strach setkat se tváří v tvář s císařem. Každý se marne snažil vyhnout se cti podat císaři hlášení o blížícím se pruvodu.

Halaylah se protáhla za admirály, sehnula se pod meci císařské stráže a pak již bez prekážek vkrocila klenutou branou do síne. Toto právo príslušelo jen nejmocnejším monarchum a nejoblíbenějším sloužícím.

Tlumené rudé svetlo zakrývalo pustotu holých kamenných sten a dlaždicové podlahy, ale nemohlo nijak prispet k ohrátí studeného vzduchu. I bojovníci jejího lidu toužili po kráse, kdežto Klingoni umením a hudbou opovrhovali. Když se pídila po príčine nedostatku estetického citení, Kessec jí pripomnel, a pritom nijak laskave, že její rodný svet, tak kulturní a elegantní, byl poražen v boji. Uvažovala však, zda by ji vítězství nad Klingony potešilo, kdyby Telahai byla tak ošklivá jako tato planeta. Ztráta kvetinových zahrad a umelecky tesaných fontán ji rmoutila víc než ztráta svobody. Její trepy šlapaly mekke po tvrdých dlaždicích. Do rytmu kroku se ztemnelým vzduchem zarízl hluboký hlas: "Pristup blíže a dej se poznat... ach, to jsi ty, díte!"

Kessec byl sám, ani osobní stráž u neho nestála. Halaylah ho nacházela osamoceného stále casteji, když jí dovolil vejít a zustat s ním, zatímco ostatní poslal pryč. Ackoli byl casto takhle o samote, vždy míval na sobe slavnostní roucha a retezy a sedával vzprímene na rozložitém kovovém trune, jakoby právě rozmlouval se svými admirály a ministry. A v dlaních vždy držival Pagrashtak.

"Oni si myslí, že jsem hluchý?"

Mel jemnější sluch než Halaylah, tentokrát však i ona slyšela tlumené mumlání davu, cekajícího venku.

"Vaši synové sem prinášejí nosítka s mrtvým mužem," rekla.

"Všichni moji synové?"

"Všichni, kteří zustali naživu, muj císaři."

"Ach!" On, jediný ze všech Klingonu, s nimiž se setkala, dokázal projevit se jemne a zdrženlive. Pak už nepromluvil, dokud pruvod smrti nevstoupil do síne. Strážci ustoupili, aby mohli vejít císařovi synové, nesoucí zahalené telo.

Pruvod se zastavil na prahu síne.

"Pristupte a dejte se poznat!"

Halaylah se prikrcila do stínu trunu a přihlížela, jak Mohtr, nejstarší syn, vystoupil a pozdravil. Mel robustní postavu po otci, ale jeho kaderavá hríva byla již stríbríte prokvetlá, kdežto Kessekovy vlasy zustaly dosud černé.

"Durall, syn Kessekuv, pripravil své rodine cest!"

Halaylah rychle pohlédla na Kesseka, ale on neprojevil ani náznakem nějaké pohnutí, ackoli Halaylah vedela dobre, že mel mladého Duralla nejradeji ze všech svých synu. Když se nadechla, prece jen ucítila pach Kessekova hore. "S kolika ještě muži se o tuto cest podělil?"

Mohtr zaváhal a kolem neho se rozšířil tentýž sladký pach, jaký vycházel z pokožky admirálu venku u brány. "Nikdo!

Jeho smrt byla nešťastná náhoda, Otce!"

"Pak je to jen malá cest," řekl Kessec. "V poslední dobe je mezi mými syny mnoho nešťastných náhod; zhmoždeniny, otevrené rány, zlámané kosti - a nyní smrt!"

"Jsme bojovníci!"

Kessec se naklonil dopredu a sevrel rty: "Bojovníci umírají v boji a ne nešťastnými náhodami; zabíjejí své neprátele a nikoli své bratry!"

"Zanechal jste nám k vybojování ještě mnoho velkých bitev, muj císaři," řekl Mohtr a ušklíbl se.

"Ano, to je jedno z necekanych zklamání v našem úplném vítězství nad našimi neprátele!" Kessec klesl zpět na tvrdý trun. "Totiž dívat se, jak se moji synové jako nejací sberaci odpadku, mezi sebou hašterí o právo nastoupit po mne na trun!"

"Pokud po vás vůbec kdy nastoupíme! Nejen vy, pane, ale i my jsme již zestárlí. Lépe zemřít jako Durall, nežli dosáhnout starecké pošetlosti nekonečným čekáním na právo nástupnictví!"

"Dost, Mohtre!" Kessec ho propustil prudkým mávnutím ruky a zvolal: "Prineste mi Durallovo telo!"

I v prítlučeném světle Halaylah rozeznala chmurný výraz ve tvářích nosicu. Pristoupili a položili nosítka na stupínek císařovi k nohám. Durallovo telo, kdysi nezdolně vitální, bylo bezvládné a celé zalité krví; hrud byla propadlá a košile ztuhlá uschlou krví. Kolem se rozšířil mrtvolný zápach. Halaylah si uvedomila, že i tady byla smrt cítit stejně jako na Telahai.

"Vidím, že nikdo příliš nespěchal, aby mi přinesl tuto poctu," řekl Kessec a povstal z trunu s Pagrashtakem v ruce.

"Byli jsme daleko od domova, Otce," zamumlal Tagre, čtvrtý Kessecův syn, "a cesta byla obtížná."

"Nepochybně!" Kessec sestoupil s kulatého stupínku. Ačkoli všichni jeho synové byli velcí a silní, Halayah náhle nebyla s to postrehnout ani jejich mohutnost, ba ani přítomnost. Jako by se náhle všichni vytratili. Uvažovala, zda tato vlastnost je vrozená, anebo zda je to jen jeden z darů kamene.

Kessec jednou rukou odhrnul kader Durallových vlasů. Bylo zřejmé, že toto nežné gesto je projevem Kessecovy bolesti, bolesti, z níž sice strnulo jeho telo, ale která aroma zármutku nevyvolala. Jeho prsty jemně ohmataly hrdlo mladého muže. Čas plynul a v síni bylo slyšet jen nepravidelný dech císařův. Halaylah nikdy nebyla s to dosáhnout klingonské ukázněnosti v čekání, ale teď se ani ona neodvažovala se pohnout. Náhle vycítila, že v mrtvém tele došlo k nějaké změně, a spatřila, jak se Durallova pokožka zbarvila tekoucí, teplou krví.

Pak se Durall dokonce pohnul a Kessec odtrhl ruku od jeho těla.

"Existuje něco, co by Pagrashtak nedokázal?" vykřikl najednou Gistad, druhý syn Kessecův. Byl jediný z bratru, kdo Durallovo oživení přijal s úsměvem, radostí a obdivem. Halayah si uvedomila, že je to vlastně politická reakce muže, který by mohl zemřít jako další.

Všimla si také, jak Kessec škulbl svými širokými rameny ve snaze udržet hlavu vysoce vztyčenou. Ruka s Pagrashtakem mu však poklesla k boku. "Jste unavený, Otce," řekl Mohtre a pristoupil k císařovi. Odvrátil zrak od kamene, ale zřetelně sebou trhl, když císař vzal kámen do druhé ruky.

"Ráno budu v pořádku - a Durall také! A pak uslyšíme, jak k té nehodě vlastně došlo!"

"Byl by to zázrak, slyšet ho znovu mluvit, ale i zázraky potřebují svůj čas. Teď se, Otce, musíte najíst a posilnit se!"

Mohtre zavelel, aby přinesli jídlo. Ještě neutichla ozvěna jeho hlasu a do síně vbehli sloužící s mísami plnými masa, kourících placek a džbány piva.

"Taková starost o mé blaho je dojemná, Mohtre!"

Slabe pokynul rukou, jejíž pohyb byl sotva znatelný. Halayah jej však postrehla, protože čekala, že ji císař zavolá.

Vystoupila ze stínu a postavila se císaři po boku.

"Mám chut na rougath," a vybral si jeden kulatý kousek.

Halayah se naklonila a k vybranému kousku přicichla. Vůně jídla samotného byla čistá, ale štiplavou, lepkavou pastu na něm roztíral někdo, kdo povrch kousku napustil pachem svého strachu. Halayah vrhla na císaře rychlý pohled a mrknutím naznačila odmítnutí. Radeji ne!

Kessec vzdychl. "Budu jíst asi až později!"

"Vy dovolíte, aby tento otrocký spratek řídil váš život?"

"Je to jedna z mých výstředností. Naopak zvu tebe, abys její varování ignoroval!" A nabídl kousek svému prvorozenému synovi.

"Nemám hlad!"

"No, není ani divu!" Kessec hodil jídlo zpátky na podnos a peclive otrl prsty hrubou látkou svého roucha. "Opustte mě, všichni!"

Slova pronesl mírně, ale bylo třeba uposlechnout i císařova šepotu. Sloužící se rozprchli a podnosy, nádobí a vše, co přinesli, naskládali na dlaždicovou podlahu. Kessecovi synové příliš nespěchali, aby neztratili svou důstojnost, ale nakonec také bez protestu odešli. Když se sín vyprázdnila, Kessec ještě naposled zavolal na Mohtre: "Zhluboka se nadechni, prvorozenče! Ještě víc! Ta tísen, kterou cítíš v hrudi, to je záchvat Goraultovy horečky, kterou ses nakazil jako chlapec. Jen málo dětí tuto nemoc přežije."

"Moje přežití je důkazem mé síly!" vyzýval vykřikl Mohtre a vypochoďoval ze síně.

Ach, ovšem.

Halayah neodešla. Vedela dobře, kdy si Kessec neprávem, aby s ním zustala, ale tentokrát tomu tak nebylo.

"Pojd sem, dítě!" V prvních dnech, co Halayah u císaře sloužila, se Kessec pokoušel lámat si svůj tlustý klingonský jazyk na jemných souhláskách jejího jména, ale pak se přidal k jejímu smíchu nad trapnými výsledky svého snažení; potom se po celý dlouhý rok nezasmál. A jinak nebylo nikoho, kdo by se ještě byl pokusil vyslovit její jméno, byt zkomolene, nahlas.

"Chci ti vyprávět jeden příběh," řekl Kessec a ona mu usedla u nohou a začala poslouchat.

"Dávno před touto dobou žili dva bratři, kteří se své matce narodili v jeden den. Jmenovali se Kessec a Batahr. Byli si tak podobní, že nebyli vůbec k rozeznání. Odraz jejich nápadné podoby prosákl celou zemi. Jejich srdce tloukla společným rytmem, v každém horel stejný zápal krvežíznivých bojovníků. Když v bitvách bojovali bok po boku, přechali před nimi nepřátelé jako stébla suché trávy v prudkém víchru, jen aby unikli jejich smrtelnému ohni.

Delili se o svá vítězství, o své zbrane, domov i milenky. Časem se podělili také o vládu nad celou zemí po dvoutýdenním pochodu do svého rodiště."

Kessecův hluboký hlas se ztišil do šepotu.

"A co bylo pak?" pobídla ho Halayah, když se přestávka ve vyprávění příliš protahovala. Způsob vyprávění byl přátelský a Halayah tento příběh z Kessecova života dosud neslyšela a chtěla se proto dozvědět víc.

"Ach, ano! A pak se stalo, že bratři porazili svého největšího nepřítele, sousedního válečnického krále, a po svém vítězství ukoristili vec, o niž se rozdelit nemohli. Když se Pagrashtaku dotkl první bratr, cítil jeho teplo a slyšel jeho šepot, kdežto druhý bratr držel v rukou stále jen chladný, mlčící kámen. Brzy přišlo prvnímu bratrovi líto, že nad společnou koristí má moc jen on sám a přísahal, že se prece jen s bratrem o plody své moci rozdelí. Pres toto velkorysé rozhodnutí byl druhý bratr stále rozmrzelejší a nakonec zahorkl závistí a podezřívavostí. Docela zahodil svou cest a svého bratra ve spánku zabil."

Halaylah namocila rty do džbánu s pivem a nabídla nápoj Kessecovi. Ten se horkého piva zhluboka napil a pokračoval. "Zrádce popadl kámen a kupodivu ucítil jeho sílu. Zároveň ho však prepadla lítost nad vražedným cinem a pomocí uloupeného Pagrashtaku navrátil mrtvému bratrovi život."

"Vy jste ho zachránil, tak jako jste zachránil Duralla!" vykřikla Halaylah a radostí vyskocila. Klingonské příběhy zřídka mívají tak šťastný konec!

"Ne, dítě!" řekl Kessec. "Batahr probudil k životu mne! A za jeho cin jsem na oplátku zabil já jeho. Jeho telo jsem spálil a popel rozházel, aby me již nic nemohlo svést k tomu, abych ho opet privedl k životu."

Nakonec to nedopadlo šťastne, povzdychla si Halaylah.

"Všechno se to stalo už moc dávno," zarecitoval Kessec známá slova většiny historických vyprávění. Prohlížel si tvář nejmladšího syna, který se mu podobal nejvíce ze všech jeho synu. Halaylah si uvedomila, že se tedy musí podobat i svému mrtvému strýci, a rekla si v duchu: "Alespon si to myslím!" Durall těžce dýchal a rty se mu chvěly bolestí ze zranění, která utrpel. Kessec položil dlan zlehka na chlapcovu dmoucí se hrud a nehybne ji držel na místě, dokud se chlapec nezklidnil a neupadl do hlubokého spánku.

Všechno to predchozí dení unavilo císaře tak, že už nemel ani sílu udržet v rukou Pagrashtak. Halaylah vykřikla leknutím, když mu kámen vypadl a odkutálel se.

Zachvátilo ji však úplné zdešení, když uslyšela tento rozkaz: "Rychle to seber, než opet nabudu síl a znovu me premuže moje chtivost!"

"Pane?"

"Vezmi si to!"

Vzala tedy Pagrashtak do svých rukou. Na dotek byl teplý a ani zdaleka nebyl tak těžký, jak očekávala.

"Bež!" zašeptal Kessec. "Bež odtud, jak jen nejdál mužeš, dítě! Najdi si svůj domov, své vlastní království, ale vezmi tuto kletbu s sebou, pryč ode mne i od mých poddaných!"

Halaylah si tedy zastrčila kámen do své tuniky, kde se usadil na jejím břiše jako schoulené divoké zvíře. A vybehla naposledy z trunní síne.

Její lehké kroky ještě znely v T'Sarine podvedomí, když otevrela oci. Zhluboka se nadechla chladného vzduchu ve Sberateleine síni. Pouštní noc obklopující vež však byla ještě studenejší.

"Tak taková jsi tedy kdysi byla!" rekla T'Sára. "A podívej se, co je z tebe dnes!"

Kdy se to stalo? Kdy se zmenila ona laskavá mladá otrokyne v lakotnou, chamtivou a sobeckou fanaticku, jak ji T'Sara poznala v jiných svých snech?

Deset let trvající vykopávky ukázaly, že Halaylah použila síl Pagrashtaku k založení kolonie umelcu na Atroposu.

Kolonie však vzkvétala jen necelé století. Pak se zakladatelcina touha vytváret krásu zmenila v nenasytný hlad po majetku. T'Sara se snažila vysvetlit Sorrenovi, co se vlastne stalo, a učila ho, aby pochopil, jak by vydesilo zakladatelciny následovníky poznání, že ona se sama zaživa pohrbila. Ackoli Sorren fyzické dukazy o rozpadu kolonie uznával, odmítal zkoumat motivaci. Mladí Vulkánci již byli takoví - protože si nebyli jisti svou schopností kontrolovat vlastní city, odmítali riskovat nebezpečí, že propadnou empatii, schopnosti vžít se do duševních stavu druhého.

"Já už jsem dost starý na to, abych predvídal neco, ceho nikdy nedosáhnu. Vy si chcete ponechat Ko N'yu pro sebe na celé veky. I kdyby se vám to podarilo, já vám ji jednou zase vezmu."

T'Sara poklepala na zářící kámen. "Nikdo nikdy nepomyslel na to, co vlastne chceš ty sama. Ko N'yo! Videla jsem mnoho tvých cest, ale stále hledám ve svých snech odpoved na to, kam až vlastne chceš dojít!"

Hlava jí padla dozadu na stenu místnosti.

"Ale jsem stará... a tak unavená... a možná ani nebudu mít sílu tvou odpoved najít!"

... a skorepina spojující vzájemnou vazbu snu pukla a Picard otevrel oci. Cítil se starý a unavený, tak jako T'Sara. Pak se zhluboka nadechl a síly se mu zacaly zvolná vracet.

"Cesta?" zeptal se zářícího Srdce, které spocívalo po jeho boku. "Je to vše, co za tím je?"

Zdálo se, že vnitřní ohen kamene byl jasnejší než predtím.

Kapitola 20

Estrella Miyakawa dosáhla hodnosti korvetního kapitána kosmické lodi Brande jen tvrdou prací. V této fázi její kariéry Ale už bylo zcela zřejmé, že ve srovnání se služebním postupem spolužáku z Akademie bylo její jmenování neustále odkládáno. Pak jí dalo velitelství Hvezdné flotily najevo, že jedinou možností, jak získat hodnost hlavního velitele, je její odchod z kosmické lodi; uražená tímto rozhodnutím, přijala nakonec radeji úřednické místo, než aby natrvalo zustala jen v nižší hodnosti. Očekávala tedy jmenování do velitelské funkce s rutinními administrativními úkoly na některé z mnoha větších hvezdných základen. Ohromilo ji, když byla ustanovena velitelkou na izolované přístávací základne v okrajovém prostoru Federace. K pocitu krivdy se tedy pridál i pocit urážky.

V prvním roce svého pusobení na Hvezdné základne 193 ji ovládala nesmířitelná nevraživost vuci Hvezdné flotile a

jejím testům povahového hodnocení, které ji připravily o velitelské místo na hvězdné lodi. Druhým rokem se pak prosadil její přirozený smysl pro objektivitu a její otrávenost se zmírnila poznáním sebe samé: ačkoli měla samostatně uvažování, které je neodmyslitelným požadavkem u každého lodního kapitána, nikdy nedokázala tento svůj povahový rys správně ovládat. Vuci chybám byla nekompromisní, až neomalená, a vuci podrženým nedutklivá. Získala tak pověst konfliktní osoby, s níž se těžko jedná a která vytváří zbytečné napětí u posádky každé lodi, na níž slouží. Třetím rokem své služby již Miyakawa došla k názoru, že si prece jen našla v životě ten správný kout. Jako jediný důstojník na základně nikomu nepodléhala a byla odpovědná jen sama sobě. Zatímco na kosmické lodi její bryskní způsoby a nečekaná rozhodnutí neustále vyvolávaly různé tahanice, na základně si získala u místních otrlých obyvatelů respekt a brzy byla povýšena do hodnosti kapitána. Hvězdná základna 193 se stala během pěti let jejím domovem a Miyakawa si již neprála šlapat po žádné jiné palube než po této. Stále však přicházely chvíle, v nichž by byla velmi uvítala, kdyby s ní na základně byl ještě nějaký jiný důstojník Flotily. Jedna z těch chvil přišla právě teď.

Velitelka znovu precetla list, který držela v ruce. Zpráva bezpečnostní služby Hvězdné flotily jí přes svůj suchý, vecný tón dělala starosti. Za své krátké návštěvy si ji dobíral Picard svými recmi o tendenci administrátorů přehánět své problémy. Naznačovaná kritika jejího posuzování ji tehdy rozčilovala, ale dnes přímo toužila znát Picardovy názory na záležitosti uvážené ve zprávě.

Zadívala se obličejem své kanceláře na pokojné scény různých činností venku na základně a začal se v ní probouzet nepokoj. Prostorem prolétávala andoriánská osobní loď a žádala koordináty pro sestup na obežnou dráhu, které urcoval stanici velitel doku; skupinky údržbářů se henžily na trupu tellaritské nákladní lodi; stanici kyvadlová loď odvážela skupinu opraváru ke zbytkům ferengijského Marauderu. To všechno byly příznaky různých, zcela běžných činností, docela obyčejného, všedního dne bez zvláštních událostí.

Jestliže tu však někde poblíž byla romulánská bitevní loď, byla zatím ukrytá a jejím očím neviditelná.

Pokývala hlavou a znovu se venovala zprávě. Absurdní bylo ve skutečnosti už zjištění, že Romulani do tohoto sektoru vnikli. I kdyby byla svodka Hvězdné flotily přesná útočná loď by byla skutečně překročila Neutrální zónu, na Hvězdné základně 193 nebylo nic tak cenného, co by přitahovalo zájem kteréhokoli nepřítele Federace. Tuto rutinní výstrahu dostalo šest dalších sektorů, ale ani ony nepředstavovaly nějaké vybrané cíle.

Miyakawa se dotkla svého komunikačního odznaku a rekla: "Miyakawa veliteli doku!"

"Zde Ramsey!"

"Zahajte bezpečnostní uzáverové postupy číslo 1 pro všechny činnosti doku!"

Byla zvyklá, že její personál dané rozkazy okamžitě plnil, ale za daných okolností byla Ramseyho krátká odmlka pochopitelná.

"Co se deje, velitelko?"

"Jsem dnes otravná!" Nechtelo se jí teď vůbec někomu své rozhodnutí vysvětlovat, ani sobě samé.

"Rozkaz! Dobrá, alespoň to všem zpestří život. Bezpečnostní uzávera číslo 1 zavedena."

Behem několika sekund byla zastavena andoriánská loď, údržbářské skupiny zmizely z trupu nákladní lodi a uzáverová vrata nákladního oddílu zapadla; opravárenská kyvadlová loď provedla prudký obrát a rychle zamířil ke stanici. Bez velitelčina zvláštního povolení už nemohlo dojít ani k přistání, ani k odletu a členové všech posádek i cestující na vycházce byli automaticky svoláni zpět do svých lodí.

Rozhodnutí zastavit všechny servisní práce pochopitelně rozzúrilo kapitány lodí v sektoru; rozruší totiž pevně stanovené letové rády a způsobí neprekonatelné potíže tisícům cestujících a obchodníků. Proto ještě před vypuknutím prvního náporu rozčilených protestů a urgencí, které by zaplavily její kancelář, Miyakawa vydala druhý rozkaz:

"Pozor! Všem členům personálu hvězdné základny! Od této chvíle platí bezpečnostní poplašná opatření číslo 1. Není to cvičení! Opakuji, není to cvičení!"

Zmatek se zavíráním obchodu a návrat do bytu skončí u všech nejpozději do patnácti minut. Měla tedy dostatek času uvažovat o tom, jak svoje nařízení vysvětlit.

Kdekdo mi říká, že přeháním!

Camenae! No, to je ta pravá osoba, kterou právě teď potřebuji tady mít, pomyslela si docene Miyakawa, když majitelka baru vklouzla do kanceláře Hvězdné flotily. Samozřejmě, že Miyakawa neměla teď nejmenší chut praktikovat politiku otevřených dveří v době bezpečnostního poplachu, ale Camenae nebyla známa tím, že by stanici předpisy nějak úzkostlivo zachovávala.

"Potřebuji s vámi nutně mluvit, velitelko!"

Kdyby to byl normální poplach, Miyakawa by toto vyrušení netolerovala, ale v tomto případě o nějakou evidentní naléhavost nešlo a žádné další požadavky na její velitelskou autoritu nehrozily. Zdálo se tedy, že neměla žádný vážný důvod Camenae vyhodit. "Předpokládám, že jste přišla přednést stížnost obchodnické komunity!"

"Ne, byla jsem právě na cestě sem, když byl poplach vyhlášen." Žena si sedla, oprela se lokty o stůl a rekla: "Čtyři dva nula tři, pomlčka, sedmdesát šest, pomlčka, tři, šedesát devět."

Rada císel uvedla Miyakawu do rozpaku. "To jsou koordináty nějakého místa uvnitř, našeho sektoru." Natukala si číslo do svého videozáznamníku a prostudovala obrazovku. "Podle map Federace v prusečiku není nic kromě několika asteroidů."

Camenae zavrtěla hlavou. "Jeden z těch asteroidů má průměr tři kilometry, tedy dost na to, aby se v jeho dutém vnitru mohl ukrýt Smeltruv skladištní prostor!"

"Cože? Hvězdná flotila se již léta pokouší polohu tohoto skladu zjistit a vy si sem najednou přijdete jakoby nic a jeho koordináty mi beze všeho dáte! Proc?"

"Protože mám podezření, že tato základna již neexistuje."

Velitelcin pocit blížícího se nebezpečí prudce zesílil. "Vysvětlení!"

"Mela jsem v onom skladu operativního pracovníka," zaváhala Camenae, ale pak s nezvyklou sdílností pokračovala, "který sledoval Reyadána."

"Toho DiWahnštana, co zavraždil Greda?" O tom byla Miyakawa přesvědčena, ale dobře vedela, že teď sotva dostane nějaké potvrzení své domněnky. Když však Camenae mlčky přikývla, velitelcino znepokojení se ještě prohloubilo. Camenae začala mluvit velmi rychle, jakoby bojovala s časem. Quib byl svědkem zvláštní scény v bazaru našeho skladistního prostoru. DaiMon Tork ušil boudu na dva obchodníky... Vulkánce. V jejich doprovodu pak opustil bazar a už se nevrátil.

Velitelka zataala pesti a pak, jako by tuto zprávu zabalila do nicnerfíkájící papírové koule, rekla: "Jak by mohli nejací obyčejní vulkánští obchodníci vedet o tomto skladu?"

"To byla i moje první myšlenka, ale další otázky jsem už bohužel nemela komu položit. Spojení se skladem bylo přerušeno!"

Se srdcem rozbušeným náhlým prebytkem adrenalinu se Miyakawa zeptala: "Camenae, znáte nějaký důvod, proč útočná loď Romulanu míří k naší základně?"

"Myslím, že jdou po T'Sare a po Ko N'yi," rekla Camenae. "A oni snad i mohou tento boj vyhrát!"

Miyakawa se ještě jednou dotkla své komunikační insignie: "Pozor, všem členům personálu hvězdné základny! Ihned zahajte evakuační opatření! Není to cvičná záležitost! Opakuji, není to cvičný poplach!"

Konečně s jistotou vedela, co má dělat!

"Odneste ho!" rekla velitelka Taris, když odstoupila od nehybného tela.

Zcela lhostejně čekala, až přišli dva strážníci a zvedli Ferengijce z kresla. Musela naopak zatnout zuby, aby je rázně nepobídla k většímu spechu, když namáhavě rozvazovali popruhy, které držely tělo na místě.

Zástupce velitele Vedoc se ovládal mnohem méně; bylo slyšet jeho boty podupávat netrpelivě po kovové palube lodi.

"Tak, tento ubohý Fereng nakonec povedl pravdu a nic od nás za to nedostal!"

"Mohla jsem to udelat nenápadněji," rekla Taris suše. Vychytralý podvodník se rozpovídal užvanenou fontánou informací, když byl zapojen na detektor lži; Taris při tom zauvažovala, zda všichni příslušníci jeho rasy mají tak slabou vůli.

Poslední úvazky povolily a jeden ze strážných snadno zvedl malého cizince do vzduchu. Cizincovy vytřeštěné oči tekaly z místa na místo. Zapojení detektoru lži na maximum přerušilo schopnost mozku koordinovat svalové pohyby; přerušilo ostatně i jiné vazby. DaiMon sice ještě v technickém smyslu slova žil, ale jeho fyzické funkce nemohly vydržet dlouho, protože rozklad nervového systému rychle pokračoval.

Když strážníci tělo odnesli, Taris promluvila mnohem otevřeněji: "Tak Enterprise! To jsem si mohla myslet, že je nějak zapletená do těch povídek o Ko N'yi!"

"Ale, velitelko, většina z toho, co řekl, byly spíše spekulace než fakta!"

"Naucte se verit vlastnímu instinktu, Vedoku!" Domnívala se, že právě instinkt byl jednou z nezastupitelných velitelských vlastností, které Vedokovi chybely; mnohem horší však bylo, že mu zřejmě chyběla i znalost jejich neprávě. "Kapitán Enterprise zbožňuje starobylé kultury a nebylo by to poprvé, co se zapletl do našich věcí!"

"Tentokrát tedy už naposled!"

"Vaše zaujetí je pozoruhodné!" rekla Taris.

Mladý muž zpozorněl a vypjal hrud; spletl si totiž její sarkasmus s pochvalou. Škoda, že jeho jemně tvarované rysy nedoprovázel stejně působivý intelekt!

S povzdechem unavenosti se velitelka otocila na podpatcích a vypochoďovala z vyšetřovny. Vedoc vyrazil za ní. Když vystoupili na okrouhlý mustek, klidné pracovní ovzduší jí spravilo náladu. Na rozdíl od zástupce velitele vojáci její posádky, nyní sehnuti nad svými pracovními úkoly, sloužili na Haakone již léta. Taris z posádky vyplevelila lenochy a hlupáky a sestavila tento tým, nejschopnější ze všech ostatních válečných lodí.

Stanula na pódiu s kapitánským kreslem. Všichni členové posádky na ni vrhli kradmý pohled, který signalizoval jejich bdelost; prosté pokývnutí hlavou z její strany nahradilo jakákoli verbální hlášení; na její eventuální příkazy by byla stejně reagovala jen zase znamením rukou členům posádky. Vytríbenost této mlčenlivé komunikace šla obvykle na nervy Vedokovi, když se vyžíval ve rvaní svých rozkazů.

Záblesk oranžového světla vydal varování o náhlé změně stavu lodi.

"Třetí fáze obvodového poplachu, velitelko," vysvětlil zbrojní důstojník. "Lod 1 se přiblíží v přímém hranicním vektoru za 7 minut, lod 2 v přímém hranicním vektoru za 11 minut a lod 3 nás bude míjet na dostřel za 5 minut."

Výhledová obrazovka byla zamlžena účinky maskovacího pole Haakony, ale Taris na ní přece jen mohla vidět tři kulovité předmety, jejichž velikost rostla se zmenšující se vzdáleností.

"Obklíčí nás," zašeptal Vedoc. I v prtlumeném světle Taris viděla, že se Vedoc tímto pomyšlením rozechvel."

"Obklíčí nás dvě nákladní a jedna osobní loď," vysvětlil zbrojní důstojník beze stop jakékoli ironie. Seemus byl velmi dobře vycvicen, takže dokázal nedávat najevo nějakou neúctu k vyššímu důstojníkovi, byť ten nepoznal rozdíl mezi poplachem a výstrahou.

"Plný výkon maskovacího zařízení," naričila Taris. Její hlas ztlachtlým mustkem proletel snadno. "Úhybný manévř k vyloučení srážky!"

První z přiblíživších se lodí zaplnila plochu obrazovky a pak se stocila k jejímu okraji. Kormidelník Haakony se jí vyhnul v bezpečné vzdálenosti nejvhodnější trasou. Druhou obchodní loď podletel a vrátil svou bitevní loď do původního kursu.

"Odhadovaný přilet k hvězdné bázi za 12 minut."

Bude-li této misi přát štěstí, Enterprise a její kapitán budou brzy litovat své loupeže romulanského majetku!

Na obrazovce se objevil další tvar, trojúhelníkový pudorys orbitální přistávací stanice. Ackoli obraz nebyl příliš dobře rozlišitelný, Taris viděla, že prostor kolem stanice, obvykle preplněný stanicními lodmi, byl prázdný.

Pohledem požádala navigátora o vysvětlení.

"Velitelko," řekl Etrajan, "senzory ukazují, že na hvězdné základne nejsou známky života."

"Vaše přístroje se musí mýlit!" Vedoc si stoupl za navigátora a hledel mu přes rameno na stupnice přístroje. "Funkce zajišťující život jsou v chodu... energetické kolektory blízko maxima..." Hrozive se zamračil a dodal: "Ale bez známek života!"

"A bez Enterprise!" Taris totiž zajímalo něco zcela jiného, ale Vedoc stále žvanil jen o stanici.

"Museli být nějak varováni! Úplná evakuace ukazuje, že se o to pricinily lodi, které jsme potkali. Jednu bychom ještě mohli dohonit..."

"Ne!" úsečně rekla Taris, stále rozzlobenější jeho tupostí; dobrý voják samozřejmě musí umět přizpůsobit se proměnám války! "Nechte je letet. My máme hrát vyšší hru."

"Ano, velitelko!" Sklonil hlavu, zjevně pokoren jejím pokáráním, což bylo dalším důkazem, že velmi snadno upouští od svých, byť špatných úsudků. Taris se již rozhodla, že po této misi doporučí, aby Vedokův bohatě placený strýček našel pro svého synovce jiné místo; na její lodi Vedoc už sloužit nebude!

"Co je nejbližším úkolem v naší činnosti?" zeptal se Vedoc.

"Zničit základnu tak, jak bylo naplánováno!"

Jeho velké hnědé oči ve zmatku rychle zamrkaly. "Ale tam na stanici nikdo není!"

"To nevadí, zástupce!" Snad kdyby byla Taris dostatečně prohnaná, mohl Vedoc zemřít se ctí v boji; jeho strýček by jí pak za to asi ještě podekovoal. "Jakmile destrukce federální základny vejde ve známost, sem, do tohoto prostoru zamíří nejbližší kosmická loď."

"A bude to Enterprise!" řekl Vedoc, když konečně pochopil, co bylo tak jasné. "Fotonová torpéda zaměřena na cíl," oznámil Seemus.

"Pal!"

Roj černých predmetů vyletel ze spodní části zaobleného trupu bitevní lodi. Taris je ztratila z očí, když svištěly prostorem ke svému cíli, ale zbrojní důstojník jejich let sledoval.

"tri... dva... jedna..."

Velitelka Taris se usmála, když uviděla hvězdnou základnu explodovat v mrak roztaveného kovu.

Horící základna plála jako maják do vesmírné noci.

Kapitola 21

Když Dat dosáhl hranice svých vedomostí, začal otáčet svým pultem, aby na něj videl i muž sedící v kapitánském křesle.

"Veliteli Rikere, znovu jsem přemýšlel o vašem vyzývání paní Štesteny při tvrdější hře. Přes veškeré žádosti o pomoc oně dámy bylo zcela jasné, že váš výkon v pokeru klesl hluboko pod váš obvyklý standard."

První důstojník vzdychl: "Štestí je vrtkavé, Date."

"A vy si myslíte, že to vysvětluje, proč poradkyne Troi vyhrála?"

"Ne," řekl Riker. "Deanna fixuje."

"To je překvapení!" Dat takovou odpověď nečekal. "Ale já jsem nevidel žádné pokusy o..."

"To byl žert!"

No ano, samozřejmě. Moc povedený tedy nebyl, usoudil Dat; ani se nezasmál. Kromě toho potlačovaný smích, jemuž se snažil naučit, podle Geordiho ještě potřeboval vylepšit.

Android již chtel pokračovat v rozhovoru, když jeho pozornost upoutalo slabé pípnutí na zádi paluby.

"Příjem zprávy z velitelství Hvězdné flotily," oznámil Worf, když prekontroloval komunikační konzolu. "Priorita 1, bezpečnostní kódované komuniké z Oddělení speciálních projektu."

"To je pravděpodobně odpověď na náš dotaz o Srdci," řekl Dat. Odpověď tedy přišla o tři a půl hodiny dříve, než odhadl, což znamenalo větší naléhavost, než celé záležitosti prisuzoval on sám.

"Sdělte to do kapitánovy pracovny, poručíku," nařídil Riker a vstal z křesla.

Dat vyběhl z kabiny, aby doprovodil prvního důstojníka.

"Vás se to netýká, pane Date," řekl pevně Worf. "Podle mých bezpečnostních instrukcí smejí onu zprávu videt jen kapitán Picard a velitel Riker."

Android se zase posadil.

"Lituji, Date," řekl Riker. "Víte, s jakou láskou Brass streží svá tajemství; ale vsadím se, že na konci této mise vás zasvetíme do všech podrobností."

"Děkuji vám, veliteli. Nicméně, mám podezření, že mi nikdy nebude dovoleno řešit tento hlavolam. Naštěstí nemám..."

"... emoce," dorekl Riker vetu dříve než Dat.

"Správně. Alespon me nerešení této záležitosti nerozčiluje!" První důstojník pokrčil rameny. "Když to říkáte vy, Date."

"Ano, veliteli. Říkám to tak." Ovšem toto vysvětlení Rikera viditelně pobavilo; smál se ještě, když krácel do pracovny.

Dat se setkával s tímto zastřeným skepticismem u členu posádky i při jiných příležitostech; dr. Crusherová i kapitán dělali ve svých prohlášeních podobné exkursy rovněž velmi často.

Dat se obrátil k šéfovi bezpečnosti. "Nemám schopnost mít emoce."

Worf zamručel: "Me to nezajímá... pane!"

"Co to vlastně jsou ty Speciální projekty?" zeptal se Riker, když se posadil vedle kapitána.

"To patrne ví jen nekolik málo lidí s hodnotí nižší než admirál." Picard sejmul Srdce ze stohu knih a odsunul je stranou. Když si tak uvolnil místo kolem malé obrazovky, řekl: "Slyšel jsem, že se tomu říká Oddělení černé díry, protože informace tam sice vstupují, ale jen zřídka odtud vystupují."

"No, dobrá, pak to tedy může být zajímavé!"

Na obrazovce se náhle objevil obličej. Admirál Wilkersonová byla hubená, starší žena se staženým uzlem vyrudlých vlasů a rázným, ale přiměřeným chováním.

"Kapitáne Picarde, kdybych postupovala, podle předpisu, ani vám, ani veliteli Rikerovi by nebylo dovoleno slyšet to, co vám teď reknou. Naštěstí, Speciální projekty ponekud uvolnily své předpisy, protože jsem usoudila, že potřebujete mít v celé situaci přehled."

Ponekud se zachmurila.

"Analytické anomálie, o nichž jste referoval, nejsou unikátní. Bylo zjištěno, že vyzařují ze... struktury, snad i organismu obrovského stáří. My ji nazýváme Strážce věčnosti. A je velmi pravděpodobné, že relikv, který vlastníte, je úlomek onoho Strážce."

Riker koutkem oka viděl, jak se kapitánovy ruce sevřely kolem kamene jako by jej chtel chránit.

"Je-li tomu tak," pokračovala admirál Wilkersonová, legendy o Srdci nemusí být přehnané. I Strážce je pro nás zatím nepochopitelný; nepodařilo se nám rovněž potvrdit, zda je či není schopen vnímat... a zda má i jiné vlastnosti, o nichž je lépe nemluvit."

Například co? pomyslí si Riker s rostoucí nechtí.

"Na Vulkánu vás bude čekat tým badatelů ze Speciálních projektů; mohou vzít Srdce do bezpečné úschovy. Budte však na své cestě na Vulkán velmi opatrní, kapitáne Picarde. Za žádnou cenu se Srdce nesmí dostat do rukou nepřátel Federace!"

Obrazovka s admirálem Wilkersonovou blikla a potemněla.

"Strážce věčnosti," řekl Picard, ale díval se dolu na Srdce, když ještě pronesl: "Je to ono, kam patříš?"

"Kapitáne?"

Picard vzhlédl jakoby poplašen, že není sám. "Ano?"

"Až dosud jsme považovali tuto horninu za neškodný archeologický relikv." Riker potrásal nedůvěřivě hlavou nad objevy Hvězdné flotily. "Je-li však pravda to, co řekla admirál Wilkersonová, byl byste ve větším bezpečí, kdybyste měl v rukou fotonové torpédo. Nemeli bychom Srdce uložit do streženého bezpečnostního trezoru?"

Kapitán se nad tímto návrhem zamračil. "Nemyslím, že by takové uložení bylo nutné. Když nic jiného, upoutalo by to na Srdce jen mimorádnou pozornost. Aby však Srdce bylo v bezpečí, nařídím Datovi, aby ukončil všechny laboratorní analytické pokusy."

To ovšem nebyl výsledek, jehož chtel Riker dosáhnout, ale dříve nežli mohl vyslovit nějaký argument, Picard dodal:

"To je vše, Rikere!"

"Rozkaz, pane!" Riker vstal a rychle vyšel z místnosti na mustek.

Dat vzhlédl od své pracovní konzoly a jeho zlaté oči svítily nevyslovenými otázkami.

"Zatají se vám dech, Date!"

"Pane?"

Riker pokračoval v chůzi.

Minul velitelský prostor; v puli cesty na boční rampu se dotkl svého komunikačního přístroje a řekl: "Riker poradkyni Troi! Přijďte za mnou do hlavní konferenční místnosti!"

Kapitánské křeslo na kosmické lodi bylo pohodlné - Worf to znal z vlastní zkušenosti - ale v době, než převzal velitelské povinnosti, dával přednost svému místu na zádi paluby. Z této odlehle sedáčky mohl pozorovat na mustku každé hnutí a slyšet téměř všechny rozhovory. Na většinu zachycených informací nemel osobní zájem, ale jako bezpečnostní šéf považoval za svou povinnost být informován jak o drobných záležitostech posádky, tak o závažnějších věcech týkajících se vyšších důstojníků.

Worf tedy teď starostlivě pozoroval velitele Rikera, jak přichází z mustku do konferenční místnosti; zaznamenal také jeho výzvu loďní poradkyni.

"Zdá se, že budou problémy," řekl Dat. Android mel komentár k jakékoli záležitosti, byt sebemalichérnější. Na klingonské válečné lodi by dlouho nevydržel.

"Složitá lidská problémy." Bohužel, zapojení Troi bylo obvykle znamením bezprostředního porušení pořádku a kázne na palube lodi.

"Teoreticky může včasný zákrok poradkyne zabránit vzniku větších potíží."

"Špatná teorie." Worf příliš neveril, že by android temto záležitostem dobře rozumel. "Na klingonských lodích poradkyne nejsou a je tam také méně problémů."

Dříve než mohl Dat pokračovat v této výměně názoru, Worf obrátil svou pozornost k mnohem konkrétnějšímu úkolu, v němž pro spekulace o lidských slabostech nebylo místa.

Blikající zelená světla na jeho konzoli indikovala slabé zpravodajství, vysílané ze sektoru obklopujícího Hvězdnou základnu 193. Stálé pulsování modrého světla znamenalo, že jde o automatizovanou zprávu, vysílanou v pravidelných intervalech dostatečně silně, aby mohla dosáhnout kosmickou lodí pohybující se cestovní rychlostí.

Bezpečnostní šéf provedl malou opravu směru loďní antény a pak směr ještě jednou upravil.

Než se na mustek vrátil Riker s poradkyní Troi v závesu, Worf zjistil, že zpráva je rozšiřována na všech frekvencích užívaných obchodními, nákladními i osobními lodmi v manipulačním radarovém systému, který pokrývá celý sektor. Protože je k tomu zapotřebí energetických zdrojů, jaké jsou k dispozici jen na hvězdných základnách, bylo zřejmé, že

tuto důležitou zprávu vysílá velitelka Miyakawa pro místní lodní provoz..
Worf provedl více energie do zesilovačů subprostorového přenosového systému.

Deanna Troi zazvonila u dveří pracovny. Když čekala na odezvu, všimla si, že ji Riker pozoruje. Jeho znepokojení se vznášelo nad mustkem jako mrak, ale během jejich schůzky v konferenční místnosti pracně hledal slova, jak by svůj neklid vysvětlil. Nakonec jen křčil rameny a ptal se jí, zda on sama nepozoruje na kapitánovi nějaké změny.

"Vstupte!"

Poradkyne vstoupila do otevřených dveří a zastala za nimi stát, dokud se její panely nezavřely; potřebovala nějakou zábranu, která by ji oddělila od Rikerovy úzkosti. Nadechla se, srovnala si myšlenky a přistoupila ke kapitánovu stolu. Chtěla tuto schůzku začít běžnou konverzací a připravit si cestu k poznání Picardovy nálady. Jakmile však přistoupila blíže, vycítila u kapitána emocionální intenzitu, na niž by tak jemné metody nestacily. Ačkoli se kapitán díval přímo na ni, v myšlenkách byl soustředěn na knihu, kterou držel, a na Srdce, které spocívalo poblíž jeho pravice.

"V poslední době jste velmi zaneprázdněn," poznamenala Troi.

"Trápím se s určitým problémem," řekl Picard. Poznala v tomto konstatování příjemné vzrušení, dokonce téměř radost. Zvolila správný čas, potřeboval se vypovídat. "Verím, že T'Sara poznala sled pohybu Srdce po různých světech a proto je také hledala především na Atroposu. Ačkoli všechny záznamy o jejich závěrech byly při prepadení táboryštní zničeny, mnoho původních záhad vysvětlují tyto její písemné materiály."

"Povězte mi o tom ještě něco!" Trochu sice byla zvědavá na zjištění, která se týkala Srdce; ale mnohem větší zájem měla o to, jak na to kapitán reaguje.

"Tak například," řekl Picard, "Srdce se objevuje jak v andoriánské mytologii, tak v rané klingonské historii. Ale jak se dostalo od léčiteli z Andoru k císaři Kessekovi? Klic k tomu je v záznamech o prvních kontaktech Andoriánce s Ferengy: Ferengové, pokud se nevenovali obchodování, ohrožovali populaci masovým vyvražďováním."

"Jak okouzlující!" Troi si všimla, že kapitánovy rysy byly výraznější než obvykle. Že by byl za poslední dny zhubl?

"Srdce mohlo být částí výkupného. Ferengové sice neznali jeho skutečnou cenu, ale prostě se ho zmocnili, naložili je na nákladní loď a odvezli." Picard otevřel knihu na označeném místě téměř na konci. "T'Sarin dodatek obsahuje seznam lodního nákladu. V něm jsou uvedeny různé druhy tretek a laciných drahokamů, které později prodávali barbarským domorodcům technologicky primitivního světa, nazývaného Kronos."

"To všechno je opravdu fascinující, ale má to nějaký význam pro naši nynější misi?"

"Deanna, musíte vidět, že Srdce nekam putuje! Má tedy rovněž své poslání!"

"Opravdu? Nejsem si jista, že bych já došla k takovému závěru." Ale Picard její zapochybování zřejmě neslyšel. Kroužil kolem stolního videorekordéru, na jehož obrazovce spatřila hvězdnou mapu. Z kapitána vyzařovalo jeho nadšení jako svatozář. "Kdybych mohl na mapě vystopovat, kde všude Srdce bylo, mohl bych určit, kam se zase ubírá, jeho konečný cíl... a jeho motivaci."

"Vy se toho jistě dopátráte." Troi se naklonila a popadla Srdce. Z kamene necítila nic, ale Picardova vznetlivá reakce byla nápadná. "Vás rozciluje, že to držím. Proc?"

"Vůbec ne, poradkyne. Mám prostě starost, aby..."

"Riker kapitánu Picardovi! Zachytili jsme nouzové volání z Hvězdné základny 193."

Troi si uvědomila ironii toho, že Riker sám přerušil setkání, o než ji speciálně požádal.

"Už jsem na cestě, Rikere," zavolal Picard a už byl na nohou.

Troi ustoupila, aby mohl kapitán projít, ale on se ještě zastavil a vzal jí Srdce z rukou. S mrazivým úsměvem řekl:

"Budeme muset v této diskusi pokračovat někdy jindy."

Namísto, aby položil Srdce zpátky na stůl, vzal si je s sebou.

Tak jako všichni členové posádky mustku i poručík Worf dbal na vysokou úroveň svého vystupování. Plnění povinností nebylo důvodem k blahopřáním; odbornost se vyžadovala, nikoli honorovala. Presto Worf měl pocit jisté zásluhy o zachycení přenosu z Hvězdné základny 193 ještě dříve, než Enterprise překročila hranici rozsahu signálu. Považoval tento úspěch za důsledek svého výcviku v metodách dálkové komunikace, ale výsledek měl daleko větší důležitost, nežli sám předpokládal.

"Hlášení stavu, Rikere!" požádal kapitán, když vypadl ze své pracovny.

Ke Klingonovu uspokojení nesl Picard Pagrashtak s takovou péčí a důstojností, že tím vlastně projevoval úctu i k jeho silám.

Riker vyskokil a uvolnil kapitánovi křeslo. "Poručík Worf zachytil automatické nouzové volání z Hvězdné základny 193."

Na pokyn prvního důstojníka sáhl Worf na svou konzolu a přehrál. Hlas velitelky Miyakawy byl chladně věcný, ale naléhavý.

"... to není výcvik. Opakuji, to není výcvik! Hvězdná základna 193 byla evakuována; nepřibližujte se k základně; nepokoušejte se přistát; důrazně doporučuji všem lodím, aby opustily sektor. Není to výcvik. Opakuji..."

Worf opakování přerušil.

"Proc evakovali?" domáhal se Picard.

"Vysvětlení chybí," řekl Riker a zklamaně pokrčil rameny.

Klingon zkusil jiný panel své konzoly a zavrtel hlavou. "Kanály jsou otevřené, ale na naše volání nikdo neodpovídá."

"Pokračujte v navazování kontaktu, poručíku!" Kapitán zaujal své místo ve velitelském středisku a vychrlil na kormidelníka záplavu rozkazu. "Nasadte kurs pro zpáteční cestu na Hvězdnou základnu 193!"

Ačkoli Worf soustředil svou vizuální pozornost na taktickou stanici, stále pečlivě sledoval deník na mustku; Dat určil

nový kurs, Geordi potvrdil dostatečný príkon pro udržení rychlosti stupne osm a Picard poslal Enterprise zpět k hvězdné základně. Paluba pod Worfovými nohama se rozduřila, když hnací motory nasadily výkon potřebný k dosažení letové rychlosti téměř maximální hodnoty. Za několik sekund se slabé nouzové volání z Hvězdné základny 193 ozvalo z komunikační konzole znovu. "Odhadovaný přilet za čtyři hodiny sedm minut," řekl Dat. Picard a Riker diskutovali právě pod Worfovou taktickou stanicí o příčinách nečekané události. Jejich tlumené hlasy přece jen pronikaly nahoru.

"Nejpravděpodobnějším vysvětlením je, že na stanici došlo k nějaké poruše vybavení," řekl Riker.

"Ale proč jsme o tom nebyli uvedomeni? Miyakawa znala 6 náš kurs; mohla vyslat nouzové volání přímo nám, kdyby..."

Po taktických konzolách na zádi paluby se náhle rozlila záplava karmínových poplašných světél. Z místa, kde stál, Worf viděl, že stejná smršť světél se rozpoutala i na Datových kontrolních přístrojích.

"Kapitáne," zavolal Worf, "dálkový senzor zaznamenal v sektoru velkou explozi."

Android potvrdil hlášení prudkým sklonením hlavy. "Velikost energetického výkonu odpovídá výbuchu generátoru hvězdné základny."

"A nouzové volání základny zmlklo," dodal Worf. Po zesíleném signálu již nebylo ani stopy.

"Zatracené!" vykřikl Riker a vyskočil. "Budeme potřebovat záchranné a zdravotnické týmy..."

"Zadržte," řekl Picard. Jeho rozkaz na místě primrazil prvního důstojníka. "Poručíku Worfe, jsou v tomto kvadrantu ještě nějaké jiné federální lodi?"

Worf rychle prohlédl poslední pozici zprávy velitelství Hvězdné flotily. Portsmouth by při rychlosti 9 mohl doletet na Hvězdnou základnu 193 za necelých šest a půl hodiny, Plath pak za sedm.

"Kapitáne!" protestoval Riker. "Tyto hodiny navíc mohou znamenat život nebo smrt pro každého, kdo byl na té stanici!"

"Budeme muset verit schopnostem velitelky Miyakawy a doufat, že byl dostatek času k úplné evakuaci. Kdyby byla chtěla, aby Enterprise poskytla pomoc, byla by nás o to požádala přímo; zřejmě právě chtěla, abychom zustali mimo hru."

"Ale proč... "

"Mám podezření, že někdo zničil hvězdnou základnu při pátrání po Srdci," řekl Picard. "Stali jsme se magnetem pro nepříjemnosti, Rikere, a nejlepším způsobem naší činnosti je udržet tyto těžkosti co nejdál od nevinných diváků."

"Uděláme dobrovolně sami ze sebe cíl?"

"Presně tak!"

Picard se vztýčil a pohnul se do střední části mustku. Když zahrnul k zadní palube, Worf uviděl, že kapitán uchopil Pagrashtak do obou rukou, tak jako válečník jilec svého meče.

"Poručíku Worfe, vyšlete zprávu na Portsmouth na nekódovaném kanálu: Enterprise plní neodkladný úkol; žádá, abyste leteli ihned k Hvězdné základně 193 na pomoc těm, kdo přežili! A pro jistotu pošlete stejnou zprávu všemu co mohlo zustat z Hvězdné základny 193. Ujistete se, že jste uvedl i naše nynější koordináty!"

Pak se Picard obrátil tváří k řídicímu úseku. "Pane Date, nasadte kurs jedna dvacet tři pomlčka dvanáct! Snižte rychlost na stupeň šest!"

Jejich trasa byla zřejmě určena naslepo a tato svévolná volba značně rozčílila prvního důstojníka; na jeho tváři bylo poznat narůstající starost. Na rozdíl od Rikera poručík Worf však znal jejich konečný cíl a hledel mu vstříc s odvahou a dychtivým očekáváním.

Od dob císaře Kesseka žádný Klingon neměl tu cest sloužit u velitele, který ovládal síly Pagrashtaku. Tato cesta se stane brzy legendou a všechny klingonské legendy končí smrtí.

Kapitola 22

"Už je to tu - připravte se!" vykřikla Miyakawa a zatlačila se hlouběji do polštáru akceleračního kresla.

Krychlová záchranná loď prudce vyrazila po nárazu výbušné síly expandujících plynů a smrťícího deště roztržených zlomků zničené Hvězdné základny 193. Silové pole chránilo obal trupu, ale ona věděla, že každý těžký zásah spotřebovává další energii z omezených zásob.

Za několik sekund vlna létajících trosek opadla a rachot nárazu ustal tak náhle, jak začal. Pištivé reakce kontrolního systému záchranné lodi se ztišily a zmenily se v krátké výlevy, jejichž síla slábla, až se zcela stabilizovaly do horizontální linie.

"Energetické rezervy se snížily na šedesát pet procent," rekla Miyakawa po přectení kontrolního panelu.

"To je dobré nebo špatné?"

Miyakawa se obrátila ke své společnosti; pohlédla na širokou Camenaeinu tvář, slabě ozářenou světlem konzoly. "To znamená, že nám zustaly zásoby pro zajištění života zhruba na padesát šest dnů neboli na dvacet osm dnů na přežití nás obou."

Na výhledové obrazovce se mihlo černé křídlo romulanské bitevní lodi a zakrylo pohled na hvězdy.

Miyakawa rychle sáhla na rukojet ručního maskovacího vypínače; krátké zavytí akcelérátoru je dokonale zamaskovalo. Presto se jí však tajil dech, dokud nekrytá loď nezmizela v dálce.

"Energetické rezervy by nám byly samozřejmě k nicemu, kdyby nás byli Romulani zjistili první," slabě zašeptala Miyakawa. Podle rudimentárních senzorů válečná loď letěla širokým obloukem a rýsovala kruh, který se line vlekl kolem planoucích ohnů její mrtvé základny.

Oni se určitě vrátí!

"Ale bylo by riskantní, kdybychom zapnuly hnací motory příliš brzy," rekla Camenae. "A zůstaneme-li ještě v tomto prostoru, až dorazí Enterprise, naše záchranná loď se může dostat do nebezpečné křížové palby."
"Enterprise se do tohoto prostoru nevrátí. Opravdu, po nějakou dobu žádnou záchrannou akci nemůžeme očekávat."
"Cože?"

"Neuvedomila jsem Hvezdnou flotilu o evakuaci; naopak jsem omezila vysílání na provozních kanálech tohoto sektoru. Romulanum totiž teď moje hvězdná základna slouží jako návnada a mě se vůbec nechce pomáhat jim, aby sklapli svou past."

"Aha," hlesla Camenae. Zavrtěla se v úzkém a nepohodlném sedadle. "To tedy nebude moc příjemné. Také mohla být ta škatule trochu větší, aby se tu alespoň dalo pohnout!"

Miyakawa na to nemohla namítnout docela nic. Stísněný krychlový tvar únikové lodi poskytoval možnost k uložení nevelkého množství zásob pro přežití, ale zbývající prostor zabírala čtyři křesla pro posádku.

"Lituji, Camenae, ale myslela jsem si, že opustíte stanici s nějakou nákladní nebo osobní lodí, jako ostatní. Kdybyste dodržovala mé rozkazy, mohla byste se odtud bezpečně dostat i teď!"

"A vás zatím vyparí do prostoru! Uvažujete melodramaticky jako nějaký námorní kapitán, co odmítne opustit svou loď, když jde ke dnu!"

Po dlouhé odmlce Miyakawa rekla: "Ztratila jsem pojem času."

Druhá žena zasupěla: "Ani nebylo moc času si její pestovat!"

Miyakawa pokrčila rameny, ale pak si uvědomila, že její družka toto gesto nemůže potmě vidět. Ona byla rozhodnuta opustit základnu, ale do záchranného člunu se vyšplhala, až když našla Camenae, jak bloudí po zničeném dokovém zařízení. "Moment, proč jste vůbec zůstala na palube stanice?"

Camenae mlčela dlouho; už se zdálo, že vůbec neodpoví. Rozzechvelým hlasem konečně rekla: "Už jsem se z toho dostala... byla jsem zoufalá z toho, že já jediná jsem zůstala naživu."

Tak, ony zachránily jedna druhou, bezděčně hrdinky, které se zasvětily smrti, jen aby ta druhá mohla žít!

"Jisté je, že jste tentokrát naživu zůstala, ať už jste chtěla či ne," rekla Miyakawa s nekompromisním rozsouzením, které náhle vyvrel z jejího nitra. "Hvezdná základna může být obnovena, i náš život se obnoví!"

"To už bude úkol pro mladší," odpověděla Camenae s povzdechem. "Já jsem mnohem starší, než jak vypadám!" "Ale ne tolik, abyste sama sebe litovala!"

"Děkuji vám, velitelko," rekla suše Camenae. "Vaše sympatie jsou neocenitelné!"

Miyakawa se zasmála. "Moje okouzující osobnost je dobře známá v celé Hvezdné flotile. Pomyslete si, jaké máte štěstí, že jste se mnou v jedné kleci..."

Záblesk světla signalizoval aktivování lodní přenosky. "Přichází zpráva!"

Prepnula zvuk do kabiny.

"Kosmické lodi Portsmouth! Pozor! Přednostní nouzové, volání... Hvezdná základna 193 byla zničena... Enterprise má neodkladný úkol jinde... žádáme, abyste ihned poskytli pomoc těm, kdo přežili."

"Já to nechápu!" Miyakawa zavrtěla nevercně hlavou. "To byla nekódovaná zpráva! Všichni v sektoru ji pravděpodobně museli slyšet!"

"Podívejte se!" Camenae ukázala na obrazovku.

Viděla, jak romulanská válečná loď v dálce změnila kurs. Její okrouhlá stopa přešla do přímé linie. Loď zvýšila rychlost a její obraz se začal vlnit a blednout, až se docela ztratil. Zapnula totiž svůj maskovací systém.

"Zatracene!" vzkřikla Miyakawa. "Riskuji svůj život pro záchranu Enterprise a oni se teď stejně stanou romulanskou koristí!"

"Nepodcenujte kapitána Picarda!" V temném vnitruku záchranné lodi zazářil Camenaein úsměv. "Myslím, že on ze sebe udelal korist sám."

I kdyby tomu tak bylo, Picardův trik byl velmi nebezpečný!

"Hodně štěstí, Jean-Lucu," zašeptala Miyakawa.

"Kupředu vyrazit... teď!" narádila velitelka Taris.

Vedoc se zapotácel proti kovovému celu nákladního prostoru, jak ztratil rovnováhu při prudké akceleraci Haakony a nasazením vysoké rychlosti. Na okamžik, než se mu vyrovnal tělesný tlak s tlakem inerciálních sil na jeho hrud, nebyl s to popadnout dech.

Ostatní členové posádky zřejmě také lapali po dechu, ale nikdo náhlou bolest nedal najevo, protože nešlo o poruchu lodi. Vedoc funkci bitevní lodi znal dostatečně, takže vedel, že Taris musela snížit inerciální tlak pod standardní hodnotu; určite tak učinila proto, aby nedošlo k snížení příkonu energie do systému k ovládání zbraní.

Nápor gravitační síly zvolna ochabl a Vedoc se udýchane dopotácel na své místo vedle velitelčina trunu.

Taris přivítala jeho návrat s blahosklonným úsměvem a rekla: "Samozřejmě, je to past!"

Vedoc předstíral překvapení jen o sekundu déle a pak se začal obávat, že ho Taris bude podezřívat z podvodu. K svému údivu však podle velitelčina úsměšku poznal, že si jeho pozdní koordinaci vyložila jeho neznalostí.

"Jaká past, velitelko?" zeptal se s přehnaným úžasem. Ona byla pevně přesvědčena, že Vedoc je idiot a že tedy bude muset podle toho interpretovat všechny jeho reakce.

"Jde o vaši naivitu, Vedoku." Taris zřejmě bavilo dávat svému zástupci najevo opovržení; měla-li jako důstojník nějakou slabost, pak to byla její nesnesitelná arogance. "Picard úmyslně vyklidil svou pozici. Federace však své civilní obyvatelstvo chrání a určite se pokusí přenést boj do odlehlejší části kosmu. Tím lépe; pro Enterprise budeme tedy víc než rovnocenný partner."

Vedoc servilně přikývl: posedla ho téměř šílená úzkost, že nepřípadně na dostatečně naivní reakci, vhodnou pro jeho

postavu hlupáka. Jsou-li velitelciny obvyklé modifikace operačních systému Haakony nějakou indikací, pak tedy její arogance vychází spíše ze skutečnosti než z ješitnosti. Toto poznání zesílilo u mladého muže pocit naléhavosti, ale v posledních několika dnech nenacházel způsob, jak změnit chod událostí, které ho obklopovaly.

Cekal by Surak pasivně na příležitost, nebo by si tento starý Vulkánec vlastní příležitosti vytvořil? Vedoc toužil položit tuto otázku svému učiteli, ale romulanské katakomby byly vzdáleny několik světelných roků.

"Velitelko Taris!" Choval se jako dychtivé štene, když se zoufale snažil potešit svého pána. "Dejte mi nějaké jiné úkoly, nechci vám stát jenom po boku. Dovolte mi, abych se alespon trochu mohl podílet na tomto stíhání!"

Zasupěla, ale ovládla se, aby nedala nějak ošidně najevo své pobavení nad touto nabídkou.

Se strachem, který mu svíral hrdlo, vyrazil tvrdeji. "Na tuto válečnou loď jsem byl přeložen nově, ale předtím na jiných lodích jsem si vysloužil pochvalu! Nejde-li to jinak, nechte mě asistovat u pomocné zbrojní stanice!"

"Ach, velmi dobře," rekla Taris. "Bude-li však mít Etrajan nějaký důvod ke stížnosti, vrátíte se na mustek!"

"Podle vašeho rozkazu, velitelko!" prohlásil a dekorativně pozdravil. Tento archaický a melodramatický úkon vyvolal u posádky, jindy lhostejné, výbuch smíchu. Vedoc opustil mustek, protože ho jejich opovržení přivedlo do smrtelných rozpaků.

Hlasitě dupal botama po kovové palube, když bežel hlavní chodbou v ose lodi. Pokud nehrozil boj, v pomocném zbrojním oddílu blízko strojovny nikdo nebyl; kdyby tu Vedoc mohl být dostatečně dlouho sám, než Etrajan přijde, získal by pro své zámery několik minut času bez kontroly.

Ačkoli ho bolelo ještě od oběda na plících, Vedoc se prinutil pokračovat v běhu. Polykal horkou chut krve, ale nezpomalil. Minuta navíc mohla znamenat rozdíl mezi úspěchem a prohrou.

Než vklouzl do prázdného přístenku, Vedoc si vybral svůj úkol. Rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že není pozorován a že nablízku není žádný strojník. Ze zastrčené police popadl sonický klíč a poklekl u generátoru předního štítu.

Rychlá prohlídka mu potvrdila, že Taris zavedla mnoho velmi neobvyklých modifikací i u deflekcího systému; ale každý zisk měl i svou ekvivalentní ztrátu, takže ponekud jiný aspekt ovládání lodi musel být hodnocen jako výhoda. Kterou věc ze základního komfortu pro posádku by velitelka nepovažovala za postradatelný luxus?

Vyrazení diagnostických senzorů v jednotce bylo přímo nacvicováním sabotáže. Jako cerstvě jmenovaný podporučík opakovaně skládal a rozmontovával podobné součástky, když jeho loď hlídkovala u okraje Neutrální zóny. Snad právě tyto dlouhé služební smeny mu daly čas obracet se k historii a filozofii.

Další krok byl již méně složitý, ale rozhodující. Energetické přípojky vedoucí ke štítovým generátorům byly slabým článkem, k jehož poruše však docházelo jen zřídka; byly totiž umístěny hluboko v trupu válečné lodi, aby nebyly při nepřátelském útoku zranitelné. Když nastavil na klíči správnou frekvenci, přerušil elektronicky vázaná propojení na plášti kabelu.

Vše, co ještě bylo třeba udelat, bylo jen... zatáhnout. Je to správná cesta?

Vedoc nesledoval tak dlouho Spockovo učení, aby poznal, zda se jeho schéma srovnává se Surakovou filozofií, ale ještě nebyl v letech, v nichž lze zvládnout diktáty z logiky.

Jeho ruka se vznesla nad vedení.

Za předpokladu, že by měl odvahu položit život za svou víru, mohla mu logika dát právo zabít tímto pohybem i nevinné členy vlastní posádky? Surak požadoval mír a konec vraždění. Zaujme-li tedy Vedoc přísně pacifistický postoj, Haakona bude mít možnost útoci na Federaci a milióny lidí na obou stranách konfliktu zemrou.

Nakonec se podle diktátu rozhodl řídit se vlastním, byt rozpolceným svědomím.

Bude to pro všechny můj lid to nejlepší.

Vedoc začloulma vedením a vytáhl je, aby mohl přerušit spojení bez výpadku proudu. Opakující se energetické pulsy pak oba úseky patrně od sebe oddělí.

Vyskocil a znovu nastavil klíč. Potom třemi dlouhými kroky překonal vzdálenost ke konzoli s fotonovými torpédy. Tam ho za několik okamžiků našel Etrajan.

"Na nic nesahejte!" řekl člen posádky ze zarputilým zamračením.

"Dle vašeho rozkazu!" odpověděl Vedoc a svižně se uklonil, čímž zakryl kapky potu perlící se na jeho tváři.

Když zaujal své místo po Etrajanově boku, rychle si ještě promyslel, co dosud udelal.

Ko N'ya zustane na Enterprise. Podle toho, co četl z historie onoho kamene, prosycené krví, bude mít Federace alespon nějaký důvod mu za tento jeho odkaz podekovat.

Keyda Chandat sledoval na nocní obloze trpyt kosmické lodi, která kroužila vysoko nad planetou. Hvezdná flotila sice mohla považovat Sullivan třídy Miranda nejvýš tak za pruzkumnou loď, ale tento energeticky dobře vybavený talír byl mnohem působivější nežli jiné vesmírné lodě známé obyvatelům Dynasie.

"Tam, rektore!" rekla vyslankyně Federace a ukázala prstem, kam se má Chandat dívat.

"Ano, vidím." Byla to však lež; Chandat viděl jen hvězdy. Pak se radeji vrátil pohledem na zem. Co kdyby přišel někdo z jeho spolupracovníků a přistihl ho s tváří obrácenou vzhůru jako nějaké potrhlé dítě, snící o ztracené velikosti Iconie!

Když pokračovali v procházce zahradou, Chandat úporně hledel jen na rostliny, lemující chodník. Krása kvetoucích aurelií snad mohla zažehnat pokušení podívat se ještě jednou vzhůru. "Jako všechny můj lid i já jsem očekával, že pochopím některé stránky starobylých textů. Mou specialitou bylo letecké inženýrství a toužil jsem dotknout se jednoho dne divu, které sestrojili moji iconští předci. Když jsem konečně dospěl k poznání, že toto přání není splnitelné, objevil jsem náčrty jejich hvezdných lodí na několika rádcích jedné stránky... a rozhodl jsem se stát se úředníkem namísto vedcem." Pohrával si prsty s kovovým diskem na tlustém retezu, který měl na krku. "Samozřejmě, nečekal jsem, že jho tohoto úřadu bude tak těžké, jako tomu bylo v tomto roce."

"Rozhodne-li se dynasijská Fakulta schválit přidružení, budou vaše děti chodit po palubách našich kosmických lodí. A

mohou jim i velet." Vyslankyne Tommasová měla v prosazování programu Federace bohaté zkušenosti. "Mnohem reálnějším scénářem je, že moje děti dříve padnou v občanské válce," řekl Chandat. Mel nohy ztuhlé mnohahodinovým sezením v radě a ačkoli byl unaven, dělalo mu dobře, že se mohl konečně volně pohybovat. "Bez ohledu na to, k jakému rozhodnutí Fakultní rada dospeje, opoziční frakce výsledný závěr napadne. Ziskají-li konzervativní síly převahu, musíme přistoupit k rozsáhlým opatřením k potlačení povstání domorodců; zvítězí-li frakce, která je pro přidružení, naše ústřední instituce se rozpadne a dojde k anarchii. Rozpoutali jste bouři, která můj svět rozbije na kusy, jestliže sem nevyšlete vojenské síly..."

"Rektore, naše Základní smernice..."

"Ano, já znám tu vaši Základní smernici o nevmešování!" řekl Chandat horce. "Rozbijete naši politickou jednotu, pak ustoupíte a budete se dívat, jak se svíjíme ve smrtelných křecích!"

"To je nespravedlivé!" Bledé líce vyslankyne krvave zrudly; Chandat uvažoval, který lidský vznet to odráží. "Žádost, dekana Shagreta o přidružení k Federaci byla formálním pozváním k zahájení jednání."

"K odeslání této žádosti nemel oprávnění!"

"Přijde na to," zasupěla Tommasová, "jeho obojetnost sotva můžete vycítat nám!"

"Ne, vyslankyne, nevycítám. Z únavy mluvím hlasitěji, než je třeba."

Ve skutečnosti Shagretova verolomnost byla všeobecně odsouzena. Muž, který prahnul celý život po exemplární úřednické službě, získal místo dekana pro komunikace. To byla cesta, jak poslat zprávu přímo federální Radě. Kdo by byl mohl mít podezření, že vysoce postavený konzervativní profesor chová sympatie k radikálnímu převratu? Chandat se obrátil, protože se znepokojením uslyšel, že za nimi někdo běží. Minulý týden se dostali domorodí partyzáni do uceben a knihoven, tedy do prostoru, o nichž se soudilo, že nejsou v jejich dosahu; proč by tedy nemohli vniknout i do fakultní zahrady. K jeho údivu byl blízký se chlapec jedním z jeho důvěryhodných pomocníků. Pokud ovšem bylo vůbec možno v těchto zlých casech někomu věřit!

"Rektore!" volal chlapec, "Fakultní rada je připravena uzavřít debatu."

Odevzdal zprávu a vyrazil po cestě zpátky. Tak je to, strach z teroristických útoku se rozšířil už i mezi studenty! "Mohu se s vámi po zasedání ještě sejít?" zeptala se vyslankyne, když kráceli zpět k vznosným pilířům Atheneae. "Ne," řekl Chandat, ačkoli si prál říci něco jiného. "Ne, dokud Fakulta nedospeje ke konsensu." Mel velmi rád setkání s Tommasovou; znovu probuzená touha mluvit o ztracených divech zamlžila jeho úsudek i objektivitu.

Nebo snad získávám nové perspektivy?

Rektor přemýšlel o tomto střetu zájmu arazil si cestu davem profesoru a studentu, kteří se hromadili u vchodu do zasedací místnosti.

Uvnitř pak zjistil, že debata dospěla k závěru bez něho.

"Zrádci! Přistoupení k Federaci úplně podkopává naši vládu i finanční základnu na této planetě."

Poslední opoždění členové Fakulty se vedrali do sálu, aby si poslechli dekanu architektury spílat svým oponentum. Chandat jako rektor byl zodpovědný za udržování pořádku, ale uvážil, že by jeho pokus ujmout se kontroly jen dále vyostřil rozbouřenou náladu. Nechal proto Thorinu ještě chvíli rádit.

"Vše, co rodáci z Dynasie mají, jste jim dali. Hrabali se ve špíně, když jsme přišli my, a hrabali by se ještě nyní, kdyby nemeli naše pokročilejší technologické znalosti."

"Tito hraboši se o nás starají už tisíce let," ostře odsekl i Shagret samolibým tónem pokryteckého horlivce. Jeho klenuté celo mělo rysy typické pro šlechtické rody, ale afektovane přeháněl přízvuk domorodce. "Oni vyráběli potravu pro nás, stavěli naše knihovny a dokonce i koupali naše tela; naproti tomu jsme my jim dávali po troškách technologické strepy jako sladkosti poslušnému dítěti. Pak odsuzujeme ty, kteří je užívají bez placení desátku do našich truhlic!"

Thorina tuto obhajobu odmítla opovržlivým mávnutím ruky. "Nespoutaný vývoj zničil jejich kulturu."

"My jsme svůj vlastní přirozený vývoj udusili již před staletími," řekl Shagret. Rektor s určitou nespokojeností pozoroval, že se kolem Shagreta hromadilo stále více profesorů, aby ukázali, že má jejich podporu. "My si hrajeme s myšlenkami o vzdušných zámcích a zapomínáme, jak proměnit myšlenky v ciny. Mistrovské plány našich dávných předků se staly neúčinné, protože volaly po spolupráci národu všech planet; ideály našich iconských předků se zhroutily v samoúčelném koristení."

"Přidružení je nevyhnutelné," křičel mladý člen Fakulty, fyzik, vůdce rostoucí pragmatické frakce. "Budeme-li hlasovat pro přidružení k Federaci, budeme pak moci kontrolovat přístup populace k novým zdrojům poznání."

"Vaše naivita je ohromující," švihla po něm Thorina. "A velmi nebezpečná!"

Jeden z domorodých profesorů na Fakultě, alespoň trochu uznávaný, vstal, aby promluvil. Oomalovo belmo se duhove lesklo zlostí. "Odmítnete-li tuto příležitost k pokroku, můj lid přísahal, že se vrátí k hrabání se ve špíně, jenže pak se budete muset v ní hrabat spolu s námi po celý život. Bez naší práce se vaše nádherné knihovny zhroutí a vaše bricha budou prázdná!"

V hale propukl chaos. Chandatovo volání po pořádku se utopilo v rozzureném křiku tech, kteří se báli domorodců, a mísil se s rozhorcenými výkřiky tech, kteří s jejich snahami sympatizovali. Jak mohl rektor, znalec dynasiánské historie, prosadit konsensus v tak protichudných stanoviscích? Radeji se odmlcel, protože nechtel pripojit svůj hlas k tomuto zmatku.

Vrava s nezmenšenou silou pokračovala. Chandat náhle ucítil na svých ramenou ruku a když se ohlédl, spatřil svého tajemníka, jak se k němu sklání a chce mu něco pošeptat.

"Rektore," řekl tajemník a vstřel Chandatovi do ruky nějaký dokument. "Prináším naléhavé memorandum od profesora Manjy,"

"Manja? U tří bran, ted ne!" zaláteril Chandat. Za těchto okolností byly naríkávé žádosti zestárlého vedce o zvýšení

podpory obzvláště špatne nacasované; iconská literatura nebyla pro tuto fakultu prioritou ani v nejlepších dobách.

"Prectete si to, rektore!" řekl Ganin tak naléhavě, že Chandata znepokojil a on jeho naléhání vyhověl.

Precetl zprávu a pak ji cetl ještě jednou.

Jako muž vedy, rektor nikdy neveril v zázraky, ale slova, která cetl, byla jako odpověď na modlitbu. Nebylo času k overení pravdivosti tak neskutecného požadavku, ale at již je pravdivý, či nikoli, poslouží nyní rektorovu záměru.

Rektor vstal a mávnutím ruky požádal o klid. Když získal konečně pozornost rozvášněné Fakulty, precetl všem uvážlivě vydanou verzi Manjovy zprávy.

Setkala se s omracujícím mlčením. Shromáždění profesoru najednou nemelo co dodat!

Chandat bezostyšně využil výhody jejich zmatenosti.

"Tato Ko N'ya je skutečný Drahokam, jehož Kanda Jiak použil při cestě Branou z Iconie na náš svět. Teď musíme jednat a získat ji od těch, kteří nemají ani tušení o jejich silách! Až bude Drahokam opět v našem držení, znovu dosáhneme úrovně, kterou narýsovali naši iconští předchudci; pro planety Federace začne být naše vynikající technologie nesrozumitelná; a všichni lidé Dynasie se budou podílet na nepředstavitelném bohatství."

Všechny tváře v hale byly k němu obráceny a všechny oči horely vlasteneckým zápalem.

Rektor Chandat pocítil nesmírnou radost. Obnovil. konečně jednotu svého světa.

Kapitola 23

"T'Saro!"

Ne... už mě nebudte... jsem tak unavena!

"T'Saro!"

Otevřela oči, ale muž, který ji volal z hojivého tranzu nebyl Sorren. Samozřejmě, že to nebyl Sorren; Sorren byl mrtev! A já umírám právě teď.

Studený vzduch Sberateleciny síne ji nejprve roztrásl. Zastala si mnout ruce, aby si je zahrála, ale pak náhle přestala a pohlédla na své dlaně.

Její ruce byly prázdné!

"Teď ji mám já," řekl cizinec klecící před ní a ona spatřila kámen v jeho velkých, svalnatých rukou.

"Nemám-li už Ko N'yu já," rekla T'Sara, "pak to musí být váš sen, mladý muži."

Byl štíhlý a měl bystrý pohled Vulkánce; po jejích slovech se usmál: "Už je to hezká rádká let, co jsem ještě mohl být nazýván mladým mužem."

"Vlas vám muže zbelet, ale nikdy se nedožijete takového stáří jako já," rekla prostě T'Sara a on přijal její slova s mírným, souhlasným pokývnutím. Lidé žili ve srovnání s jejím lidem krátce, ale tento člověk zřejmě ve svém krátkém životě udelal víc nežli jiní z jeho rasy. "Proc mě voláte?"

"Pokouším se vystopovat cestu Ko N'yi, T'Saro! Zaciná u Strážce vecnosti, ale nevím, jak se Ko N'ya dostala odtamtud, kam nyní směřuje a proc vůbec svoje cesty koná!"

"Dychtivý Clovece! Ani já jsem nežila dost dlouho, abych mohla najít odpovědi na tyto otázky... ale téměř jsem přišla na to, kam se ubírá."

"Téměř?"

"V jedné z mých posledních vizí jsem viděla příští krok na její cestě; není to konec jejího hledání, ale asi jen konec jejich zásahu do našich věcí."

"Povezte mi to tom, T'Saro!" zaskočil ji svou naléhavostí.

Ukázala na vyschlé tělo Sberatelky, které se nad nimi sklánělo. "Halaylah poznala cesty kamene mnohem lépe než kdokoli jiný, ale když ve své vizi viděla příští kroky Ko N'yi, radeji se i s ní sama zazdila, aby jí zabránila splnit její poslání."

"Ale já nejsem Sberatelka; mým přáním je jen najít cestu, abych mohl pokračovat v tom, co jste vy..."

"Ne!" vykřikla ona. S ubývajícími silami už nebyla sto potlačit svou úzkost. "Nevkládej bránu svých cinu na má bedra. Já jsem už našla až příliš mnoho odpovědí."

"Já ji nedám žádné živé bytosti," pronesl pomalu. "Budu si pamatovat, že jsou to vaše slova!"

"A Surakova! On byl již jako dítě moudřejší, nežli jsem kdy mohla být já sama. Opustil kámen dříve, nežli jím mohl být sveden za hranice sebeovládání; myslela jsem si, že bych měla učinit totéž, ale příliš dlouho jsem čekala. A vy také čekáte už dlouho."

Muž zavrtel hlavou, jako by byl nazloben tím, co slyšel. "V tom není nic zlého, T'Saro!"

"Ne, ani ne tak zlé, jako nebezpečné!" Poznala, že ji už mnoho času nezbývá. Na konci tohoto snu čeká smrt. "Ko N'ya není z našeho světa; její síly byly určeny k jiným účelům. Proto se neustále snaží osvobodit se z našich sevřených rukou."

Premožena slabostí, opřela si hlavu o zed. Musí být to pouto se světem rozvázáno tak brzy?

"Ne, T'Saro!" vykřikl "Já to musím vedet, kam míří!"

Natáhla ruku k jeho hlavě a svými prsty hledala kontaktní body na jeho skráních. Muž strnul a neodporoval. Jejich vědomí splýnula.

Ona prolнула do jeho mysli a ukázala mu ono místo: soustavu hvězd a rychlého posla, který na Ko N'yu čekal.

Tam!

Její ruka poklesla, spojení se prorušilo. Prsty se ohnuly a zachytily se jako ocelové kleště jeho košile. S posledními silami se k němu naklonila tak blízko, že cítil na své tváři její suchý dech, a zašeptala: "Pamatuj si, co je Ko N'ya... krv neprestane téci nikdy."

Picard se vypořádal ze stínu Sberateleciny síne na zničené prostranství před zřícenou věží. Hledel na nocní oblohu a pokoušel se najít smysl hvězd. Všechny byly na nesprávných místech, ačkoli bylo tak důležité, aby byly tam, kde být měly! Vztáhl ruce, aby je posunul do správných poloh, tak, jak mu to zjevila T'Sara podle své představy... ale jeho prsty narazily na pruhlednou překážku hranatých stropních oken.

Stál uprostřed své kabiny.

Ačkoli se tak náhle probudil, neopustil ho pocit naléhavosti - musí nejak dostat hvězdy na správná místa. Přistoupil ke stolu, vzal záznamník a snímáčí pero a začal kreslit radu malých kruhů. Ačkoli smysl toho co dělal mu již nebyl vůbec jasný, snažil se uchovat si obraz, který se mu v duchu stále rýsoval. Jeho ruka se konečně zastavila, ačkoli cítil, že ještě není hotov. Stále tam něco chybělo, prvek, který by dal celému obrazu výraznou konfiguraci. Snad nějaká hvězda... kometa.

Nakreslil chomáč čar, které naznačovaly sršící ohon komety a náčrt byl hotov.

Záznamník držel pevně v rukou a šel zpět na práh ložnice. Jestliže Srdce v noci zase oživilo, nemohl nevidět jeho trpytývý projev. Viděl však na nízkém stolku u svého lužka pouze jeho okrouhlou siluetu.

Picard zašeptal do šera ložnice: "Mám-li te vzít na ono místo, musím vedet kdy!"

Kapitola 24

Behem nocní smeny bylo na mustku vždycky ticho.

Až příliš velké ticho, jak konstatoval Riker. Ačkoli celá posádka seděla v plném počtu ve svých kabinách, muži i ženy mluvili jen polohlasem a venovali se své práci mnohem tišeji, nežli tomu bylo při denní smene. Tichá atmosféra uváděla Rikera do rozpaků. Byl to velký muž, zvyklý volně se pohybovat a zabírat prostor; každý pokus o nějaké omezování ho připravoval o vyrovnanost.

Ve dne se mohl roztahovat v kapitánském kresle a volat si o informace, jak se mu chtělo, nebo vést diskuse přes celý mustek. V noci se však cítil jako uvezený v uspávacím šumení kolem sebe a nezbývalo mu, než si pro zprávy chodit od jednoho stanoviště k druhému.

Když však krácel po postranní rampě k taktickému stupínku na zadní palube, zkrátil sice krok, ale jeho boty stejně dupaly příliš hlasitě.

"Stav, poručíku?" Riker se zeptal rovněž zbytečně hlasitě.

"Štíty nastaveny; energetické rezervy udržovány stabilně na devadesáti peti procentech," řekl Worf. Jeho hlas byl sice hlubší nežli Rikerův, ale nerozléhal se daleko." Kontrola senzoru neukázala stopy po lodi jakéhokoli typu."

"Takže se zdá, že kapitánův plán s návnadou nefunguje. Asi někdo jen předstíral, že napadl Hvězdnou základnu 193."

Riker se zdesil, jak se Worfovy oči zúžily do zlověstných šterbin. Klingoni sice byli od přírody naprosto věrní svým velícím důstojníkům, ale Worf byl navíc mimorádně citlivý vůči projevům jakékoli kritiky kapitána Picarda.

"Nezapomínejte na zprávu o vniknutí Romulanů do federálního prostoru."

"Nepotvrzené spatření bitevní lodi, bez indikace odkud letěla..." První důstojník pokrčil rameny. "Dobrá, soudím, že je to možné."

"Musíme se mít na pozoru."

"Absolutně," řekl Riker. Tento projev entuziasmu zřejmě Worfa dostatečně upokojil a zmínil agresivní výraz jeho tváře.

"Pokračujte, poručíku!"

Riker se právě obrátil k odchodu a chtěl pokračovat ve své pouti po mustku, když zaslechl trylkování automatického signálního zařízení, oznamující registraci přicházející zprávy v komunikační konzoli. Ani nevykročil a čekal na vysvětlení bezpečnostního důstojníka.

"Veliteli, dostáváme šifrované sdělení..." Worf zkoumal signální informační balík, "... od velitelky Miyakawy, nyní na palube Portsmouthu."

"Dobrá, právě včas!" Na celém mustku se otocily hlavy při zaburácení Rikerova výkřiku, ale on už na to nedbal.

"Dešifrujte!"

Přistoupil k Worfovi a dychtively četl text, který se vinul malým okénkem.

Ještě než docetl celou Miyakawinu zprávu, dotkl se svého odznaku. "Kapitán Picard na mustek!" Pak se obrátil k bezpečnostnímu důstojníkovi a s hlubokým nadechnutím řekl: "Nastavit štíty... vyhlásit žlutý poplach!"

Klid nocní smeny vzápětí narušilo zapínání a vypínání jantarové žlutých světelných panelů a vytí poplachových sirén. Podřimující členové posádky zpozorněli a sklonili se ke svým přístrojům. Riker vedel, že na tisíc spících osob na všech palubách bylo právě surově probuzeno.

Stal se z nás magnet pro potíže.

Tato kapitánova zlověstná slova zněla Rikerovi v uších. Držel se rukama zábradlí na zadní palube a naklánel se, aby viděl na hlavní obrazovku.

Jednotlivé kubické metry prostoru byly jeden jako druhý, ale nekde v této zredené polévce mezihvězdných plynů byla skrytá romulanská bitevní loď, neviditelný dravec pátrající po velmi viditelné kořisti.

Deanna Troi se snažila potlačit zívání, ale naštěstí praporek sedící šikmo vedle ní byl příliš zaujat vlastními potížemi a vůbec její přítomnost nezaznamenal. Byl shrben na hrane pohovky, hledel do koberce a mumlal detaily neúspěšné romance.

"Jak jen mohu dál žít, když jsem ztratil jedinou osobu, která dávala smysl mé existenci?"

Jeho spolubydlící byl touto rozcitlivelostí značně znepokojen a vytáhl ji uprostřed noci z postele k poradenské schůzce. Troi však rychle vycítila, že Asadourian ve skutečnosti neměl sebevražedné myšlenky, byl jen teatrální. Snad by měla jeho jméno dát Beverly Crusherové, aby mohl uplatnit svůj talent pro melodram na jevišti lodního divadla. Bylo jisté, že praporek již byl ve svém rozhorčení vůči své bývalé verné lásce z nejhoršího venku. Troi ho tedy jemně požádala, aby se vrátil do své kabiny.

"Ráno vám bude lépe," ujistila ho, když vycházel z její pracovny. Mohla směle říci, že jí neuveril, ale který mladý muž, nemocný láskou, by uveril?

Když Troi scházela dolů tichými chodbami lodi, pocítila trochu závist vůči Asadourianově vášni; propadnout lásce je tak neuveritelně vzrušující a přitom směšné. Před mnoha lety sama zažila dost pekných citových zmatků kvůli jistému vysokému, snedému důstojníkovi Hvezdné flotily.

"A vyhybejte se komplikacím, dokud se to nezahojí!"

Při zaznění známého hlasu Troi zrychlila krok a zahrnula za roh právě včas, aby letmo zahlédla krátký záblesk červené a modré, jak Beverly Crusherová zmizela zpátky v nemocničním oddělení. Praporek Brengle, příjemce lékárníka rozkazu, se belhal chodbou pryč.

Ve zlomku okamžiku se Troi rozhodla udelat si malou zacházku. Když už ostatně byla vzhuru, mohla by se zúčastnit nějaké trenice mezi kapitánem a jeho vedoucí lékařkou.

Přední nemocniční pokoj oddělení byl prázdný, bez pacientu, ale několik sester uklízelo v místnosti použité zdravotnické prostředky a Crusherová stála uprostřed pokoje zahledená do svého záznamníku.

"Nocní smena?" zeptala se Troi.

"Že tak můžete mluvit," rekla Crusherová unaveně. "Žádné naléhavější případy, jen neustálý proud menších zranění z banálních nehod. Vedela jste například, že v simulátoru existuje program pro jízdu na dinosaurech?" "To mi připomíná jeden z Wesleyho nápadů."

"Pravděpodobně," rekla doktorka.

"Snad nebude připravovat nějaký nebezpečný program?"

Crusherová potřásla hlavou a rekla: "Oh, Marte právě obvinuje počítač kvůli své nehodě. Bezpečnostní pojistky vás mohou chránit před rozdupáním allosaurem, ale nezastaví vás před klopýtnutím o jurskou révu a vyvrtnutím kotníku."

"Zajímavá situace, ale myslím, že se budu venovat modernějším sportům."

Troi nasadila tón naprosté nenucenosti a zeptala se: "Kdy vám končí smena?"

Crusherová rychle nacmárala na lístek poznámku a předala ji jedné z kolemjdoucích sester. "Práve teď!"

Konečně byly samy, což poskytlo Troi příležitost položit svou druhou otázku: "Tak půjdete dnes ráno na snídání s kapitánem?"

"Ne," rekla Crusherová durazně. "Opravdu, nemám zájem scházet se s kapitánem kvůli nějakému jídlu, určitě ne v blízké budoucnosti."

"Aha," rekla Troi, "neomluvil se za tu vaši nedodržanou schůzku při obědě, že?"

"Dokonce si ani nevzpomněl, že jsme si ji ujednali."

"Presto bych si přála, abyste si našla záminku a co možná brzy se s ním sešla." Troi zvedla ruku, aby predešla nějakým rozhorčeným protestem. "On v poslední době zřejmě špatně spí!"

"Možná, že má špatné svědomí!"

"Beverly, opravdu o něho začínám mít trochu starost a právě tak Will. Kapitánův zájem o Srdce tak zesílil, že jsem ochotna oznacit to za utkvělou myšlenku."

"To myslíte vážně?" Crusherová složila ruce na prsou v podvedomém gestu nedůvěry.

"Smrtelně vážně," rekla s naprostou jistotou. "Jsem připravená požádat oficiálně o lékařské vyšetření, ale ráda bych znala váš odborný názor na jeho stav."

"Bez záznamu?"

"Ano."

"Dobrá, Deanno!" Crusherová vrazila ruce do kapes svého pláště. "Vyhrála jste. Zastavím se v kapitánově kabině..."

Její poslední slova se utopila v intenzivním vytí sirén žlutého poplachu.

Tak, a je po našem skvelém plánu, pomyslí si Deanna s lítostí. A právě tak je dnes v noci i po odpocinku.

Skutečnost, že Dat nespí, byla na lodi všeobecně známa, takže pro androida nebylo nic neobvyklého přijímat návštěvy v kteroukoli denní i noční dobu. Jak Geordi LaForge, tak Miles O'Brien si zvykli zastavovat se v Datově kabině, když museli dlouho pracovat a toužili po společnosti.

Kapitán Picard však neměl ve zvyku delat nenadálé návštěvy; stál nerozhodne v hale před Datovou kabinou a nervózně poklepal prsty po svém záznamníku.

"Pojďte dál, pane," řekl Dat a ustoupil ze dveří, aby jeho velící důstojník mohl vejít.

Picard postoupil několik kroků do místnosti, ale jen tolik, aby za sebou mohl zavřít dveře. "Date, potřebuji vaši pomoc."

"Samozřejmě, kapitáne, já..." Android se zarazil uprostřed vety a jeho zrak padl na tabulku, kterou Picard držel v ruce. Krátce si prohlédl hrubý náčrt na obrazovce a hned vyslovil domněnku. "Tyto kruhy představují hvězdy?"

"Ano, samozřejmě, to jsou hvězdy. Toto je mapa určité oblasti, kam..., no, kterou je nezbytné identifikovat. Potřebuji tedy od vás, abyste stanovil její koordináty."

Dat pomalu otáčel záznamníkem. "Dvourozměrné zobrazení trojrozměrného prostorového uspořádání nestací k řešení takového úkolu. Budu potřebovat nějaký referenční bod."

"Není tohle jeden?" řekl kapitán a netrpělivě potřásl hlavou. "Kromě toho je tu kometa."

"Kapitáne, komety jsou mimorádne běžné. K jejich alespon přibližnému určení by byly federální registracní seznamy..."

"Dost se bojím nesnázi, pane Date. Ale je bezpodmínečně nutné zjistit, kde by to místo mělo být," klepal Picard netrpělivě do středu mapy.

"Udelám, co je v mých silách!" Polohy kružnic tvořily výrazný vzor. Dat zamrkal v nedobrovolné reakci na aktivování svých nervových subprocesů a zjistil, že uspořádání hvězd není konstelací, již by mohl ihned porovnat s obrázkem uloženým v jeho paměti. "Ale bude to trvat dlouho, rádově několik týdnů, ne-li měsíců."

Picard se nad tímto odhadem zamračil. Vzal záznamník z Datových rukou a zadíval se na náčrt. "Kdybych si jen mohl vzpomenout...!" Zavrel oči a jezdil prsty po obrázcích, které narysoval.

Dat trpělivě čekal.

"Byli jsme se Sberatelkou... měla vizi..." Picard náhle otevřel oči. "Předpokládáme, že jde o konstelaci viditelnou z povrchu Atroposu, kdybyste stál na náměstí, kde jste našel T'Sarino tělo."

"Děkuji," řekl Dat. "Tato specifikace může být vhodnou informací, která zúží parametry mého pátrání."

"Bezvadné, bezvadné, jen mi dejte vědět co nejdříve..."

Kapitán Picard na mustek!

Ještě než Picard mohl odpovět na Rikerovo zavolání, sirény žlutého poplachu oznámily významnou změnu stavu lodi.

"Náš protivník se objevil," řekl Picard a Dat zaznamenal triumfální výraz, který se na okamžik mihl v kapitánově tváři. Picard prudce odložil záznamník, který až dosud poutal jeho pozornost, otočil se na patách a vypochoďoval z kabiny. Dat vyběhl ze dveří za kapitánem jako jeho stráž a náhle se zastavil, právě včas, aby zabránil srážce. Picard se totiž v puli chodby zastavil; vyrovnal pohyb a zaváhal, jako by si nebyl jist, kterým směrem má jít.

"Kapitáne?"

"Zapomněl jsem něco ve své kabině...", řekl Picard a ohlédl se přes rameno. Blyskající poplachová světla zdurazňovala jeho vpadlé oči. "... ale to počká na později, teď opravdu není čas."

Pres deklarativní způsob Dat cítil v kapitánově konstatování skrytý problém. "Ne, není tomu tak, to zdržení by snad nemuselo tak vadit."

Picard se dal znovu do pohybu. "Tak na co čekáte?" zvolal a vyrazil dolů chodbou.

Dat dělal, co mohl, aby mu stál.

Porady mise se obvykle konaly v izolovaném pohodlí pozorovací společenské místnosti, ale Riker toto zasedání bez výslovné dohody svolal do velitelského centra mustku. Dnešní noci nebyl čas bloudit po místnostech lodi. Byl by to luxus, který si nemohl dovolit.

První důstojník stál v predklonu s rukama na kolenou a sděloval kapitánovi a Datovi své poznatky o blízcím se nebezpečí; Worf hledel na sedící skupinu ze svého orlího hnízda na zadní palube.

"Podle zprávy velitelky Miyakawy," řekl Riker, "bitevní loď ještě kroužila kolem Hvězdné základny 193, když jsme vysílali nouzovou zprávu na Portsmouth. Za několik okamžiků se pak Romulani zamaskovali a pravděpodobně opustili prostor v kursu, který by jim umožnil stretnout se s Enterprise."

Dat s naklonenou hlavou ihned vložil do svého pozitronického mozku údaje o času a vzdálenosti a pocítal. "Je-li tomu tak, odhaduji, že se válečná loď přiblíží k Enterprise na dostřel během sedmnácti minut."

"Trochu brzy pro naše pohodlí," řekl Riker a bezděčně mrkl na hlavní obrazovku.

"Uveďte si, veliteli, že tento odhad je založen na teoretickém průmětu v rozsahu sta procent. V závislosti na stupni výkonu lodi a její posádky mohou být odhadované hodnoty dosti krátké."

"Kvůli bezpečnosti," řekl Picard, "předpokládáme, že jejich výkon je značný. Date, zvyšte rychlost na stupeň devět!"

"Rozkaz, pane!" Android otočil své staniční sedadlo do přední polohy a splnil kapitánovy příkazy. Nekde dole, ve strojovně, Geordi tento rozkaz přijal, protože se hnací motory hned rozhucely do vysoké rychlosti.

Picard pak zavolal směrem k zadní palube: "Poručíku Worfe, snižte spotřebu energie na celé lodi a převedte všechnu energii, kterou máme k dispozici, do deflečních štítů!"

Riker zeslabil hlas natolik, že jej mohl slyšet jen kapitán, a zeptal se: "Myslíte si, pane, že jim můžeme uniknout?"

"Asi ne," řekl Picard. "Mají už teď příliš velký náskok. Ale maskovací přístroje zase pekne sají šťávu z jejich energetických zdrojů; ještě jim tu honickou trochu prodražíme. Pokud zstanou zamaskování, oslabí si systém svých útočných zbraní."

"A když vypnou maskovací zařízení, uvidíme svůj cíl my!"

"Presně, Rikere!" Picard si přešel rukou po tváři, jako by odháněl únavu, a pak uprel oči na obrazovku. "Teď začne hra na cekanou."

Riker si všiml slabého zaskřípání v Picardově hlase. Kapitánovy oči byly zarudlé. Další znamení, že si dnes v noci příliš odpocinku nedopřál; ale jestliže ve své kabině spal, když zaznely sirény žlutého poplachu, pak se jeho příchod na mustek zdržel nejvýš o několik málo minut. Ne, Riker byl přesvědčen, že kapitán byl vzhuru, když dostal výzvu nastoupit do služby.

"Kapitáne," zaburácel Worf. "Dálkové senzory oznamují blížící se loď... stretnutí během patnácti sekund!"

"Vyhlaste červený poplach, poručíku," řekl Picard ponure. Vzápětí se mustek ponořil do rudého světla.

Riker neverečně kroutil hlavou. "Jsou-li to Romulani, pak se tedy podle rozvrhu hezky předbehli!"

"Zdá se, že jsem se zmýlil," řekl Dat, dívající se mu ze zadu přes rameno. Riker nemel v úmyslu zlehčit jeho odhad, ale android sám nepochybně cítil potřebu ospravedlnit svůj mylný výpočet. "Zřejmě obetvovali utajení maskovacím zařízením ve prospěch rychlosti a síle zbraní."

"Vzdálenost pět set tisíc kilometrů..." varoval Worf.

Riker si všiml Picardova pokynu Worfovi, znamení, že již zvolil svou strategii pro přicházející stretnutí.

"Až dám znamení, přejdete na čtvrtinovou impulsní rychlost! Budeme-li mít štěstí, prestrelí nás o desítky kilometru."

"Čtyři sta tisíc kilometru... tři sta tisíc..."

"Ted!" vykřikl Picard.

Náhlé snížení vysoké rychlosti Enterprise vyvolalo vlnivé chvění v celém talírovitém trupu. Na hlavní obrazovce Riker spatřil záblesky válečné lodi, která Enterprise sice minula, ale jen malou rychlostí. "Zatracene! Odhadli nás na sekundu přesně!"

"Ale při plné rychlosti zase prestrelí," řekl Picard. Pozoroval romulanskou loď, jak krouží zpět, aby se s nimi setkala.

"Darovali nám několik sekund navíc."

"Fázery zamereny na cíl," oznámil Worf.

"Palte podle libosti, poručíku!"

Riker se chytil operadel své velitelské, sedáčky v očekávání bezprostředního napadení.

Klingon rozpoutal z fázeru palebnou prehradu, ale bitevní loď proletela přímo palebnou clonou. Jakmile se lodi k sobě přiblížily těsněji, prostor mezi nimi se rozhořel oslepující sítí svazku energetických paprsků. Mustek rachotil, jak ochranné štíty hvězdné lodi zachytávaly sérii úderů.

"Úhybné pohyby!" nařídil Picard.

Za Datova vedení Enterprise reagovala rtutovitými pohyby, ale romulanský pilot byl stejně schopný. Obe lodi vířily prostorem jako při tanci dvojice tanecníků, kteří nechťejí být dlouho daleko od sebe. Bitevní lodi se takovou grácií nevyznacovaly, ale Riker konstatoval, že tato loď je jiná, a že tento rozdíl by mohl být zničující.

"Energie pro deflektory klesla na padesát sedm procent," volal praporek Taylor ze zadní paluby.

Znovu a znovu to Rikerem cloumalo a otrásalo, jak romulanské fázy bušily do štítu kosmické lodi. Worf zasáhl bitevní loď už mnohokrát, ale přímo na její trup dopadlo jen několik málo ran.

"Menší poškození jejich pravého křídla," hlásil Klingon.

Po jeho hlášení však ihned následovala jiná zpráva o poškození od praporčíka: "Prímá porucha štítu ve strojovně, sektor 52!"

"Pomocné dodávky energie téměř vycerpány." Geordiho gramofonový hlas protal burácení bitvy. "Nemůžeme zvýšit účinnost štítu bez vyrovnávací energie pro podpurné systémy!"

Když se začaly zprávy o poškození valit ze všech palub, Rikerovi se vybavil nepřátelský záměr. Loď byla napadána v méně důležitých partiích, ale přitom v místech, kde byl deflekcí systém silnými údery nejzranitelnější.

"Co to dělají?" vykřikl Riker. "Osekávají nás kus po kuse?"

"Snaží se nás zmrazit," řekl Picard, "aby se mohli zmocnit nedotčeného Srdce."

Enterprise už opět zasáhl další úder. Worfův protiúder zasáhl široký bok útočníka, ale jeho hlavní ochranné štíty ještě vydržely. Ačkoli bitevní lodi byly nejobávanější lodi své třídy, konstruované jen pro boj, Enterprise se osvědčovala zatím jako silný protivník. Romulanská loď však byla houževnatější než většina ostatních.

"Pruraz trupu na palube 38!"

"Hrozící porucha štítu ve strojovně, sektor 59!"

"Mohli bychom právě teď udelat nějaký zázrak," řekl Riker přes zatáté zuby.

"Nebudeme-li s to tento boj vyhrát," řekl Picard, "pak, jej musíme prohrát úplně! Nikdy však nesmíme Romulanum dovolit, aby se zmocnil Srdce!" S hlubokým povzdechnutím řekl: "Rikere, zajistete přípravu sebeznice..."

"Kapitáne, senzory hlásí pruraz v jejich deflektorech... celní štít se zhroutil!"

Riker vyskočil a vykřikl: "Worfe, zamerte se tam...!"

Klingon však nepotřeboval žádný rozkaz. S bystrým instinktem rozeného bojovníka již dané výhody využil.

Jediný šíp fázového ohně proletel trhlínou přímo do ochranného pláště romulanské lodi, prorazil v lodním trupu do bely rozžhavený otvor až doprostřed hnacích motorů.

"Dostali to!" zarval bezpečnostní důstojník s hrozivě vyceněnými zuby.

Bitevní loď se otrásla a pak se začala vzpínat údery reťezové reakce vnitřních explozí, které rvaly její trup po celé délce. Na povrchu trupu se objevila pavučina trhlin, z nichž vyšlehly plameny a za nimi se vyvalil zvržený černý dým.

"Co jste předtím říkal, kapitáne?" zeptal se Riker.

"Nemohu si vzpomenout!" Picard vstal a stoupl si vedle svého prvního důstojníka. Když se spolu dívali na zničený vrak poraženého nepřítele, Picard řekl: "Vy jste byl jediný, kdo prosil o zázrak, Rikere!"

"Jen si musím zapamatovat, že příště mám poprosit dříve!" A Riker si nemohl pomoci, aby teď nemyslel na to, zda některý z mrtvých vojáků, kteří kdysi šlapali po palubách bitevní lodi, také prosil, marně, o zázrak.

Kapitola 25

Beverly Crusherová byla poslední z vyšších důstojníků, která se zasunula na místo u konferenčního stolu, ale první, na niž Picard upřel svůj pohled plný otázek.

"Doktorko?" Vzala si sice s sebou lékařský záznamník, ale zprávu měla zakotvenou přesně ve své paměti. Začala sdělovat zasmušilým posluchacům své statistické údaje.

"Ze všech palub stále ještě přicházejí zprávy o menších zraněních, ale vážnějších případů je zatím třicet pět. Dva muži z posádky jsou v kritickém stavu v intenzivní péči a u pěti je stav vážný; celkem dvanáct pacientů je hospitalizováno v nemocničním oddělení, ostatní byli po ošetření propuštěni." Bojovala v duchu s pocitem zmařené naděje, než rekla na závěr: "Došlo ke třem úmrtím!"

Při tomto posledním sdělení kapitán prudce trhl rameny, ale kromě úsečného pokývnutí zprávu nekomentoval. Obrátil se pak na Geordiho LaForge.

"Údržbářské skupiny opravily prasklý trup," řekl lodní inženýr, "a na palube 38 byl již obnoven původní tlak, ale objevili jsme vážné poškození několika předávek deflekčních štítů na pravém boku a nejméně dvou generátorů gravitačního pole."

Crusherová poslouchala Geordiho stručnou zprávu na pul ucha, ale svou hlavní pozornost soustředila na Picarda. Mínení Troi mělo cosi do sebe; rozpoznat Picardův stav na dálku přes dlouhý konferenční stůl bylo sice těžké, ale i to, co viděla, bylo znepokojující.

Při prvním pohledu, hned jak vešla do místnosti, zarazil Crusherovou zcela vycerpaný výraz jeho tváře. Picard byl štíhlý muž v nejlepších letech, ale teď mu nápadně vystupovaly lícní kosti a kuže, která je pokrývala, byla výrazně napjatá. Z předchozí zkušenosti doktorka věděla, že ho vycerpává dlouhotrvající stress, ale nikdy v jeho obličeji neviděla nervózní mimovolné škubání. Také zaznamenala, že Picardovy ruce byly v neustálém drobném pohybu a že jeho prsty sebou pošukávaly anebo něco kreslily na stolní desce.

Crusherová čekala, až se okruh zpráv uzavře a ostatní důstojníci odešli z místnosti; pak přistoupila ke kapitánovi. Picard stále ještě seděl v cele stolu, prsty vyklepával opakující se rytmus a díval se směrem k oknu. Jeho oči tekaly po jednotlivých souhvězdích. Pomyslela si, co asi hledají!

"Kapitáne!"

Pohnul hlavou jakoby proti své vůli. "Ano, doktorko?" V jeho reakci bylo cítit netrpělivost.

Stavil pohled na jeho tvrdošíjně vysunutou čelist a Crusherová poznala, že nějaké mírné domlouvání by bylo jen plýtváním dechem. "Vypadáte jako prehrátá smrt! Jako lékař vám durazně doporučuji, abyste si šel trochu odpocínout, a hned!"

Zavrtel hlavou, jak ostatně čekala. "S ohledem na zprávy pana LaForge o poškození lodi si nemohu dovolit, doktorko, takový luxus, abych opustil své povinnosti jen proto, že tak vyhovím vašim rozmarům. Laskave zamerte prosím přebytek svého lékařského zanícení na pacienty v intenzivní péči!"

Tato tvrdá reakce vyrazila Crusherové dech. Uvedomila si však, že Picardova vzteklá nedutklivost je zřejmě jen dalším symptomem jeho vycerpání. Nežli si stacila připravit taktiční odpověď, ucítila, že se někdo dotkl její paže; do dveří totiž vstoupil Riker a postavil se vedle ní.

"Kapitáne," řekl první důstojník s přátelským úsměvem. "Nemyslím, že by se u vás krátké zdržení hned vykládalo jako opuštění povinností! Naopak, byla by to vhodná příležitost udelat si přestávku a zotavit se, nežli Geordi sestaví novou zprávu."

Dríve než o tom mohl Picard začít diskutovat, předešla ho Crusherová: "A kdybyste nemohl usnout, mohu vám předepsat něco vhodného." Za těchto okolností to bylo zcela obvyklé doporučení, ona však dobře věděla, že je kapitán stejně bude považovat za skrytý nátlak.

Kapitán přenesl svůj pohled s doktorky na Rikera a zase zpět na ni. Vstal z křesla a řekl: "Léky nebudou zapotřebí, doktorko. Už neprotestuji a jdu do své kabiny."

"Jak milé!" řekla ona, protože se domnívala, že lehcí tón je vhodnější, ale Picardova stoická rezervovanost se nijak nezměnila. Beze slova vyšel z místnosti.

Crusherová se obrátila k prvnímu důstojníkovi a z tváře jí zmizel úsměv. "Jak dlouho už to u něho trvá, Wille?"

"Poslední den se to ztuhlá zhoršilo," řekl Riker. "Myslím si, že ty potíže začaly od chvíle, co se zmocnil Srdce."

Crusherová povzdychla. "Bála jsem se, že to reknete. Bohužel nevím, jak tento případ léčit."

Picard si svlékl kazajku svého stejnojmenného a odložil ji. Byla to jediná úleva, kterou si dnešní noci dovolil. Doktorka Crusherová ho sice mohla poslat do kabiny, ale teď v soukromí své kajuty neměl vůbec chutnat plnit její další instrukce. O spaní nemohlo být ani řeči. I když zavřel oči, do vědomí se mu na každém kroku stále vtíraly mnohé otázky a pozůstatky katastrofy. Po opuštění konferenční místnosti krácel chodbami plnými kouře a slyšel v lodním komunikačním systému praskavý hovor opraváru; paluba se neoklikrátě zakolébala, protože zeslábl a pak přestal fungovat gravitační stabilizátor; a náhle Picard uviděl černat se právě před oknem jeho kabiny vyrazenou romulanskou bitevní loď plující prostorem.

Poradkyně Troi by byla asi řekla, že je to symbol jeho úspěšného zničení nepřítele. Pripomněla by zřejmě, že všechny konflikty nelze řešit pokojně a že někdy ani správné rozhodnutí nemusí vést k triumfu nad ohromnou presilou. Pro Picarda však byl vrak připomínkou, že přece jen porušil svou povinnost za každou cenu chránit vlastní loď.

Enterprise byla poškozena, nacházela se daleko mimo území Federace a za tuto situaci byl odpovědný jen on sám. Sklouzl pohledem dolů na Srdce, hrubou ozdobu na jeho elegantním, sklem pokrytém stole.

Co když jeho pátrání po osudu Srdce je jen fantazie, zrozená v jeho vlastní hlavě? Kdyby tomu tak bylo, pak celá posádka hvězdné lodi platí dan za jeho sebeklam. Na druhé straně ale, co když Srdce pomůže, aby se Enterprise z těchto nesnází dostala.

Čekal jsi příliš dlouho...

"Sara mu doporučila vzdát se kamene, anebo alespoň přestat užívat jeho sílu. Skutečně v tom nebylo nebezpečí? Cestu do bezpečí by mu snad mohly ukázat sny."

Přistoupil k Srdci, uchopil je a prsty pevně sevřel jeho tak důvěrně známý tvar. I kdyžby tu byla jen možnost, že by to byla pravda, musí to riskovat.

Odměřenými kroky, ale s úsměvem Picard odnesl kámen do ložnice. Položil jej k hlavě lužka a vsklouzl pod pokrývky, ani se nezdržoval svlékáním.

Zavřel oči a netrpělivě čekal, co mu dnešní noci povedí sny...

Ranní slunce bylo ještě nízko na obloze Deluly, ale on již cítil na zátylku jeho příjemný dotek. Trásl se zimou, jak mu studený vítr ovíval mokrou kuži, a otíral si mokré ruce o tenkou košili. Neměl nic, čím by ukonejšil svíravou prázdnotu

svého žaludku. Říkal si, že ta bolest je hlad, ale již jen pomyšlení na jídlo mu vhánelo do hrdla horkost. Musel naprázdno polykat, aby se ubránil nutkání zvracet.

"Jste nervózní, Picarde?" Chiangův dotaz znel sympaticky, ac byl pronesen s pokrivenými koutky úst. Oproti štíhlému Picardovi byla tazatelova postava silnější a tlustší; jeho modré šortky a košile byly nažehlené a suché.

"Ne, nejsem nervózní." Picardův seškracený hlas však prozrazoval silné pálení vzadu v hrdle.

"Ne, samozřejmě, že ne! Jdete prece tenhle závod vyhrát!" Chiang hodil do vzduchu bílý rucník a jeho úsmev se změnil v ironický úšklebek. "Tady máte, než to tu zamokříte!"

Picard učinil prudký výpad a rucník zachytil, aby nespadol na zem, což by pro jednorocního kadeta byla ostuda. A hned se zase napřímil. Chiang se vrátil ke skupince příslušníků vyššího ročníku. "Cert te vem!" zamumlal Picard potichu, ale svou kletbou se neuspokojil. Vrhł kradmý pohled na kolem stojící kadety a uvažoval kolik si jich všimlo tohoto rozhovoru a pochopilo jeho význam. Vypadalo to, že se zabývají svými záležitostmi. Drager a T'Soron byli na trávníku, elegantně kývali rukama i nohama a utužovali si podkolenní šlachy a ramenní svaly; Miyakawa si zaplétala vlasy do složitěho copu, aby jí dlouhé černé kadere nepadaly do tváře; a Gareth si zavazoval a rozvazoval boty, aby mu dobře sedely, což se mu ovšem stále nedarilo.

"Příliš těsné, tentokrát?"

Mladý Andoriánc vzhlédl od své práce. "Příliš volné," vysvětlil a hned se zase vrátil pohledem zpět dolů. To byla nejkratší konverzace, jakou kdy vedl; Gareth byl totiž únavně upovídaný.

Picard se rdel hanbou a při závanu tepla se mu na kuži zaperlil pot. Tak tedy Gareth to slyšel!

Pravděpodobně to v Akademii slyšeli všichni.

Otreł si tváře a krk Chiangovým rucníkem a shrábl si dozadu neposlušnou kader vlasu. Dobrá, teď už se nedalo nic delat. Vytahoval se a již se to nedá odvolat.

Uslyšel za sebou krupavé našlapování bot po trávníku. Jeho svaly se uvolňovaly a tuhly v reakci na účinky nedávného prehrání.

"Jean-Lucu!"

"Ach, nazdar, Walkere!" Pokračoval v osušování, trel si napřed jednu paži a pak druhou, jen aby se nemusel otocit a pohlédnout příteli do tváře. Walker Keel nebyl nadaný a nekteří kadeti dokonce tvrdili, že nemá pro velení dost zápalu, ale v tomto okamžiku by byl Picard rád vyměnil všechno své drzé chvástání i za gram Walkerovy klidné důstojnosti.

"Budeme te čekat u cílové čáry."

Spustil ruce a sbalil měkký oblek do uzlu. "Jackovy věci tu jsou také!"

Koutkem oka zachytil Walkerovo pokývnutí. "UŽ je tam pekný nával, musíme jít, abychom dostali místo."

"Jiste, raději bych... bylo by lépe..." Picard nebyl s to ukončit vetu, nemohl najít slova, aby jim, oběma řekl, aby šli pryč.

Nikdo z nich mu nevycítal jeho aroganci, absolutně šílený výbuch v opilosti, ale když se teď před začátkem závodu na ne díval, bylo mu jako před zkouškou, po níž ho muže čekat pro zbytek studia výsmech celé Akademie. "Ty neco víš, Walkere? Moc jsem mluvil."

"Ano, všiml jsem si," řekl s pousmáním Walker. Otevřenou dlaní poplácal Picarda po zádech pro uklidnění i ze sympatie. Pak odešel a ztratil se v proudu diváků hrnoucích se na místa podél dráhy.

"Na start!"

Modré oděné postavy po celém závodisti při tomto oznámení strnuly a pak se začaly pomalu scházet u široké bílé čáry na startu čtyřicetikilometrového maratónu. Picard předstíral nenucenost, ale krk měl strnulý a neprirozený. Byl by ještě privítal další odklad, ale čas se již naplnil.

Když triapadesát páru nohou stanulo na startovní čáře, napadla ho ještě poslední bodavá myšlenka: "Aby to tak slyšela i Boothby?" Ostrý tresk startovní pistole ho zastihl nepřipraveného. Vybehl poslední, téměř na chvostu chumllu běžcu, bojujících o místo a rytmus kroku. On byl celní běžec, vždy behával v cele, ale v kritické chvíli mu chyběla koncentrace, aby reflexivně napjal svaly při prvním výbuchu rychlosti. Před očima měl nečekanou zmet bežících nohou a komíhajících se paží, zapotácel se, ale sebral síly, aby se vyhnul kolizi se závodníky, kteří beželi za ním. Odvážil se ohlédnout za sebe.

Žádní běžci však za ním už nebyli, byl poslední!

Žádný nováček ještě nikdy nevyhrál Akademický maratón... až nyní!

Ozvena techto slov - jeho vlastních bláznivých slov - vlila ohen do jeho zaostávajících nohou. Konec, už dost toho sebetřýznění! Má před sebou dlouhý závod. Zbavil se pocitu beznadeje a zúžil své myšlení na požadavky tohoto okamžiku. Povrch cesty pod jeho tenkými podrážkami byl pevný a rovný, takže dovoloval prilnutí i rychlé odtržení obuvi. Téměř si ani nevšiml vysokých lesních stromů, lemujících první úsek vinoucí se cesty, ale uvítal jejich chladivý stín. V úsilí rozehrát se. První dva kilometry se snažil uvolnit ztuhlé svaly a upravit rytmus dechu. Postupně minul pet běžcu z onech triapadesáti a pocítal je jednoho po druhém. Na pátém kilometru již byl tak soustředěný, že takovéto rozptylující malichernosti ignoroval a míjel slabší běžce bez pocítání a automaticky se jim vyhýbal.

Když vyrazil z lesa do zářivého slunečního světla a spalujícího horka, uvidel čtvrtinovou značku delulského závodu. Vzduch se chvel pozdravy čekajících davů a on pouze vztáhl ruku, aby uchopil pohár studené vody. Při první nabídce se dychtively napil a pak sáhl ještě po dalším pohárku. Nový výbuch pozdravu, a pak ještě další, signalizovaly, že se z lesa vynorili ostatní běžci.

Alespon už nejsem poslední!

Pomyšlení na opožděný start hnalo Picarda stále rychleji kupředu, ale jeho dech zůstával stálý. Popadl zase jeden pohár s vodou a vytlil si jeho obsah na hlavu. Odolal pokušení příliš mnoho pít.

Zacal běžet pro pouhé potešení z behu.

Po určité době dosáhl pulci znacky, konecne predbehl Garetha a uvidel Miyakawu upadnout na zem s krecí v lýtku.

Všechny ostatní kadety prvního ročníku již nechal za sebou.

U tříčtvrtinové značky dostihl sevrenou skupinu peti kadetu vyššího ročníku, kteří mu blokovali cestu. Slyšel jejich dech a viděl, jak se snaží držet spolu krok ve stejném rytmu. Strkali do sebe, tu příliš tvrdě, tu zase příliš rychle, ve snaze uvolnit se ze vzájemného sevření. Picard zahrnul doleva a prodral se kupředu úzkou mezerou, která se vytvořila při okraji cesty. Kradmo zachytil pohledem tváře stažené rozmrzelostí nad nenadálým vzrusem skupiny. Dostal ránu loktem do boku, když se jeden z běžců bezohledně snažil udržet ho vzadu. Nedovolený zákrok mu jen dodal sílu. k dalšímu zvýšení rychlosti. Nyní již běžel sám.

Cesta začala stoupat a klesat po svazích nízkých pahorků. Při tréninkových bezích se Picard snažil udržet si vždycky při zdolávání svahu stálý rytmus kroku, ale nyní v klesajících úsecích cesty využíval gravitace k dalšímu zvýšení rychlosti a snažil se udržet nový rytmus kroku a dechu i v následujícím stoupání. Líl se z něho slaný pot a štípal ho do očí; mekká látka jeho odevu se mu lepila na vlhkou kůži. Slabá bolest v lýtkových a stehenních svazech začínala přecházet v tresavku, jakmile precenil svou vytrvalost a běžel příliš rychle. Pohodil hlavou, aby se tak zbavil vlasů, které se mu lepily na čelo. Vyburcoval svou vůli a premohl fyzickou indispozici, která ho začala zachvacovat. Důležité bylo udržet tělo v pohybu, byt to působilo bolest, ale toto vědomí mu nesmělo bránit v dalším běhu.

Prekonal další vršek a spatřil přímo před sebou retez čtyř běžců. Vedl je Chiang, ale Picard si všiml, že ostatní se snažili ohrozit jeho pozici. Žena na druhém místě musí být Telegar, nejrychlejší běžkyne z Andoriánců. Druzí dva kadeti jsou pravděpodobně Dorgath a Stemon, dva favorité tohoto závodu. Oba se také zezadu tlačili na běžce v čele, aby je vycerpali pro závěrečné úseky závodu.

Jak Picard stále pravidelně běžel, kladl v rychlém tempu jednu nohu za druhou, zároveň v tomto rytmu dýchal; z dálky už se začal ozývat temný hluk, který přešel v jásot diváku. Uviděl dav lidí, lemujících trasu závodu až po další svah. Ne, už žádný další svah! Blížil se k Bonnellu, poslednímu vrchu na trase maratónu.

"Žádný nováček ještě nikdy nevyhrál Akademický maratón... až nyní!"

Ostatně, snad to nebylo jen tak plané chvástání. Picard sáhl hluboko do svých posledních rezerv a dolu po svahu ještě přidal na rychlosti. Zeme se chvěla kmitáním jeho nohou. Minul Dorgatha, právě když se terén zase začal zvedat. Před sebou měl Chianga, který spadl na třetí místo.

Hybná síla ho hnala prvních pár metrů bez úspěchu. Když se v konečném stoupání zase přihlásila tíže a on byl připraven zpomalit, vpadl naopak přesně do rytmu, takže si udržel stálý pohyb a byl schopen jej kontrolovat.

Pak vypukla hruza.

Stane se to zde, brzy!

Připadalo mu, jako by se jeho vědomí ocitlo mimo vlastní tělo, aby mohlo pozorovat a komentovat tuto scénu.

Vždyt jsem to již jednou prožil, tento běh, tento sen. Chiang v posledních několika minutách značně ochabl a byl snadno překonán.

Ach, bože, to je velmi zlý sen.

Vpředu byli ještě Telegar a Stemon. Když Picard předstihl Andoriánku, jeho obava se prohloubila a zvýraznila.

Já zakopnu! Ted už ani krok! Zakopnu!

Chtěl se probudit a zabránit tím pokoreni, které by mu tento chybný krok přinesl. Posledních několik minut závodu se před ním táhlo jako mrak hnaný větrem. Kolikrát temito vzpomínkami už sám sebe týral? K čemu ty falešné sympatie a všechna ta lítost? Jim se však ulevilo, když mě videli prohrát. Příliš jsem se přiblížil k vítězství! Nyní už zastal jen Stemon. Mel silně vulkánské svaly, ale vlhkost ovzduší Deluly zatežovala jeho plíce a snižovala vytrvalost. Ackoli bystrým sluchem zjistil, že se mu Picard přibližuje, již nebyl schopen svou rychlost zvýšit. Vzdálenost mezi nimi se snižovala.

Ted? Od tohoto okamžiku ještě dva kroky?

Picard se pokusil přimět se k ostrému nástupu, což však způsobilo, že ztratil pevnou pudu pod nohama a nebyl schopen ovládnout své tělo, které už sotva cítil; nemohl tedy zabránit pohromě, která pak přišla. Scénář se změnil. Jednou ho prudký pád vrhl Chiangovi k nohám, jindy se opravdu ujal vedení a teprve potom upadl na zem a z vycerpaných plic mu vyrazil dech pohled na čtyři příslušníky vyššího ročníku Akademie, kteří se kolem něho přehnali. Nescetné variace tolikrát otravovaly jeho spánek už po mnoho let, takže si nemohl vzpomenout, kde vlastně opravdu upadl. Několik jeho spolužáků z Akademie by si nepochybně vybavilo skutečný průběh této události.

I páté místo by bylo důvodem k oslavě... kdyby nebylo mého chvástání!

Právě to byl ve skutečnosti ten chybný krok! Snad hledal podvědomě metaforu pro vyjádření své arogance. Jiste by to bylo přijatelnější vysvětlení nežli chybný krok na rovné cestě nebo imaginární valoun, který si později vymyslel, aby vysvětlil svůj náhlý pád.

Kolem něho proběhl Stemon.

Ted! Ted to musí přijít! Za tento okamžik jsem se nikdy nedostal.

Preběhl však vršek a začal až krkolomnou rychlostí sbíhat dolu. Kdyby to nebylo ve snu, byly by se mu určité zapletly nohy. Vrátila se mu fyzická pohoda a měl pocit, že vzduch vanoucí proti jeho hrudi ho nadnáší jako vítr proudící pod křídly letícího sokola.

Radost, kterou mu poskytlo návrší Bonnell, když na jeho svahu predběhl ostatní závodníky, se nedala srovnat s tím, co ho čekalo na druhé straně. Zavalil ho hromový křik a jásot davu čekajících u cíle závodu.

Bílá páska vlála nad cílovou čarou, zdravila ho a čekala na jeho objetí.

Zavrel oči, vycerpán obavou z toho, co by se ještě mohlo stát, kdyby se díval dále.

Ne! Toto je už nad mé síly! Být tak blízko a ještě všechno ztratit...

Pak se mu do prsou zarázila cílová páska.

Picarda probudil vlastní krik ze sna. Potmě se rychle posadil a jeho hrud se prudce zvedala. Kabátek a kalhoty měl promocené potem a pokrývky kolem sebe zamotané jako pásku na cílové cíře.

Vyhrál jsem.

Zalupal po dechu a cípy pyžama si otrel oblicej. Pot mu stále ještě stékal do očí; rukou si otrek temeno hlavy.

Samozřejmě, vyhrál jsem. Jen ve snu jsem v závodech nevyhrál... nebo je to přece jen jinak?

Tyto dvě protichůdné myšlenky se v jeho vědomí stále spolu potýkaly, preskakovaly z jedné skutečnosti na druhou a obe byly v Picardově mysli pevně zakoreneny.

"Pocítaci..."

Picardův chraplavý šepot byl tak nesrozumitelný, že nedokázal systém aktivovat. Kapitán si procítil hrdlo a zkusil to znovu. "Pocítaci, kdo vyhrál maratón Akademie Hvězdné flotily na Delule II v roce 2324?"

Vstupní spoje zabzucely a pocítac odpovedel:

"Akademický maratón na Delule II vyhrál kadet-nováček Jean-Luc Picard."

Tak! Samozřejmě! On o tom doopravdy pochyboval?

Picard odhodil mokré pokrývky, vyhrabal se z postele a začal hledat nějaké čisté, suché oblečení. Při bloudění kabinou ho zaplavila další vlna vzpomínek. Zhroutil se dva kroky za cílovou čarou a pak ho vyhazovali do vzduchu Jack Crusher, Walker Keel a zřejmě také jiní kadeti ročníku nováčka. V davu diváků byl toho dne i velitel Hansen a dělал si poznámky. U nově jmenovaného admirála Hansena se pak po letech tato skutečnost projevila jistým protežováním Picarda.

Behem dvou hodin se arogantní chvástání nějakého nováčka změnilo v projev podložený sebedůvěrou, který přispěl k jeho rostoucí reputaci jako kadeta.

Picard otevřel zásuvku svého prádelníku a ponořil do ní ruce. Namísto suchého prádla však vytáhl malou, plochou krabici. Léta ji už neotevřel a ani k tomu necítil nutkání.

Palcem stiskl západku víka.

Medaile byla zářivější, než jak si ji pamatoval, a menší. Prejel prsty po vyrytých slovech. Medaile i slova byly docela chladné.

Ano, samozřejmě, vyhrál jsem! Z pamětní medaile, kromě vzpomínek, dosud žádné zvláštní potešení nepocítoval.

Skutečnost, že jen taktak unikl veřejnému pokoreni, vyhroutil u něho poznání, že arogance muže snadno způsobit katastrofu. Byl vždy vdečný za to, že tato lekce z možné ostudy zustala jen jeho soukromou záležitostí. Po celá čtyři léta se chránil před planým chvastounstvem, tak běžným v ulicnických schválnostech a šeptaných urážkách u ostatních kadetu, jeho spolužáku. Chiang se mu stal na celý život připomínkou oné události...

Konec s tím! Vyhrál jsem. To ostatní bylo jen nocní mrou!

Špatné vzpomínky na tento případ byly dosud překvapivě živé. Pln strachu se zhluboka nadechl a zmlátnel. Pevně sevřel v prstech okrouhlou kovovou destičku, až se mu její ostré hrany zahryzly do kuže. Medaile však byla skutečná.

A byl to dukaz!

Vyhrál jsem. Musel jsem vyhrát! S tím Srdce nemá nic společného!

Kapitola 26

Pohled z vesmíru na krásy Dynasie vyrazil Keydovi Chandatovi dech. Zvířená bílá oblaka se táhla jako tekutá poleva nad smaragdově zeleným drahokamem planety. Naplnovala ho posvátná úcta k obrazům Iconie v prastarých textech a nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by se mohl tento nový svět svou nádherou Iconii vyrovnat.

"Muže vám někdy tento pohled zevšednet, kapitáne Mycelli?" zeptal se rektor. "Je to opravdu tak obyčejné místo, že váš lid může být k jeho divum lhostejný?"

"Ne," odpověděl elegantní důstojník Federace. Rovněž jeho oči byly upřeny na obrazovku velitelského mustku.

"Kdyby mě to někdy prestalo vzrušovat, musel bych se své funkce zříct!"

Vyslankyně Tommasová byla příliš chytrá, aby jako diplomat nevystihla vhodný začátek. "Snad i další návštěvy na této hvězdné lodi budou Fakultě demonstrovat některá dobrodini Federace."

"A já bych byl nesmírně potešen, kdybych mohl vést tyto exkurze v Sullivanu před schůzí rady," řekl Mycelli a dále se venoval řízení lodi.

Rektor přijal nabídku s úklonou. "Jestliže, kapitáne, vůbec něco pohne kamennými srdci našich konzervativců, bude to vaše loď." Chandatova citlivost, kterou právě projevil, byla srdečná a proto dvojnásob odzbrojující. Oni netušili nic.

"Kapitáne," rekla první důstojník Dierová, když přišla k trojici stojící na vyvýšené zádi paluby. "Dynasiánská delegace sděluje, že je připravena na cestu."

"Omluvte mě, rektore," řekl Mycelli, "musím jít přivítat naše nové hosty."

Sotva kapitán s prvním důstojníkem Dierovou odešli do transportní místnosti, Chandat prestal pozorovat obrazovku a obrátil se k Tommasové. Nemohl si dovolit venovat pozornost cemukoli jinému, kromě požadavku rozvíjející se tajné dohody.

"Vyslankyně, velmi ocenuji možnost použít této hvězdné lodi pro uspořádání konference. Celá Fakulta uznává potřebnost neutrálního území, nehlede na to, že bezpečnost tohoto místa mírní napětí vyplývající z obavy před útoky vzbouřenců."

"Tak, děláte určitý pokrok."

"Svým způsobem," vzdychl Chandat. "Zatím nedošlo k žádnému pohybu ve směru k dohodě o problému přistoupení k Federaci, ale zařídil jsem alespoň, aby se co nejvíce utlumily rozpory. Tím, že každá fakultní frakce smí mít jen jednoho zástupce, došlo k podstatnému snížení křiku při našich debatách."

Vyslankyne se usmála v uznání významu tohoto bytí malého úspěchu a Chandat litoval, že jejich rozvíjející se přátelství brzy náhle skončí. Pokracovali v rozhovoru o méně závažných věcech a jestliže Tommasová zaznamenala u rektora rostoucí obavy, musela to přičítat tlakům blížícího se zasedání rady.

Otevření dveří ohlásilo příchod zástupce Fakulty. Když Mycelli doprovázel jednu skupinu Dynasiáncu na zadní palubu Sullivanu, turbovýtah u předního konce mustku vyložil Dierovou a její sverence na velitelskou palubu.

Chandat čekal trpělivě, až jeho kolegové skončí s pozorováním hlavní obrazovky; i kdyby nic jiného, tímto připomenutím jejich společného původu bude posílen duch jednoty. Pak, když se opět uklidnili, všichni profesori si jeden po druhém, nenápadně stoupili k jednotlivým členům posádky.

Chandat široce rozpráhl ruce jako na přivítanou a řekl: "Ted!"

S uspokojením zaznamenal, že Dynasiánci ihned uposlechli.

Oomalo a Shagret, nejsvalnatější z akademiku, byli vybráni, aby zneškodnili kapitána a jeho prvního důstojníka..

Dierová však měla výcvik Hvezdné flotily a byla dekanovi víc než rovnocenným protivníkem, ale přestala s ním bojovat, když viděla, že rodilý dynasiánský profesor začal škrtit Mycelliho a popadl ho za nohy. Oomalovu tlustému ješterimu telu kopání Mycelliových bot vůbec nevadilo.

Vyslankyne snadno odrazila Dean Thorinovou, ale jako pravý diplomat zavelela: "Nebojujte s nimi!"

Naštěstí všichni přítomní členové federální posádky uposlechli jejího rozkazu a Oomalo uvolnil svůj škrtící chvat.

Kapitán s rudou tváří padl naznak na palubu.

"Ocenuji vaši spolupráci, vyslankyne," řekl Chandat. "My nechceme nikoho napadat."

"A jaký je tedy důvod tohoto útoku?" Hnev pro jeho zradu duvery vymazal všechny stopy jejího dřívějšího přátelského chování.

"My potřebujeme Sullivanu!"

"Zbláznil jste se?" vykřikla první důstojník Dierová. Její kapitán dosud lapal po dechu a nebyl schopen slova. "Co si myslíte, jak dlouho si vaši lidé mohou udržet kontrolu nad touto kosmickou lodí?"

"Dost dlouho pro naše zámery, velitelko Dierová. Podívejte, jistě vzácné iconské artefakty, které máme, jsou stále ještě účinné." Chandat sáhl po medailonu na konci svého rektorského řetezu. "Tento, například."

Prstem zatlačil na střed medailonu a čekal, co se stane.

Účinek sonického vlnového generátoru se projevil okamžitě a byl dramatický. První lodní důstojnice se zhroutila na palubu tak rychle, že neměla čas ani zaúpet. Stejně dopadla i vyslankyne a ostatní příslušníci lidské rasy.

Vyšlo to! Chandat byl ohromen, že jeho odhad omracující frekvence účinné na tuto cizí rasu byl správný. Snad přece jen bylo jeho poslání být vedcem.

"Ono to funguje," vykřikl Shagret, stejně překvapený jejich úspěchem. Dekan se díval na more padlých tel a po tváři se mu rozléval ješitný úsmev. Pak se sehnul a prohlížel Dierovou.

"Ještě dýchá."

"Ale samozřejmě," řekl Chandat, ačkoli se v nitru bál, aby vysokofrekvenční sonická vlna nebyla osudná. "A oni zůstanou v bezvědomí celé hodiny, určitě dostatečně dlouho, abychom je mohli zneškodnit." Toto bylo další proroctví vycházející z dávného vedení, ale on náhle nabyl jistoty, že technologie jeho iconských předků byla skutečně tak vynikající, jak se o ní píše.

"Ale co bude s ostatními?" naléhal Oomalo s pragmatickým postojem domorodce.

Chandat překročil Tommasovou ležící tváří k zemi a zamířil na velitelskou palubu. Naštěstí posádka kosmické lodi třídy Miranda je malá, takže podrobit si i její zbytek bude ještě mnohem snadnější. Ačkoli pro řízení lodi mohli být vybráni i jiní vůdci, ke kormidlu Sullivanu přistoupil sám rektor Chandat. Když usedl za kontrolní přístroje kosmické lodi, poslal pro Diata Manju.

Starý muž se zdržoval na okraji mustku, ale na celé akci se nepodílel. Když však uslyšel volat své jméno, vykročil těžce vpřed a na vpadlou hrud tiskl pergamenový svitek.

"Ale, rektore," řekl Manja vydešene, "jak nám může toto násilí pomoci řešit T'Sarin případ?"

"Prosím, profesore, nedejte si starosti s malichernými detaily meziplanetární diplomacie; to je moje práce." Chandat s rostoucím potešením studoval konzoli letové kontroly. Dal by ochotně svůj život za několik příštích dnu této vesmírné cesty.

"Nyní, racte, koordináty Stanoveného místa, o němž jste se zminoval!"

S těžkým povzdechem Manja rozvinul pergamenový svitek a ukázal starou hvezdnou mapu.

Asao Matasu právě zavrel oči, když zvonek interkomu porušil poklidné ticho jeho kabiny.

"Omlouvám se, že vás ruším v meditaci, admirále," ozval se o sekundu později hlas jeho pobocnice, "ale plukovník Kiley-Smith řekl, že je to naléhavé; jde o nějakou kosmickou loď, která se ztratila z dohledu a neodpovídá na volání subprostorového rádia."

"Děkuji vám, poručíku," odpověděl Matasu a narovnal své dlouhé hubené telo z polohy lotosu. "Pokejte na mne prosím v komunikačním středisku!"

Velitel Hvezdné základny 75 krácel halami stanice s mírně sklonenou hlavou. Vypadalo to, jako by stále byl ještě ponoren do meditace, ale držení jeho tela bylo spíše praktické nežli filozofické; Matasu byl velmi vysoký muž a jehož hlava se téměř dotýkala stropu.

Poručík Abellová již na neho čekala před vchodem do komunikačního komplexu. Usmála se na pozdrav a rekla: "Tudy, admirále," otocila se a otevřela dveře.

Matasu pokynul hlavou a následoval ji přes práh. Jeho poslední pobocník rezignoval kvůli kontaktním cockám a venoval všechny své poznámky admirálovu žaludku. Matasu ocenoval u Abellové větší zdvořilost, ale doufal, že svou

snahu nebude preháňet. Snad by jí měl doporučit cvičení jógy, aby si udržela pružnost svalů své šíje, právě tak jako on sám by se měl zbavit svého zvyku dívat se stále dolu.

V místnosti se však admirál mohl úplně narovnat. Kontrolní místnost komunikačního centra byla konstruována jako prostorný dóm, jehož prohnuté stěny byly osvětleny barevnými údaji. Tucty map, listin a grafů představovaly proud informací, které přicházely i vycházely z Hvezdné základny 75 do všech bodů v sektoru i mnoha míst mimo něj.

"Dosud ani slovo z Enterprise?" zeptal se Matasu.

"Ne, pane," řekl Kiley-Smith a vstal od spojovací konzoly, zajišťující styk mezi kosmickými loděmi a stanicí. "Ale právě teď jsme ztratili kontakt s Plathem, klingonskou útočnou lodí s dvanáctiennou posádkou."

Operátor konzole pokračoval ve svém hlášení. "Navigátor kosmické lodi oznámil svou polohu tesně po tom, co Enterprise podala zprávu o zničení Hvezdné základny 193. Kapitán Duregh s Portsmouthem dobrovolně zahájil záchrannou akci, ale Plath se již neobjevil."

Hvezdná základna 193 pokrývala prostor, který byl daleko mimo dosah běžných možností admirála Matasu, a zničení stanice mu znemožnilo dovést se, co se v onom sektoru stalo; byl by potřeboval mít oči, které by viděly i ve tmě. Jsou v onom prostoru ještě nějaké jiné kosmické lodě, které by mohly celou záležitost prozkoumat?"

Kiley-Smith zavrtel hlavou. "Portsmouth a Clarke přistály na Luxoru IV, ale oba se již vydávají na jiné mise." "Pokusím se jednu tuto loď z její mise vyvázat," řekl pevně Matasu, ale věděl, že změna si vyžádá hodně času na přípravu a i nejrychlejší loď bude dlouho trvat, než zdolá danou vzdálenost. "Zatím vyhlase poplach pro všechna zařízení Hvezdné flotily v tomto kvadrantu; reknete jim, ať se také podívají po Enterprise i po Plathu... a po těch, kdo je napadli. Já připravím zprávu pro velitelství Hvezdné flotily a oznámím jim tuto situaci."

"Rozkaz, pane!"

Když se admirál vydal do své pracovny, opět se sklonenou hlavou, aby bez nebezpečí úrazu prošel všemi chodbami, poručík Abellová rekla právě to, o čem on sám starostlivo přemýšlel.

"Co se to tam děje, admirále? Explodující hvezdné základny a mizející hvezdné lodě... Že by Romulani plánovali novou ofenzívu za své impérium?"

Zavrtel hlavou. "Bitevní loď je silná, ale nemyslím si, že by mohla zničit najednou dvě federální kosmické lodě."

Abellová přijala admirálovův úsudek se zmateným zamračením: "A co by tedy mohla?"

"Já nevím, poručíku," řekl Matasu, "ale doufám, ať je v tom kdokoli cokoliv, že se na mé hvezdné základně žádné peklo nerozpoutá!"

A Jean-Luc Picardovi, ať je kdekoli, možná pomohou sami bohové.

Kanda Jiak se otrásl, když vstoupil do chladného vzduchu vezenské cely. Toužil po tlustém pleteném svetru, který si strčil do batohu jako milý dárek na rozloučenou od prvního důstojníka Conrada, ale všechny jeho věci mu byly zabaveny, když vstoupil do bezpečnostního komplexu.

Jiak se obrátil na svou ozbrojenou průvodkyni a ještě jednou zaproteštoval: "Ale já nejsem Dynasiáanec!"

"V pořádku," rekla strážná s hlubokým povzdechem. "Vy náhodou jen tak vypadáte." Prstem klepala v rychlém sledu na panelovou stěnu.

Mladík uskokil, když z rámu dveří do místnosti náhle proniklo vysoké bzucení silového pole. Imigrační úředník na Křižovatce Hayhurst oznámil jeho zadržení za byrokratickou formalitu a Jiak tedy očekával, že bude muset strávit pár hodin v cekarne pro cestující; místo toho však ho odvedli k výsledku do bezpečnostní místnosti. Zprávy vyslanců a kosmickým lodím byly úplně zmatené, ale jisté bylo, že důstojníci Hvezdné flotily jsou znepokojeni. Dynasiánci museli nějak rozhněvat Federaci ještě více, nežli DiWahnšťané.

Jak se opatrně přiblížil ke dveřím cely, dával pozor, aby se nedotkl silového pole, a natahoval se, aby se mohl podívat do chodby. Stráž odešla.

Jsem politický vězeň.

Toto konstatování bylo sice komické, ale značně znepokojivé. V každém případě však bylo jisté, že nemohl nekomu ani říci, ani zakřičet, že chce odejít. Potlačil slzy a obrátil se, aby pozdravil svého spoluvězně.

Nejprve si uvedomil jen zahalenou postavu, skřenou na jednom z úzkých lehátek. Teprve potom mladý Iconan rozpoznal, že je oblečen do těžké kutny s kapucí. Mužovo celo pokryté vejří vrásek se klenulo nad purpurovými očima a jeho plet měla jemně fialový nádech. Sice to nebyl úplně zrcadlový obraz Jiakovy tváře, ale přesto měli oba podobné genetické rysy.

Jiak překvapene vydechl a zakoktal: "Vy jste... Dynasiáanec?"

"Tak to stojí v mých osobních dokladech," řekl muž a zkrivil rty do potměšilého úsměvu.

"Od svého útlého dětství jsem žádného jiného Iconana neviděl." Jiaka zarazil zjevný nesouhlas jeho spoluvězně, ale snažil se zachovat klid. "Jmenuji se Kanda Jiak."

"Jmenovec, Držitele Drahokamu!" Dynasiáncovy barevné oči zaplanuly vzrušením. "Jak jste přišel k tak proslulému jménu?"

Rozradostněn takovým privítáním sedl si Jiak se zkríženými nohama na zem k cizincovu lehátku a pustil se do vyprávění o svých posledních dnech na Ikkabaru a o svém odletu z Rediferu. "Než jsem se dostal na Hayhurstskou křižovatku, pokusil jsem se navštívit DiWahn, ale..."

"DiWahn!" Muž se prudce vztýčil a popadl Jiaka za košili. "Co vy víte o planetě DiWahn?"

"Nic... všechny cesty do této soustavy byly zrušeny." Duraz mužova naléhání ho znervóznil. "Conrad říkal, že těžkosti mají co dělat s armádou a s hrozbou ozbrojené agrese proti Federaci."

"Ach, to tedy odstartovala flotila Verných!" Muž pustil Jiaka a zvrátil se na stěnu cely. Zahledel se do dálky, jako kdyby měl na obloze nějaké vidění. "Celé generace musely čekat, než přišel náš čas vstoupit do Snení."

T'Sarina dila zaznamenala diWahnskou víru: DiWahnšťané byli posedlí sny o Držiteli Drahokamu. "Vy jste ale říkal, že jste Dynasiánek!"

"V životě jsem už říkal mnoho věcí." Iconan se nejisté usmál. "Konzulát proveruje moje osobní doklady právě tak jako vaše. Kdo ví, na co při tom přijdou! Zjistí-li pravdu, pak zůstanu v této celé nebo v nějaké jiné na celý zbytek svého života."

"To je mi líto," řekl Jiak a znepokojene uvažoval, jaký asi zločin tento toulavý DiWahnšťan spáchal. Doživotní vězení čekalo obvykle vrahy.

"Ušetřte mě svého soucitu! Já jsem své životní poslání splnil, kdežto vy jste teprve na začátku."

DiWahnšťan se stále díval zaujat do prázdna. "Tak jako vy, i já jsem prožil dětství mezi mnoha rasami Federace. Nikdy jsem nohou nevzkročil na svůj rodný svět, ale můj otec mi ukázal cestu Verného. Zapřísáhl jsem se povinností sledovat T'Saru."

"Vy znáte T'Saru?" vykřikl Jiak. Slyšet její jméno bylo jako potkat na úplně cizím místě přítele! "Prosím, vyprávějte mi o ní!"

DiWahnšťan byl ale tak zaujat svými vzpomínkami, že se nedal vyrušit. "Lituji jen toho, že se nemohu včas vrátit domů a přidat se k armádě. Aby mě nechytily neverčící, koupil jsem padělané doklady, které ze mne udelaly Dynasiánce. Toto rozhodnutí je můj konec!" Rezignovane pokrčil rameny. "Vězení je jen nepatrnou cenou za znovuobjevení Drahokamu!"

"Drahokam?" Jiakovi se rozšířily oči při zmínce o této mocné ikoně. "Vy myslíte, že Drahokam Snu není jen legendou?" DiWahnšťan zaváhal. Jeho odpověď zadržel vzdálený zvuk otevíraných dveří a dupání bot na chodbe.

"Ne, není to mýtus, Kando Jiaku, Držiteli Drahokamu," zašeptal. "Postarejte se sám o sebe! Vstupte do našeho Rádu a naslouchejte Vyprávění!"

"Ale jak mohu najít..."

"Zeptejte se ženy jménem Camenae na Hvezdné základně 193. Budete-li souhlasit s její cenou, ona vám dá na vaši otázku odpověď. Najdete Drahokam a najdete Verného!"

Kroky se zastavily před celou.

"Hej, nemám na to celý den," řekl zvenci podrážděný hlas.

Jiak uviděl, že se silové pole dezaktivovalo. Ve dveřích stála strážná a držela jeho batoh.

Pokynula mu pohybem hlavy. "Federální konzulát potvrdil vaši příslušnost na Rediferu III. Můžete opustit Křižovatku, pokud se nevydáte na Dynasii."

"Bež!" pobídl ho vlídně DiWahnšťan.

Jiak povstal, ale ze slov onoho muže se mu tocila hlava.

Před tisíci lety Drahokam Snu otevřel Tri Brány, což zachránilo iconský lid od vymření. Jestliže první Kanda Jiak prošel Branou na Ikkabar, síly jeho Drahokamu mohly planetu zkrátit. Bez jeho pomoci pak třetí větev iconské rasy uschla.

Kdyby se však jmenovec Kandy Jiaka zmocnil Drahokamu, snad by se tragická historie dala změnit.

Poslední živý syn Ikkabaru si vzal od strážné batoh a vyšel na chodbu. Krácel vstříc pokoji a novému poslání.

Kapitola 27

V hlavní strojovně byl vzácný klid. Hluk, který obvykle tento prostor naplňoval, pusobil především stálý puls komory pro reakce mezi hmotou a antihmotou. Dnes byl ale hnací systém vypnutý a lodní motory studené; namísto toho zachvátilo strojovnu rámosení a shon lidí. Personál strojovny neustále pobíhal z jednoho pracoviště na druhé.

V tomto vířivém pohybu však byl prece jen ostruvek klidu a stability. Hlavní situační monitorovací zařízení sledovalo většinu prostoru u celní stěny strojovny a Geordi LaForge se posledních pět hodin stále vracel k tomuto výseku plánu Enterprise, který měl na displeji. Když hlavní inženýr zkoumal poškození lodi poprvé, velké části schematických plánů byly posety blikajícími červenými body. Když však kontroloval postup opravných prací nyní, již hodne indikačních kontrollek blikalo zeleně.

Geordi proveril stav i na palube a obrátil se k prvnímu důstojníkovi: "No, dobrou zprávou je, že deflekní štíty už zase fungují."

"A jaká je ta špatná?" zeptal se svědomité Riker.

"Že mají výkonnost pouze čtyřicet šest procent a na této úrovni zůstanou, dokud neumístíme na základní obal trupu alespoň pět stejnoúhlých přenosových mřížek a pak neseřídíme celý soubor."

"Tak to udelejte!"

Geordi varovně zavrtel hlavou a řekl: "Rozkaz! Ale pro práci na mřížkách budeme potřebovat nespražené zdrojové generátory gravitační polarity, čímž zůstaneme přes čtyři hodiny bez deflekních štítů. Jde o postup, který se obvykle provádí jen v opravách kosmických doku. Jestliže totiž naše štítové generátory rozpojíme v prostoru..."

"Z Enterprise se stane sedící kaceň," doplnil Riker. "Muže nás napadnout každý, kdo bude mít nějakou bouchacku!"

"Presně!" řekl hlavní inženýr. "A nejen to, bez fungujících deflekních štítů se budeme moci pohybovat jen cestovní rychlostí a nebudeme ji moci zvýšit, aby nás neprovrtali jako ementálský sýr. Při déle trvajícím plném výkonu budeme riskovat mikroskopickou korozi duraniového materiálu trupu."

"Nedáváte nám příliš mnoho možností výběru, Geordi!"

LaForge pokrčil rameny: "Myslím, že zázraky jsou vaší parketou, veliteli!"

"Vypadá to, že jsem pro tentokrát již vycerpal svůj přídel." První důstojník se zahleděl na schémata a zamracil se. "Toto rozhodnutí bude muset učinit kapitán Picard. Přijdu za vámi, až s ním o tom promluvíme."

"Žádný problém, veliteli," řekl Geordi a mile se usmál. "Budu stále tady."

Inženýr se obrátil znovu k hlavnímu displeji, když právě další červená kontrolka začala blikat zeleně. Pomalu, ale jistě se lod, část po části, vracela do normálního stavu.

Ze širokých oblých oken Přední desítky byl nejlepší pohled do kosmického prostoru na celé Enterprise. Deanna Troi tento pohled přímo zbožňovala. Dnes však shledala, že venkovní scénérie mimo jídelnu je znepokojující připomínkou nynějšího nebezpečí. Poškozená kosmická loď plula bez cíle pustým prostorem spolu se zbytky vraku bitevní lodi jako se svým jediným soupeřem. Patrně i jiné členy posádky tento pohled naplňoval hružou, protože v jídelně bylo obsazeno jen několik málo stolu a lidé u nich seděli k oknům zády.

Poradkyne se posadila k baru a pokusila se myslet na to, co by si měla dát. Po očku pozorovala Guinan, jak stavela dve sklenice před dvojicí hostů na druhém konci barového pultu a pak se obrátila k ní.

"Cím vám mohu posloužit," zeptala se hosteska. Měla na sobě vyšívanou róbu zelené barvy lesa a na hlavě ctvercovou capku téže barvy, jen poněkud tmavšího tónu.

"Ještě jsem se nerozhodla," rekla Troi. "Co mi doporučíte?"

"No, záleží na tom, nac máte chuť. Chcete raději jíst nebo pít?"

"Hlad moc nemám," rozhodla se Troi. Neměla sice právě ani žízen, ale myslila si, že by bylo nemístné, kdyby při své návštěvě Přední desítky neobetovala za svou přítomnost nějakou tu platební známku.

Guinan uchopila kónickou sklenici. "Tak to. bude pít! Co byste řikala venušanskému ovocnému moštu?"

"Ano, to je přesně to, na co bych právě měla chuť." Toto nadšení znelo násilně nejen ušima Troi, ale vážně je nebrala ani Guinan, protože se ani nepohnula, aby naplnila sklenici.

"Mám dojem, Deanno, že vás něco trápí!"

Troi vzdychla a s provinilým úsměvem rekla: "Všichni ti okolo se domnívají, že musím plnit povinnosti poradkyne i teď, nezapomente!"

Guinan zašeptala hrdelním hlasem, jako když prede kocka: "I poradci sem tam potřebují sympatické posluchace!"

Otocila se aby nalila nápoj, a tím dala Troi čas srovnat si myšlenky.

Možt byl vynikající a po několika doušcích se zdálo, že při jeho jemné vuni se lehceji povídá. "Willu Rikerovi dělá starosti kapitánovo zaujetí Satanovým srdcem. Bojí se, že jde u něho už o utkvelou myšlenku... a myslím si to i já."

"Proc si to myslíte?"

"No, zmena kursu, která nás privedla sem," pokynula hlavou směrem k oknu, "prinesla jen samé těžkosti. Kapitán říká, že ke změně došlo proto, abychom odvedli naše pronásledovatele daleko od zranitelných kolonií Federace; nemohu se však zbavit přesvědčení, že tu zapracovaly jiné motivy, když ani nehledal omluvu opožděného předání Srdce!"

Hosteska na okamžik sklonila hlavu a plochý okraj capky zakryl její výraz. Když opět pohlédla na Troi, její názor, který se pokusila vymazat ze své tváře, se jí prece jen ještě zrcadlil v černých očích. Rekla však: "Neverím, že by Picard připustil, aby Srdce vážně kompromitovalo jeho velitelská rozhodnutí!"

"Vy jste si tím tak jistá! Proc?"

"Protože," rekla Guinan, "všechny příběhy, které jsem slyšela, mluví spíše o pokušení než o prinucení. Srdce dokáže obrátit vaše vlastní přání proti vám, ale nemůže vás prinutit udelat něco proti vaší skutečné přirozenosti."

"A kapitán Picard by se nikdy nerozhodl tak, aby kvůli tomu Enterprise a její posádka utrpely škodu." Guinan přikývla a Deanna si pohrávala s myšlenkou uzavřít celý případ právě tímto přijatelným názorem, ačkoli vedela, že nebude snadné Rikera přesvědčit. "Mohla bych dostat ještě něco jiného z těch vašich drinků?"

"Jsem ráda, že vám chutná." Guinan sebrala prázdnou sklenici, vytáhla zpod pultu jinou a vytrela ji.

"Guinan, kapitán vám verí tak jako nikomu jinému na palube Enterprise. Kdybyste ho mohla přesvědčit, aby dal Srdce do trezoru..."

Sklenice, kterou hosteska držela, jí vyklouzla z prstu a spadla na zem.

"Co se stalo?" Troi překvapilo, že její žádost mohla tak otrást vždy klidnou Guinan. "Bojíte se, že vám ji nebude chtít předat?"

"Ne, poradkyne, mám strach, že by to mohl udelat!"

"Ale to by bylo stejné jen na chvíli," rekla Troi, "jen než by se uložilo Srdce v trezoru, kde by je chtel Will zajistit pro zbytek naší cesty."

Zatímco Troi mluvila, Guinan pokyvovala hlavou a pak rekla: "Jednou z výhod stárnutí je, že poznáváte své vlastní možnosti. A tohle by bylo určité riziko, které nejsem oprávněna na sebe vzít. Pokud jde o Srdce, verím Jean-Lucovi Picardovi daleko víc než sama sobě."

"Ale proc?" Když Troi pomyslela na síly, které snad Srdce má, její neklid se znovu plnou silou, rozhořel.

"Můj lid znal Srdce jako Pána všech událostí a rasa Naslouchacu vedela, že jeho vliv může vyústit v osudové ocarování."

"Ocarování? Od vás to zní jako pohádka a kapitán je jako nešťastný princ, kterého uhranuly dábelské cáry." Troi se této analogii usmála a zeptala se: "Myslíte si, Guinan, že Srdce je satan?"

"Jen živoucí bytosti mohou sloužit dobru nebo zlu. Vy si myslíte, že Srdce je živé?"

"Nevím o tom nic... ale kapitán o něm stále casteji mluví jako o vnímající bytosti." Na chvíli se ponorila do svých pocitů a pak zavrtela hlavou. "Proste, já nevím!"

"Ani já, poradkyne," rekla Guinan tiše. "Ani já!"

Když se otevřely dveře pracovny, Dat prehlédl bez vzrušení interiér. Byl nezaujatým pozorovatelem, a proto v něm přítomnost Srdce na kapitánově pracovním stole nevzbudila žádné vzrušení. Presto však i u Data podnítil kámen celou radu asociací se současnými vzrušujícími událostmi. Z ciste rozumových duvodu by byl proto raději, kdyby se Srdce

nebylo vůbec dostalo na palubu Enterprise.

"Odpocinul jste si, kapitáne?" zeptal se Dat, když krácel místností.

"Cože?" Picard vzhledl od svého stolního videorekordéru. "Ach, muj odpocinek? Ano, odpocinul, dekuji vám!" Dat pozoroval často, že příslušníci rasy Lidí užívají různých uctivých frází v přímém styku se členy svého společenství, a nikoli doslova, když podávají přesné informace. Usoudil, že teď právě nastala taková situace, protože kapitánův fyzický stav se od porady v jídelně zřejmě nijak podstatně nezlepšil. Picard se ohlédl na počítač a pak na záznamník v Datových rukou. "Snad už nenesete zprávu o svých výzkumech?"

"Ještě to není definitivní," řekl Dat. "Jen jsem identifikoval příslušné koordináty lokality, o níž jste se zajímal."

"Ukažte!" Picard se naklonil nad desku stolu, dychtivě sáhl po záznamníku a nedockave si povzdychl při pohledu na hvězdnou mapu Federace, s níž porovnával svůj náčrt. "Ano, to je to místo, přesně! Ale to vám určitě trvalo dlouho, než jste to našel!"

"Omlouvám se za zdržení," řekl Dat. "Moje zkoumání však komplikoval zvláštní aspekt situace, kterou jste nacrtl. K tomu zvláštnímu postavení komety vuci vyznačené soustavy hvězd totiž dosud nedošlo; a skutečně k němu nedojde alespoň v příštích osmactyřiceti hodinách."

"V budoucnosti..." zabručel Picard. Obocí se mu zjezořilo úporným přemýšlením a ruka mu klesla dolů na Srdce. "Ano... ano, samozřejmě. To znamená, že stále ještě je čas jednat!"

"Zajímavé! Jakou zvláštní akci to bude vyžadovat?"

"Dekuji vám za pomoc, pane Date!" Kapitán ani neodtrhl zrak od mapy. "To by bylo zatím vše."

Datův pozitronický mozek zaznamenal novou spojitost, totiž mezi hvězdnou mapou a Satanovým srdcem. Když android opouštěl kapitánovu pracovnu, začal počítat s pravděpodobností, že brzy dojde k další katastrofické události.

Troi krácela na mustek Enterprise a zachvátilo ji neobyčejné podezření - její empatie hned určila jádro nesnázi: poručík Worf sledoval ze zádi turbovýťahu její pohyb do velitelského centra. Vycítila u něho obvyklou nechut, která vždy doprovázela jejich styky, zvláště pokud šlo o Worfova syna Alexandra; to však překryl nový soubor emocí, které už se daly rozuzlit mnohem hůře. Nepochybovala, že Klingon je vuci ní z nějakého důvodu velmi ostražitý.

Riker a Picard byli zabráněni do neveselého rozhovoru o opravě štítu, takže Troi se posadila klidně vedle kapitána.

"...bezpodmínečně musíme obnovit výkon našich štítů," pokračoval Picard. "Tato mise ještě neskoncila a proto nemůžeme zustat bez maximální ochrany."

"Souhlas!" řekl Riker, ačkoli Troi u něho snadno vycítila obavy z tohoto rozhodnutí.

Z jeho očí, když na ni vrhl krátký pohled, mohla také vycítit otázku. Jemným zavřením hlavy mu tedy naznačila, že jim Guinan nemůže pomoci. Worf však musel toto její gesto ze svého hnízda upozorovat a ihned své podezření rozšířil i na prvního důstojníka.

Kapitán zapnul interkom a zvýšil hlas: "Picard LaForgimu! Pokračujte v opravách deflečních štítů, než sem přilákáme další společnost!"

"Odsouhlaseno, kapitáne!"

Zatímco si kapitán a hlavní inženýr vyměňovali informace o postupu oprav, Troi pokradmu hodnotila Picardův fyzický a psychický stav. Jeho vycerpanost byla ještě nápadnější než dříve; sebral sílu k pohybu zřejmě jen tehdy, když to bylo naprosto nutné. Naproti tomu pominulo mimorádné mentální vzrušení, jež u něho cítila v konferenční místnosti. Poradkyně napadlo, zda se snad Picardova kondice nezlepšila vlivem Srdce, které stále spočívalo v kapitánových dlaních.

"Usměrňovací mřížky na základní skorepine deaktivovány," pokračoval Geordi. "Gravitační generátory se odpojují... teď!" Troi se zachvěla z pocitu bezbrannosti, který náhle začal vyzařovat ze všech členů posádky. Zesílila své psychické zábrany proti pronikajícímu vzrušení, ale přesto i ji zachvátil pocit bezmocnosti.

Když uběhlo prvních několik minut oprav, představa, že to bude trvat čtyři hodiny, se protáhla až na věčnost...

...znenadání ji však utal žlutý poplach.

"Kapitáne," vykřikl Dat. "Senzory zaznamenávají nějaký objekt přímo před námi ve vzdálenosti dvě stě tisíc kilometrů!"

"Tamhle!" ukázal Riker prstem na hlavní obrazovce. Troi zaznamenala, že dosud klidný obraz vzdálených hvězd se začal chvět a krabátit rušivými vlnami. Lod nebyla zamaskovaná. "Fázery zaměřeny na cíl," stručně ohlásil Worf.

"Palbu spusťte až na mé znamení, poručíku," řekl Picard a vstal.

Troi vycítila, že kapitán bojuje s nutkáním zahájit palbu první ještě předtím, než pozná nepřítele, ale jeho výcvik v Hvězdné flotile potlačil naléhání vyprovokovat boj, jestliže nemel jistotu, že v něm zvítězí. I lehce zaštitená lod mohla fázervému útoku vzdorovat dostatečně dlouho a provést proti nezaštitené Enterprise odvratný útok. Příznak nabýval pevných tvarů. Mel sešikmená křídla, rozpjatá široce na obou bocích úzkého trupu.

"To je útočná kosmická loď - dravec," řekl Riker. Při tomto zjištění začal prudce dýchat, až se mu zvedala hrud.

"Kapitáne!" Ve Worfově hlase bylo cítit náznak radostného vzrušení, když řekl: "Zdraví nás kapitán Duregh z Plathu!"

"K obrazovce, poručíku!" Kapitán byl patrně tak vycerpán nenadálou událostí, že se ani nepripojil k všeobecné radosti. Hvězdy ohranicovaly ve výseku obrazovky Dureghovu tvář.

Troi ji ohodnotila jako tvář příliš mladého muže na to, aby velel válečné lodi. Duregh byl vysoký a svým vzhledem připomínal krutého, citlivého klingonského bojovníka.

"Zdravím vás, kapitáne Picarde!" Mdlé červené osvětlení velitelské kabiny Plathu stíralo hluboké vrásky nad Dureghovým obocím, jeho zapadlé oči se ztrácely ve stínu. "Dovedeli jsme se o vaši překerní situaci z hlášení Portsmouthu a vydali jsme se po vaší stopě s nadějí, že vám pomůžeme v boji proti Romulanum. Zřejmě jsme dorazili pozdě, abychom se mohli rozdělit o tuto cest!"

"Vůbec ne, kapitáne!" řekl Picard. "Uvítáme vaši pomoc, dokud neprovedeme určité opravy na naší lodi."

"Ach tak. Muj zbrojní důstojník me informoval, že jste bez štítu." Vzdor úsměvu byly Dureghovy lícní svaly ztuhlé potlačovaným napětím. Empatie oslabila Deanniny emocionální bariéry, aby lépe vycítila jeho myšlení. "Tak tedy naše cesta přece jen nebyla marná!"

Neco není v pořádku!

Troi vyletela ze svého křesla. "Kapitáne, počkejte, já cítím..."

Její varování přišlo pozdě.

Klingonská loď vypálila ze svých fázery a o zlomek sekundy později zatřásla mustkem exploze nekde v základním obalu trupu. Poradkyne ztratila rovnováhu. Než se stčila chytit zábradlí a najít oporu, klingonská válečná loď vypálila na Enterprise podruhé a zasáhla trup v místech strojovny. Sirény červeného poplachu přehlušily přívál zpráv o škodách ze všech palub.

Picard se snažil udržet se na palube vstoje a stále pevně držel Srdce. "Palte fázery!"

"Fázery vyrazeny z funkce," odpověděl Worf.

Duregh se smál nahlas výsledkem své verolomnosti. "Náš příští útok vaši loď zničí, kapitáne Picarde!"

"Proc to děláte?"

Duregh uprel svůj zrak na kámen v kapitánových rukou a řekl: "Protože Pagrashtak je muj! Dopravte Kessekuv drahokam ke mně a já ušetřím váš život!"

"Ne!" vykřikl Picard. "Takový čin jen obnoví chaos, který tuto relikvii stále obklopuje. Nevydám ji ani vám, ani nikomu jinému, kdo by chtěl tyto síly zneužít k násilným cílům!"

"Pak se připravte na smrt! Vyhrabu si Pagrashtak z trosk vaší zničené lodi a mezi mrtvolami vaší posádky!"

"Zrádce!" zahrml Worf ze zadní paluby. "Nemáš žádnou cest!"

"Blázne," zavrcl klingonský velitel. "Mluvíš o vecích, kterým nemůžeš rozumět. Já to dělám proto, abych svou cest znovu získal! Jsem přímý potomek Duralla, Kessekova syna. Pagrashtak mu byl ukraden a tím i mně; je to moje dědictví!"

Kapitán zavrtel hlavou. "Ne, mýlíte se. Císař Kessec odevzdal Srdce dobrovolně..."

"Ticho!"

"... otrokyni," prohlásil Picard, "ne svým synum!"

"A za toto zneuctění také zemřel jejich rukama!" vykřikl Kessekuv následník s tváří zkrivenou záchvatem vzteku.

"Zbývá vám už jen několik vterin života, kapitáne Picarde, už me prestalo zajímat, zda se vzdáte či ne!"

Vztáhl paži na znamení pro svou posádku.

"Dureghu!" vykřikl Picard a pozvedl před sebe Srdce jako štít. "Uvidím vás smažit se za to v pekle!"

Ruka klesla. "Pal!"

Ze spodní strany Plathu vyšlehl svazek fázeryových paprsků...

...pak se náhle rozzářil v ohnivou kouli, která začala žhnout zpět po své vlastní stopě, až obklopila válečnou loď.

S výkřikem bolesti zvedla Troi ruce k obličej, aby unikla oslepujícímu záblesku exploze, který jí propaloval oči. Když se odvážila opět prohlédnout, na obrazovce dosud praskaly a blikaly horící zbytky Plathu.

"Kapitáne?"

Picard stál jak přikován uprostřed mustku; s hrůzou se díval dolů na Srdce, uvezené v jeho rukou.

Kapitola 28

Stálý studený vítr fucel opuštěným městem a zvedal mraky jemného prachu. Ponuré a rovněž studené modré světlo se dralo mlhou na cestu, po níž krácel Picard. Z původně dlážděného chodníku se zachovaly již jen malé zbytky.

Předlouhé veky poborily budovy a rozdrobily jejich základy. Picard měl zpočátku dojem, že je nekde na Atroposu, ale brzy poznal, že toto místo je mnohem starobylější.

Veky zmrazily celou planetu, ale Picardovy ruce zahrívalo pulsující teplo Srdce. Jakmile stoupl nekam mimo chodník, kámen se mu pohyboval v dlaních a cloumal s ním z jedné strany na druhou, dokud zase nevyrovnal krok do původního směru. Picard se tedy nechal Srdcem vést rozrytým terénem až k ponícenému sloupopadí. Tam se zastavil a s údivem hledel na sošku, která se tyčila přímo před ním.

Silná horninová deska stála na hrane. Původně zřejmě měla oválný tvar, ale její okraje již byly olámané a nepravidelné; uprostřed byl otvor, patrně část staré dekorativní ozdoby; byla však rovněž ponícená a rozpadlá.

Picarda bicovaly citelné nárazy vln neviditelné síly, která vyzařovala ze sošky. Nebo to snad byla živá bytost?

"Strážce Věčnosti," zašeptal s posvátnou úctou.

Při zvuku jeho hlasu se v okrouhlé desce krystalické horniny začalo chvět a hrát stejné světlo, jaké vyzařovalo ze Srdce.

Tato reakce mohla být jistým druhem odpovědi a Picard zauvažoval, zda by s touto bytostí nemohl komunikovat. Mel by k ní spoustu otázek, ale jedna z nich by byla daleko nejdůležitější!

Picard zvedl Srdce a zvolal: "Strážce, co je to za kámen, který jsem přinesl?"

"To je sème," ozval se hluboký, dunivý hlas. Světlo mrkalo v rytmu slov. "Někdo je chtel nechat rust v lepší puce, než je na této mrtvé planetě."

"Jak se mohlo zaplést do naší historie?"

"Ti, kdož stvorili mne, stvorili i sème; ale stvoritelé byli smrtelní, a když odešli na věčnost, nebylo nikoho, kdo by sème vedl pravou cestou, a ono zabloudilo."

Střed desky zahálila mlha; když se rozptýlila, objevil se na povrchu desky sled obrazu.

Picard pristoupil blíž fascinován jejich jasností. Viděl Srdce padat purpurovou oblohou jako meteor a pak se zaborit

hluboko do travnaté pláne. Neznámé ruce začaly prohrabávat sut kráteru, až kámen našly. Picarda ohromilo, když videl primitivní loveckou kulturu rasy zvané T'Kon, která pronikla do vzdálené hvězdné říše, rozvinula se tam, ale pak odumřela a zanikla.

Kamene se zmocnily jiné ruce a zahájily novou vlnu vražd a válek. Poddanství rozkvetlo v imperiální nádheru, ale ta se zhroutila, když její základy podryla ziskuchtivá proradnost. V proudu času zachytil Picard krátký záblesk Garamonda a Kesseka, ale pak se již sled obrazu rozmazal k nepoznání.

Cas plynul a šmouhy poruch se stále rozšiřovaly, tak jako nekonečný zápas o uchvácení Srdce.

"Strážce, lze vůbec tuto škodu napravit?"

"Ano," zaznel zase hlas, "když zase sème zaseješ včas do záležitostí techto casu, odhalíš také všechnu velikost, která spocívá v jeho silách. Vesmír, který znáš, bude vyvrácen ze svých kořenu a reky potecou jinými koryty." Picard zavrtel hlavou; to není řešení! Důsledky existence Srdce jsou mnohem závažnější, než aby se daly napravovat z minulosti.

"Musím vyjmout Srdce z mých casu dřív, než způsobí ještě další neštěstí. Ukaž mi, jak je vrátit na cestu, o níž jsi mluvil!"

Desku opět zahalila mlha a když se rozptýlila, objevila se na desce nová scéna: černota nekonečného vesmíru, trpyt hvězd a kometa, jejíž ohon sahal daleko dozadu jako značkový praporec.

"Toto místo znám," řekl Picard. "To byla vidina, kterou mi umožnila T'Sara."

"Cas setby se opět přiblížil," řekl Strážce, "sème musí být zaseto tam!"

Srdce se v Picardových rukou zachvelo, jakoby je tato slova volala. Zadíval se k previslému okraji portálu, kde jeho dychtivé zraky spatřily obraz komety. Touha kamene pokračovat v cestě ho téměř prinutila projít otvorem. Jeho prsty se primkly těsněji k hrubému povrchu kamene. Vedel, co by kámen chtel, ale bylo těžké nechat jej jít.

Nabral zhluboka dech, uvolnil stisk a dodal si odvahy vhodit kámen do studny.

"Ne!" Pavoucí ruka zachytila kapitánovu paži, ještě než se pohnula. "Nebud tak ukvapený!"

Picard se rychle ohlédl a spatřil vyzáblou postavu Sberatelky. Sotva zřetelné svalstvo postavy ještě nebylo úplně vysušené, ale její zohyzdená tvář vypadala, že už je blízko smrti. V jiné části vlastního snu byla Halaylah zazdená ve své síni.

"Jdete ode mne!" vykřikl Picard, a uhýbal před vyhublými prsty. Její vzhled ho naplňoval odporem. "Vy jste zemřela, jen abyste se pokusila udržet si Srdce pro sebe, ale ono se prece jen dostalo ke mne! A já už jsem o jeho osudu rozhodl!"

Škodolibě zkrivila svařtelé rty a rekla: "Vubec nechápete, co vlastně chcete zahodit! Nejprve musíte plně porozumět jeho silám a pak budete jednat rozumne, kapitáne!"

"...kapitáne!" Ucítil dotek strašidelné ruky na své uniformě.

"Kapitáne?"

Picard otevřel oči a uvedomil si, že sedí u svého stolu, hlavu složenou na rukou, v nichž spocívá Srdce. Nad ním se sklánel podivne známý cizinec.

Když se konečně vzpamatoval, napadlo ho, že je to jeho první důstojník. Snažil se zapudit opar, který zahaloval jeho mysl a narovnal se. "Co je, Jacku?"

"Máme návštěvu." První důstojník poodstoupil od stolu, zaujal tak formální postoj v predepsané vzdálenosti pro podání hlášení: "Dálkový senzor zaznamenal přítomnost flotily, která letí cestovní rychlostí na periférii rozsahu detekce našeho senzoru. Zatím je obtížné na tuto vzdálenost zjistit celkový počet kosmických lodí, ale Dat potvrdil, že jich je nejméne dvacet."

Picard toužil po samote, aby si mohl znovu vyvolat v mysli podrobnosti svého snění, ale prinutil se venovat pozornost Jackovým slovum. "Máš nějakou představu, o koho jde?"

"Vše, co dosud víme, je jméno," řekl Crusher. "Podle nekolika náhodných útržku z rozhovoru mezi jednotlivými lodemi patří flotila rase, která sama sebe nazývá MimodiWahnštané. Znáš je?"

"Ano, byl jsem před nimi varován..." Picard vzpomínal na jméno informátora, ale nevzpomnel si. V jeho paměti byla mezera, z níž vypadl poznatek, o koho mohlo jít.

"Varován ve snu?" zeptal se Crusher a v otázce byl ukryt trpký osten. Jeho odpor k vlivu Srdce na jeho kapitána byl den ze dne silnější.

"Jacku...". Toto bylo jejich vzájemné znamení, vžitě za léta společné práce, když si Picard potreboval se svým prvním důstojníkem promluvit jako přítel a ne jako velící důstojník.

První důstojník souhlasne přikývl, a sedl si ke stolu naproti Picardovi. Za léta, co společne opustili Akademii Hvězdné flotily, chlapecká tvář a vytáhlá postava Jacka Crashera se trochu zaoblily a celo se mu pokrylo nekolika vráskami; vlasy mu již také protkala šed a protivensství zatvrdilo výraz jeho očí.. Úsměv však mel stále tak příjemný, jako když ještě byli spolu s Picardem kadety a kamarády. "Deláš mi starosti, Jean-Lucu, a zrovna tak Beverly, jako lékaře i přítelkyni!"

"Srdce není pro mne nebezpečím," řekl Picard. Bylo tak nesnadné vysvetlit Jackovi, že ho únava nutí ke spánku, v němž se opájí stále novými a novými sny. Natáhl se, aby se dotkl kamene a nabyl síly z jeho tepla. "Jacku, Srdce je schopné vnímat, je v nesnázích a potrebuje naši pomoc a já chci, aby co nejdříve dosáhlo svého cíle."

Byl tak blízko všechno pochopit, než to narušila Sberatelka. Snad v příštím snu mu Strážce své poučení doplní. Crusher sklopil hlavu a dlanemi si zakryl tvář. Když opět vzhlédl, jeho celo jako by bylo zbrázděné bolestí. "Jean-Lucu, podíváš-li se z okna za sebou, uvidíš spalené vraky dvou válečných lodí. Ještě jsme nestacili zalátat Enterprise po boji s Plathem. Vykašleme-li se na to, mužeme se stretnout s celou flotilou tech MimodiWahnštanu. Čím déle tu budeme stát, tím menší šanci budeme mít vubec se dostat živí zpátky domu."

"Chci udelat všechno, co je v mých silách, abychom uspeli bez takové obeti, ale verím," pokračoval Picard se zápalom

podníceným jeho snem o Srdci, "že tato mise má prevažující význam a její splnění je tak rozhodující, že od nás vyžaduje nepolevující úsilí bez ohledu na to, zda riskujeme či ne!" Crusher dlouho mlcel. Nakonec řekl: "To, co žádáš, Jean-Lucu, je těžké, ale já jsem ti již před více než dvaceti lety sveril život svůj i životy své ženy a dětí. Proto soudím, že te teď vůbec nechci zastavit... kapitáne."

Kapitáne... Poslední slovo zaznelo, ale hlas, který Picard zaslechl a který v onom slove na vterinu překryl ten původní, nebyl hlasem Jackovým. Ten se naopak ztrácel jako v lze a v dálce mnoha let.

"Ne," zašeptal Picard a zápasil s náhlou panikou, zrozenou z nějakého strašného poznání, které se vynorilo ze stínu jeho vědomí. "Nechci, aby mi to bylo vzato!"

"Co se děje, Jean-Lucu?" Poplach postavil Crashera opět na nohy.

"Nic, Jacku! Jsem jen unavený." Picard ucítil na rameni dotek tajemné ruky, jejíž prsty se sevřely se zneklidňující silou. Ne! Nedelej to!"

"Kapitáne?" Picard otevřel oči a zjistil, že je opět zhroucen na svém stole. Pohlédl vzhůru. Muž, který ho budil ze sna, byl vyšší než Jack a měl krátce strižené tmavé vousy.

Will Riker..., mým prvním důstojníkem je Will Riker!

Žal rozbouřil Picardův žaludek a on polykal náhlý příval horkosti. To byla skutečnost! Předchozí scéna byla jen sen!

Teprve teď se doopravdy probudil!

Byl vzhůru, ale ještě ho mucily slábnoucí vzpomínky na doby strávené s jinými lidmi a na jiné konce příběhu z jeho života. Kdyby jeho sen nebyl přerušen, mohl dále kráčet onou proměnlivou cestou. Nebo by vymizela? Kdyby si byl tuto realitu prál dostatečně silně, Srdce mohl převzít oživlý velitel Jack Crusher.

Ala já jsem to nechtěl, Jacku. Musíš mi to verit!

Pak si Picard uvedomil, že sen řídila Sberatelka. Jedinou jeho chybou bylo hodnocení její kontroly Srdce. Jestliže Jackovo vzkříšení bylo opravdu Privoláno silami Srdce, pak se Picard také mohl naučit takové zázraky ovládat. Zabrало by to hodně času, ale Picard by tak popřípadě mohl změnit podmínky, které vedly ke smrti jeho přítele, a obnovit jinou realitu.

Kdyby se však vzdal kamene, Jack Crusher by byl pro něho ztracen navždy; Beverly by zustala vdovou a jejich další děti by se nenarodily.

"Kapitáne!"

"Ano, co je, Rikere?" zeptal se Picard a automaticky vpadl do své role nadřízeného.

Riker ustoupil od stolu a podal hlášení. "Poručík Worf právě zachytil nějaký subprostorový radiový přenos, který přichází z periferní oblasti rozsahu našeho senzoru. Některá rasa nazývaná..."

"...nazývaná MimodiWahnštané," řekl Picard. Byl to poslední doznívající úponek jeho snu, který tak pevně obepínal jeho hrud.

Kapitola 29

Technické plány Enterprise byly opět pokryty červenými varovnými světýlky. Tyto značky byly zdánlivě úhledné a uspořádané, ale Riker vedel, že označují obrovský chaos škod: kosmická loď trčela v prostoru s pokriveným a proderavělým trupem. Tento šokující obraz mu pletl hlavu, když spolu s Datem poslouchali Geordiho hlášení o okamžitém stavu lodi.

"Opravy zbrojního systému mohou být dokončeny během dvou hodin," řekl hlavní inženýr a ukázal na celou talířovitou trup lodi, jehož vnější obal přímo provrtala první salva fázových úderů z Plathu.

"To by bylo o naší útočné síle," vzdychl Riker. "A co naše obranná schopnost?"

Geordi posunul ruku do jiné části situačního monitoru, který byl dosud preplněn kontrastujícími barvami; druhá salva z Plathu dopadla do oddílu strojoven. "Téměř jsme dokončili původní opravy navigačních štítů..."

Právě těch, které nás především dostaly do tohoto zmatku. Rozhodnutí pokračovat v opravách se zdálo být na místě, ale pro prvního důstojníka bylo velmi obtížné je vyslovit, protože si uvědomoval důsledky této činnosti.

"Němáme," pokračoval LaForge, "nové poškození deflečních štítů neutralizovalo taktickou obranu. Opravné práce, které můžeme provést mimo kosmické doky, jsou omezené, ale řekl bych, že naše výkonnost se podstatně obnoví během asi čtyř hodin."

Riker by tuto informaci přijal jako uspokojivou, nebýt MimodiWahnštanu na dohled. "Geordi, právě se tímto prostorem pohybuje dosti velká kosmická flotila. Zdá se, že teď sice zmizela, ale stále existuje možnost, že zakrouží zpět a objeví nás. Beze zbraní a bez obranných štítů máme jedinou možnost: svesit ocas a doufat, že jim utečeme!"

"Naštěstí naše senzorová kontrola zjistila, že se flotila pohybuje pomalu," řekl Dat. "MimodiWahnštanum patrně chybí kapacita pro vysoké letové rychlosti."

"Tak jako v tomto momentě nám!" LaForge ukázal na chaotický diagram postupu oprav. "Jádro hnacího reaktoru je už hodinu vyraženo z funkce, protože jsme vyměňovali cívký generátoru. Důsledkem toho je, že budeme mít hnací sílu, až spojíme injektory hmoty a antihmoty."

"Bašta," řekl Riker. "Při prvním náznaku nějakých potíží odtud vypadneme."

"Rozkaz, ale kdybychom byli chytili z Plathu ještě jednu salvu, nebyli bychom schopni odtud ani odlézt. Rekl bych, že jsme měli opravdu peknou kliku!"

Inženýrův komentář vyvolal na Datově zamračené tváři premítavý výraz. "Geordi, moc by mne zajímalo, proč k zničení Plathu došlo?"

Riker neměl jinou možnost přerušit tuto diskusi, než poukázat, že teď není čas venovat pozornost tomuto tématu; namísto toho však také poslouchal LaForgeho odpověď na Datovu otázku.

"Date, nedovedu si to vysvětlit. Je jistá vnější možnost, že došlo k náhodné poruše zbranového systému, ale nedovedu si prostě ani představit, co takovou detonaci lodních fázů způsobilo!" Geordi se ohlédl na schéma a dodal: "A popravdě řečeno, nemel jsem ani čas starat se zrovna teď o Plath!"
"Pak vás tedy necháme, abyste se mohl venovat důležitější práci," řekl Riker a oddychl si, že inženýr situaci tak rychle vyřešil.

O pět minut později, když s androidem krácel prázdnou chodbou, začal o tomto problému hovořit sám. "Date, byl bych rád, kdyby skončili další spekulace o explozi na Plathu. Pokud by se na to někdo ptal, můžeme to svěst na vadnou detonací kontrolu."

"Chcete mi lhát?"

"No, dobrá, ve skutečnosti..." Pak si Riker povzdychl a řekl: "Rekneme, že bych nerad, aby se na tento případ příliš soustředovala pozornost."

"Protože by to mohlo svědčit pro existenci jistých sil prisuzovaných Srdci?"

První důstojník zavrtel hlavou. "Na to nemohu odpovídat." Jedinou osobou, která byla v tomto ohledu kompetentní, byl kapitán; a Riker si nebyl zcela jist, zda by kapitánovu verzi chtěl slyšet. Dat ještě uvažoval o vlastním významu Rikerových vytáček, když chodbou zaznelo volání interkomu: Crusherová veliteli Rikerovi.

"Zde Riker!"

"Jsem připravena probrat ten domácí případ, o němž jsme spolu mluvili."

"Prosím, doktorko," řekl, první důstojník a náhle se zastavil. "Budu vás očekávat v pracovně poradkyně Troi."

Otocil se a krácel novým směrem. Pak si uvědomil, že celou rozmluvu slyšel Dat... a že by se o tom mohl zmínit v nějakém nevhodném okamžiku. Riker si pomyslel, zda by se nemel z této tajné schůzky s vrchní lékařkou radeji omluvit; toto Rikerovo zaváhání na poslední chvíli bylo tak zjevné, že Dat sám převzal iniciativu.

"Veliteli," řekl android, "přejete si, abych si ani této záležitosti nevšímal?"

"Ano, Date," řekl Riker s ulehčením. "Velmi bych si tentokrát vaši nevšímavosti cenil!"

Tentokrát určitě! Kdyby však zámer Beverly Crusherové nevyšel, okruh důstojníků, kteří jsou do něho zapleteni, by se musel rozšířit o Data.

Svetla v pracovně byla ztlumena na nejmenší možnou míru. Crusherová opatrně překročila práh dveří a pohlédla k oknu plnému hvězd. U stolu nikdo neseděl, ačkoli dobře slyšela Picardův hlas, když dostala dovolení vstoupit.

Dveře se za ní zavřely, oddělily ji od prostoru mustku a místnost ještě více potemněla. "Kapitáne?"

"Přišla jste mě ošetřit do kajuty, doktorko?" Jeho slova byla poznamenána únavou.

"Ne," řekla Crusherová a obrátila se směrem, z něhož zaznel Picardův hlas. "Zdá se ostatně, že vám to v posledních dnech ani nedělá moc dobře."

"Ale spánek mě neosvěží... příliš mnoho snu... jeden jsem právě měl, když jste přišla."

Léčarka si všimla, že Picardovy reakce byly podstatně pomalejší než obvykle, jako by opět upadal do bezvědomí spánku. "Lituji, že vás ruším!"

"Ne, neomlouvajte se," řekl: "Ani nevím, jestli jsem chtěl opět snít."

Když její oči přivykly temnotě, Crusherová uviděla, že kapitán je sehnutý nad Srdcem. Na okamžik neco zasvětlkovalo a ona měla dojem, že to zablíkalo v kameni, který držel Picard v rukou. Když však přistoupila blíže, poznala, že povrch kamene byl stejně řádně šedivý, jak už jej viděla mnohokrát předtím. "Ráda bych s vámi udelala nějaké testy."

"Cože?" Podrážděnost vytrhla Picarda z letargie. "Vratte se do nemocničního oddělení. Nemám teď na to čas!"

"Já jsem vedela, že to reknete!" Crusherová poklepala na svůj lékařský trikodér, který měla povešený na rameni. "Ale jsem připravena vyšetřit vás právě teď a přímo tady, ve vaší pracovně!"

"Tak dobře," řekl Picard a zase se sklonil nad Srdcem. "Dejte, co je vám libo!"

Rychle přikročila, aby si to Picard zase nerozmyslil, a zapnula obvodový snímací trikodér. Přístroj párkrát zabzučel a předběžný výsledek potvrdil Picardovu vycerpanost, kterou ostatně léčarka pozorovala i přímo. Kromě toho však přístroj zaregistroval jisté známky celkové nevšímavosti. "Podle mých údajů jste trochu chudokrevný a máte sníženou hladinu cukru v krvi. Kdy jste se naposled pořádně najedl?"

Picard však byl ponoren do svých myšlenek a neposlouchal ji. "Kdybych byl lépe rozumel jeho silám, mohl jsem zachránit Enterprise a nemusela zahynout posádka. Plathu!"

Crusherová stiskem palce náhle ukončila snímání; po tomto zjištění ji začal ještě víc zajímat Picardův mentální stav.

"Kapitáne, vy skutečně veríte, že tu explozi způsobilo Srdce?"

"Pokusil jsem se najít jiné vysvětlení, ale neexistuje! Mrzí mě..." Pokýval hlavou, jakoby zaháněl vzpomínky na klingonskou loď zachvácenou plameny. "Srdce reaguje spíše na mou zlost než na můj rozum, ale časem jsem se již naučil jeho síly přímo ovládat."

"Naučil? A jak?"

"Ono mi napovídá!" zašeptal Picard. Beverly si k němu přiklekla, aby lépe slyšela. "Ve snech vidím nepředstavitelné divy: nevidané pohledy do vesmíru i dávno minulé doby, o nichž se dnes už ani neví. Srdce je staré jako samy hvězdy a má síly, o nichž nemá nikdo ani zdání. Zničení Plathu bylo pro ne dětskou hračkou. Mohl bych..."

"Jean-Lucu! A co když nejste sám, kdo má nad Srdcem moc?"

"Vy nerozumíte," řekl Picard. "Srdce si nevynucuje cinnost, ono prostě nabízí prostředky k dosažení cíle. S tímto malým kamenem může Enterprise vzdorovat všem nepřátelům i jejich verolomnosti a svobodně, bez nebezpečí zkoumat celý vesmír... Nemohu nikdy udelat chybu."

"Chybovat je lidské," řekla Crusherová. "Ze svých chyb se učíme."

"Některé chyby nemají smysl a některé prohry přinášejí jen bolest a ponížení." Podíval se ji do tváře, takže se jejich

pohledy vlastně poprvé střetly. "Kdybych v tom byl jen já sám, Beverly, snad bych své vlastní omyly snesl; ale důsledky mých činů se dotýkají tolika lidí! Já jsem způsobil bolest i vám a Wesleymu, a kdybych to mohl napravit..." "Ne, netrýznete se těmi vzpomínkami!" Crusherová položila ruku na jeho paži ve snaze rozptýlit jeho zármutek. Ona se již s Jackovou smrtí smířila, ale Picard zřejmě nikoli. "Minulost změnit nemůžete, Jean-Lucu!" "A co kdybych mohl?" Naklonil se k ní tak blízko, že na tvářích cítila jeho dech; jeho hlas nabyl hlubšího tónu a stal se zřetelnějším. "Kdyby byla příležitost k hlubšímu studiu, myslím, že bych mohl dokonce poznat, jak mít v rukou i běh času. Mohu tyto síly odmítnout? Zahodila byste vy, jako lékařka, schopnost navracet zdraví, zachránovat životy nebo dokonce křísit mrtvé?"

Picardova slova fascinovala Crusherovou tak, že hledela na Srdce, jako by je viděla poprvé v životě. Jak mohla nepozorovat tu zvláštní záři, která obklopovala jeho hrubý tvar!

Vztáhla ruku, aby se dotkla kamene.

Kapitán však s vlastnickým gestem kamenem uhnul, jako by řekl "je můj!" a pevně jej přitiskl na prsa. "Už jste skončila své medicínské vyšetření, doktorko?"

"Ano, kapitáne." Crusherová vstala a ustoupila. Právě tehdy několik kroků v ní zlomilo carovnou tajemnost Srdce.

Kapitán již zase držel jen horninu.

Picard se opřel o polštář své pohovky a přehodil si nohu přes nohu. Prátelským, konverzačním tónem řekl: "Slibuji, že od nyníška budu na sebe již více dbát!"

"O nic jiného nežádám," rekla Crusherová s úsměvem, jenž však nemohl zakrýt její obavy.

Opustila kapitána, který zůstal sedět sám v šeru své pracovny.

Troi považovala svou poradenskou místnost za nejpohodlnější a nejvhodnější místo schůzky. Tri vyšší důstojníci se beze slova shodli v názoru, že poskytuje také mnohem více soukromí, než velitelská zasedací síň. Bohužel, potřeba soukromí se nepříjemně prolínala s utajováním jejich činnosti a když se sešli, u všech byly cítit značné rozpaky. Ačkoli calounený nábytek byl navržen tak, aby co nejvíce umožňoval relaxaci, Will seděl v koutě na hrane křesla a Beverly přecházela sem tam a líčila průběh svého setkání s kapitánem.

"Vůbec nebyla příležitost vzít mu Srdce..." Crusherová se zachvěla nepříjemnou vzpomínkou "... a já jsem konečně ráda, že jsem se ho ani nedotkla!"

"Proc ne?" zeptala se zvědavě Troi. Beverly jen pokrčila rameny, jako by si sama nebyla jistá. "Chvilí se zdál být sám sebou, ale hned nato byl jako posedlý."

"Máte kvalifikaci pro vymítání zlého ducha, doktorko?" zeptal se Riker. V chmurném výrazu jeho tváře však nebylo ani stopy po nějakém humoru.

"Veliteli, neverím, že problém je ve vnějším faktoru," rekla Troi. Po rozmluvě s Guinan dospěla k novému chápání kapitánova chování. "I kdyby bylo Srdce citlivé, nemyslím, že by mohlo kapitána ovládnout. Pusobí spíše jako zesilovač jeho emocí a pretvorilo kapitánovo okouzlení legendami o kameni posedlosti."

"Je v tom mnohem víc než jen tohle, Deanno," rekla Crusherová. "Není tajemstvím, že náš kapitán usiluje o dokonalost, že nesnáší omyly a prohry. A po svém únosu Borgem..."

"Ach ano," rekla poradkyně. Byla ráda, že Beverly poskytla tento doplňující pohled. "Po svém únosu se cítil velmi zranitelný. Takže nyní věří, že má klíč k tomu, aby přešel jakýmkoli chybám."

Riker se nad touto výměnou názoru mracil. "Vy si myslíte, že mu Srdce nabídlo něco, co nemůže odmítnout?"

"Ano," rekla Troi, "ano, může tomu tak být!"

"Strojovna, kapitánu Picardovi."

Picard se probudil a zjistil, že stále ještě sedí vzprímený na pohovce ve své pracovně. Zadal uvažovat, zda byl probuzen, či zda upadl do nového snu.

"Strojovna, kapitánu Picardovi," trpělivě opakoval LaForge.

"Zde Picard!"

"Jádro motoru je už v pořádku, kapitáne. V deseti minutách dosáhneme cestovní rychlosti."

"Odsouhlaseno poručíku!"

Geordiho hlas znel známe a nebylo v něm ani stopy po nějaké dezorientaci, která doprovázela přítomnost Jacka Crashera, takže Picard se ujistil, že je opravdu vzhůru.

Dotkl se svých komunikačních insignií a řekl: "Picard Rikerovi! Připravte ihned odlet z tohoto sektoru!"

"Rozkaz, kapitáne!" následovala ihned nadšená odpověď prvního důstojníka. Riker byl jednoznačně pro návrat do prostoru Federace a příkaz k nějaké další odchylce by byl pro něho těžko přijatelný. Kapitán starostlivo objal Srdce a zašeptal: "Tys mi ukázalo, kam potřebuješ jít, ale ještě nevím, co udelat, až se tam dostaneme." Kdyby tak alespoň byl čas ještě na jeden sen... a Picard, přestože bylo zapotřebí být bdělý, zápasil s ospalostí. Setkání s Jackem Crusherem jim otráso tak hluboce, že by byl nejradyji ihned tvrdě usnul. Právě teď, když byla minulost Srdce osvětlena do nejmenších podrobností, budoucnost zůstávala zahalena tajemstvím.

Bohužel, latka byla příliš vysoko, než aby mohl setrvat v necinnosti. Byl by v ní však beze všeho pokračoval, protože slepe věřil, že by mu snad Srdce mohlo zjevit poslední ze svých tajemství.

Mustek oživil zvuky i pohybem opravných prací, které vracely loď v daných možnostech do dobrého technického stavu. Všechny konzoly byly ostře osvětlené a měly již plný výkon; příslušníci posádky pobíhali rychle po palube všemi směry od jedné stanice k druhé; vzduch, který Riker vdechoval, byl minutu po minutě příjemnější a teplejší. "Všechny systémy fungují," zavolal LaForge ze zadní paluby. Worf ze svého taktického místa inženýrova slova opakoval; Dat se ohlížel přes rameno po svých přístrojích a kontroloval stav řídicího zařízení.

Pro Rikera však návrat do normálního stavu nebyl úplný, protože dosud nebylo obsazeno kapitánské kreslo. Picardova nepřítomnost na mustku se značně protahovala. První důstojník se nechtel dát strhnout prehnanou představivostí, ale přesto si v duchu myslel, že by snad Srdce mohlo vycítit výhrady posádky vůči jeho přítomnosti na lodi a že jako obklíčený živocich by mohlo hledat bezpečí ve svém doupetí.

Když konečně uslyšel otvírat dveře, Riker vstal a pozoroval kapitána, jak se vynoril ze šera své pracovny. Ostré světlo na mustku zdurazňovalo kapitánovu strhanou a bledou tvář; jeho ochranné objetí Srdce jen zdurazňovalo dojem, že v náručí svírá živého tvora.

Zatímco kapitán krácel k velitelskému centru, Riker pokračoval v rutinních přípravách na odlet lodi. "Pane Date, nasadte kurs k Hvezdné základně 75."

"Tento příkaz ruším, pane Date," řekl Picard. "Nasadte nové hodnoty směru letu!"

Rada číselných údajů, které kapitán nadiktoval, nejprve Rikerovi nic neríkala, ale směr udaný kapitánem ho vydesil. Pocit úleku byl všeobecný; celá posádka mustku ztuhla a primrazena tímto neočekávaným příkazem se zastavila uprostřed pohybu.

"Kapitáne," řekl Riker. "Tento kurs vede přímo ven z prostoru Federace!"

"Já vím, Rikere!" řekl Picard. "Date?"

Datový ruč se bez dlouhého váhání rozkmitaly. "Pane, kurs nastaven."

"Rychlost jedna!" Kapitán vztáhl ruku do vzduchu, jakoby chtel naznačit směr jejich cesty vesmírem. "Vpřed!"

Tečky hvězd na obrazovce se zmenily ve světelné šmouhy a Enterprise nabrala rychlost. Když LaForge zapojil vstrikovací zařízení, zachvátily základní obal trupu intenzivní vibrace, ale během několika sekund odezněly. Picard a hlavní inženýr postupovali jako sehraná dvojice a zvolna zvyšovali rychlost, až kosmická loď dosáhla stupně čtyři.

"Mustek je váš, Rikere," oznámil náhle Picard bez nějakého předchozího upozornění. Rychle se otocil a odešel opět do své pracovny.

Riker se první probral z kapitánova náhlého odchodu a promluvil: "Date, kam to letíme?"

"Nemohu najít žádný určující aspekt udaného místa," řekl android. "Ale jeho koordináty v jsou odvozeny z hvezdné mapy, kterou má kapitán."

"Hvezdná mapa? Kde se k té mapě dostal?"

"To nemohu říci, ale tuším, že to má něco společného se Srdcem."

Tato souvislost nijak nepřekvapovala, ale v každém případě znepokojovala. "Date, musíme tu... vec kapitánovi vzít!"

Android nasadil pochybovací výraz. "On je ale velmi ostražitý, aby o to nepřišel!"

"Tak dost!" řekl náhle Worf.

Riker překvapen pohlédl vzhůru a spatřil Klingona, jak se naklání přes palubní zábradlí a tvář má staženou podezřívavostí.

"Nejlepší bude nechat Pagarashtak v kapitánových rukou! Jako jeho bezpečnostní důstojník nedovolím, aby mu byl násilím odnat!"

"Ne, samozřejmě, že ne, poručíku!" řekl první důstojník, ale musel v sobě přemáhat nenávistný odpor vůči této neočekávané opozici. "Záleží jen na kapitánově rozhodnutí, kdy se Srdce vzdá!"

Riker přitom samozřejmě pochyboval, zda Picard vůbec někdy sám od sebe k takovému rozhodnutí dospeje.

A co se teď v tomhle dá udelat? uvažoval, zatímco on i všichni ostatní leteli do neznáma dál a dál.

Kapitola 30

"Vstupte!" zvolal Picard a čekal, kdo do jeho pracovny vstoupí.

Vedel, že rada jeho posledních rozkazů bude mít značný ohlas. Jeho zaujetí Srdcem bylo palcovou hybnou silou; s ní hnal svou posádku stále rychleji k temnému vyvrcholení, které bylo za hranici jejich chápání. Ostatně bylo nepochopitelné i pro něho. Neměl by se snad více snažit o vysvětlení svých činů? Loajalita clenu posádky vůči němu měla sice hluboké kořeny, ale jak dlouho ještě může jejich důvěry využívat?

"Jestlipak to vůbec někdy odložíte, kapitáne?"

Picard se přestal zabývat Srdcem, zvedl oči a spatřil, že ho přemýšlivým pohledem pozoruje poradkyně Troi. Byl to její známý výraz, jemuž už dříve všichni zvykli nedůvěřovat.

"O čem to mluvíte?" zeptal se Picard, ačkoli vedel dobře, co měla na mysli.

Troi se té neobratné vytáčky jen zasmála. "Duverný styk s oním kamenem vás zřejmě uspokojuje fyzicky i psychicky!" Její pozorování bylo nepříjemně pronikavé. V kapitánově pracovně se muselo ochladit nejméně o pět stupňů, protože byly redukovány podpurné životní systémy, aby se tak ušetřila energie, ale Picard, pokud se dotýkal kamene, chlad téměř nevnímal; váha, kterou cítil, když měl kámen v dlaních anebo svíral v náručí, vyvolávala pocit neustálé ochrany, kterou mu kámen poskytoval.

"Tak, tak." nepřestávala Troi, "nedá se nic dělat, ale musím si myslet, že by vás to rozrušilo, kdybyste ten kámen odložil. Jak dlouho bez něj vydržíte?"

"Poradkyně," řekl Picard s násilným úsměvem, "vy jste to rekla tak, jakoby šlo o nějakou toxikomanii!"

"Opravdu? To je zajímavé!"

"Ach ne," zavrtel Picard hlavou. "Nemám chuť dát se zatáhnout do diskuse o toxikomanii a posedlosti. Mohu s touto záležitostí skoncovat hned teď!"

Kapitán vstal z pohovky, přešel na druhý konec pracovny a odložil kámen na vysokou polici. Odstoupil od stěny a řekl: "Tak, poradkyně, je tam! Spokojena?"

"Nejde o to, kapitáne, že mi udeláte radost," rekla a tekala očima nahoru a dolů, odhadovala výšku police nad

podlahou, ale vzdálenost byla větší, než by dosáhla. "Ptám se jen, zda si uvědomujete, jak na vás kámen působí. Jak se cítíte, když ho odložíte?"

"Necítím nic, jen si přeji, abych v noci mohl dobře spát."

"Ano, zdá se, že jste v těchto dnech strávil mnoho času o samotě."

Tahle žena opravdu nebyla příjemná. "Byla byste rádeji, abych vysedával v Přední desítce?"

"To, co jste řekl, není moje přání, kapitáne! Můžete si dělat, co sám chcete!"

S posměšným zanárliváním zvolal: "A vy si stejně budete dělat poznámky a trudnomyslně se dívat, at dělám, co dělám!"

"Asi ano," rekla Deanna a v dobré náladě se usmála. "Dobrou noc, kapitáne!"

Poradkyne vyšla z pracovny, ale její námitky vůči Srdci zůstaly a rozcilovaly ho. Rozmluva s Troi však v něm ještě ke všemu probudila vzpomínku na jinou výstrahu.

Pro mne ještě není pozdě, T'Saro, já se stále ještě ovládám.

Picard se zachvil chladem a bez uvažování sáhl po teple Srdce.

Než se dotkl hrubého povrchu kamene, tak se zarazil; ale tím, jak svůj pohyb potlačil, zapomněl, že chtěl udelat něco jiného a jít jiným směrem. Původně chtěl opět čekat na nový sen, který by vedl jeho příští kroky, ale najednou mu jeho pracovna připadala pro spaní jako pusté a nepřívětivé místo. Myšlenka, že by měl vyjít na mustek, ho naplnovala nevysvětlitelnou úzkostí.

Co bych teď tak měl udelat?

Guinan se podívala zpod širokého okraje burgundského baretu. "Caj?" zeptala se nového zákazníka.

Picard přikývl: "Caj."

"Jeden Šedý hrabe. Hned tu bude!"

"Ne," řekl impulsivně. "Šedého hrabete ne! Radeji bych si místo toho dal srjulu."

"Srjulu? Andoriánský caj?" Hosteska se otčila k husté řadě kanistrů, které stály na polici za ní. Bežné druhy caje bylo možno si objednat pomocí jídelních replikátorů, ale exotické druhy ze složitějšího seznamu byly k dostání zřídka a nápoj musel být připravován ze skutečných cajových lístků. Guinan otevřela víko jedné z nádob a prohlédla obsah. "Na Enterprise o to není příliš velký zájem."

"Mám chuť na něco zvláštního."

"Srjula je opravdu zvláštní," rekla Guinan a postavila na bar čistý cajový šálek s talířkem. Zkroucené lístky, které nasypala do šálku, byly oranžové, ale když na ně nalila varící vodu, dostaly světle žlutou barvu a pak se rozpustily. Zkusmo pricichla k nápoji, který vydával pronikavou vůni, a ušklíbla se: "Opravdu jsem to sama nikdy neochutnala." Picard pozvedl talířek a ochutnal ze šálku nápoj. Jeho ústa se bezděčně stáhla. Uskl ještě jednou. "Ano, je to perfektní."

"Opravdu?" rekla Guinan:

Podvedome přikývl. Srjula. Vzpomínka na její ostrou, horkou chuť se zrodila ze snu, ale teď už věděl, že je opravdu taková, jak má být.

Guinan pokrčila rameny a odešla k dalšímu zákazníkovi, ale Picard cítil, že ho sleduje, jak prochází místností. Zahnul ke stolu, kde Beverly Crusherová právě dojídala kus plněného koláče. Rychle si slízla s horního rtu šlehanou krémovou pomazánku.

"Dnes večer jste přišel sám, kapitáne?"

"Sám?" řekl, když si sedal proti ní. Její postavu ohranicovalo pozadí kosmického prostoru.

Crusherová ukázala na jeho ruce sevřené pevně kolem šálku s cajem. "Bez kamene!"

"Ach tak." Picard uvolnil svůj stisk; kulatý předmět v dlaních mu byl známý a uklidňoval. "Nechal jsem jej v kabině. Není to pravda, že bych bez něj nemohl být!"

"Ne, samozřejmě, že tomu tak není!" Usilovně se snažila zakrýt chuť sníst poslední kousek moučníku, ale on zaznamenal, že její úsměv ukončil pohled na lžičku.

"Nemluvme o Srdci," řekl Picard.

"To je vynikající nápad." Odsunula prázdný podnos stranou a naklonila se vpřed. Její hlas přešel do konspirativního šepotu. "Co kdybychom místo toho..." Zmlkla a slabě pokrčila nos. "Co je to, proboha, za vůni?"

"Caj," řekl Picard a přistál jí šálek ke rtům.

"A vy to pijete?"

"Ano, samozřejmě." Uskl si, ale náhle se musel bránit nutkání tekutinu vyplivnout. Jeho neodolatelná touha po svíravém nápoji vyprchala, ale přesto jej spolkl. "Je lahodný."

Když pokládal šálek, zachytil oknem Přední desítky záblesk pohybu venku.

"Když to říkáte!" Crusherová se lehce oprela dozadu a začala znovu: "Jak jsem rekla, proč bychom nemohli..." Znovu zmlkla, zřejmě znepokojena náhlou změnou Picardova výrazu a tichem, které se v celé místnosti rozhostilo. "Kapitáne? Co se děje, Jean-Lucu?"

Pokusil se odpovědět, ale hrdlo se mu sevřelo, takže ze sebe nemohl vydat ani hlásku.

Oni se vrátili!

Doktorka se ohlédla přes rameno; a byla poslední, která to uviděla. Ve vzduchu visel prostý krychlovitý předmět a jeho nepravidelné kovové struktury slabě zářily v odlesku hvězd.

"Ach, bože!" vykřikla. "To jsou Borgové!"

Sotva se její slova rozlehla místností, zahájila blikající červená světla své staccato a probudily se poplachové sirény.

Picard vyskocil, ve spechu převrhl stůl i židli. Uvědomoval si jen to, že musí odtud rychle pryč.

"Kapitán na mustek! Kapitán na..."

Rikeruv hlas utonul ve vysokém vytí motoru borgských transportéru. Picard strnul; tento zvuk mu připomněl bolest, bolest tak šílenou, že by byl učinil cokoli, jen aby jí unikl.

Pet Borgu se zjevilo uprostřed místnosti v sevrené formaci zády k sobě jako magická satanská peticípá hvězda. Všichni postoupili o krok vpřed a začali pálit přímo před sebe.

Ne! Už ne! Prosim, už ne!

Další krok, další salva. Výkriky. Lidé křičeli, padali na zem a umírali.

Mel bych něco udelat! Musím něco udelat! Jsem kapitán! Ale hruza, která ho zachvátila, mu nedovolila ani se pohnout. Místo toho jen přihlížel.

Videl, jak Guinan vytáhla zpod pultu fázér. Byla však zasažena dříve, než mohla stisknout spoušť. Její telo obklopile plameny.

Borgové udelali další krok a pet dalších lidí se zhroutilo na podlahu. Některí se zmítali a sténali, ostatní zustali ležet bez pohnutí.

Videl, jak Crusherová kolem něho proběhla a spechala na pomoc jednomu umírajícímu členu posádky. Švihnutím ruky ji jeden z Borgu vyhodil do vzduchu. Její telo dopadlo Picardovi k nohám. Zdá měla podivně zkroucená a její tvář byla nehybná a ztuhlá.

Poslední krok. Borg stál přímo před ním.

Picard videl, jak zvedl ruku a klepnutím vysunul bzucící kovový rotor. Kroužící cepele rozerval y látku jeho uniformy i kuži pod ní a pak se mu zavrtaly do tela přímo k srdci...

Picard se probudil s pálivým pocitem v hrudi; pulsující bodavou bolest cítil i ve svalectech a kostech. Ačkoli se těchto bolestí zbavil již přede dvěma roky, stále si ještě pamatoval místa svých zranění, která utrpel při prvním prepadení Borgy. Rukama přešel po své uniformě a málem se mu zvedl žaludek, když ucítil vlhkou, lepkavou látku.

To je jen pot!

Úlevou si zhluboka oddychl. Není to tak zlé. Tato nocní . mura ho ovšem nezbavila vzpomínek na slzy a nárek. Ani necítil potřebu vytáhnout z postele Deannu Troi, aby si poslechla jeho vyprávění o hruze, zbabelosti a ztrátě sebeovládání. Šlo jen o reakci, kterou bylo možno předpokládat, o reakci na přítomnost zajatého Borga minulý měsíc na palube Enterprise; krátká vzpomínka na Locuta vyvolala zlé asociace.

... anebo byl tento sen výstrahou.

Ne, zatracene, tohle prece nemá nic společného se Srdcem!

Prsty měl zkroucené, ztuhlé a studené, jakoby toužily obemknout teplo kamene. Na prsou stále ještě cítil bolest. Zažil obyčejný hrůzoplýný sen, anebo další vidinu? Jestliže mu Srdce mohlo zjevovat minulost, mohlo mu také ukazovat budoucnost?

"Picard volá mustek!" zvolal a sundal nohy s postele.

"Zde Dat, kapitáne!" Picard vstal a přešel místností k policím s knihami. "Poručíku, zvyšte rychlost lodi na stupeň šest a začnete s úhybnými pohyby!"

"Pane?"

"Slyšel jste mě! Dodržujte předchozí cílové koordináty, ale tak, abychom se tam dostali jinou cestou, než tou, která byla plánována původně!"

"Ano, pane!"

Kapitán sáhl do přihrádky a sevrel ruce kolem Srdce. Jeho teplo mu projelo telem a zbavilo svaly napětí.

Bolest v jeho hrudi pocala slábnout.

Kapitola 31

Rektor Chandat byl zvyklý trávit vsede na místě dlouhé hodiny a udržovat kolem sebe i v různých nudných záležitostech ovzduší důstojnosti a vrcholné autority. Zavedl toto působivé řízení nespocetných fakultních shromáždění, ale nyní byl ponekud zklamán, když zjistil, že požadavky na velitele hvězdné lodi se tak příliš neliší od jeho běžných úředních povinností. Kreslo na mustku bylo ovšem mnohem pohodlnější než to jeho v zasedací síni.

Chandat tedy zasedal a pozoroval vesmír, ale výhled nebyl příliš zajímavý. Behem posledních dvou dnu mu novost toho, že se mohl dívat do vesmíru a nevidet nic než hvězdy, zevšedněla.

"Odhadovaný čas přiletu jedna hodina pet minut," oznámil dekan Shagret z řídicí bunky. Na rozdíl od rektora, on se mohl stále bavit snímáním výstupu konzoly a hrát si s kontrolkami.

"Udržujte rychlost a kurs." Po nekolikerém opakování tato fráze už Chandatovu jazyku nepripadala cizí. Dekan měl neodbytnou snahu manévrovat bez těchto umlčujících direktiv s lodí sám a vyklánet ji do nečekaných smeru.

"Zacátek dálkového snímání," ohlásila Thorina. Bylo to její třetí snímání za poslední hodinu, ale pokaždé, když Shagret vydal jednu ze svých situacních zpráv, ji to nutilo její konzolu znovu aktivovat.

Rivalita mezi oběma dekany propukla brzy po odletu Sullivanu z Dynasie, když se spolu začali hádat, kdo z členu Fakulty má pro své postavení právo sedet v prostoru pro velitele. Chandat tím poznal význam tohoto symbolického stredu autority a rezolutně se ujal navigace, aby si zajistil postavení vedoucího expedice. Jeho prvním oficiálním rozhodnutím jako velitele lodi bylo, že nařídil oběma dekanum zaujmout místa na opacných koncích mustku.

Tlumený zvuk obrátil Chandatovu pozornost na starého muže, který sedel vedle něho. Až dosud profesor mlcel.

"Tak blízko..." šeptal Manja a v jeho bezvýrazném hlase bylo cítit smutek. "Kdyby tak byla mohla T'Sara žít déle, abych se s ní mohl podelit o tyto chvíle!"

Chandat by byl nejraději starého historika ani nevidel; Diat byl stálý svědek, že podnet pro tuto výpravu byl odvozený

ze starobylého mýtu, zachovaného v literatúre o Snech. Nicmene vykázat profesora z mustku by bylo príliš kruté. Manja si myslel, že tato mise byla organizována na jeho výzvu, jako T'Sarina zastánci, a jakýkoli pokus o vyloučení by ho těžce ranil. Jak to vypadalo, bude starý muž nakonec ranen stejně, ale Chandat se ani nepokoušel myslet daleko dopredu. Požadavky funkce lodi našťastí plne zamestnávaly pozornosť ostatných profesorů, což jim bránilo klást príliš mnoho otázek o konečném cíli výpravy. Sullivan však už brzy dorazí na Stanovené místo a pak všichni Dynasiánci bezpečne poznají pošetilost tohoto donkichotského hledání Drahočamu.

"Chandate!" Thorinin poplašný výkřik vytrhl rektora ze snění. "Zachytila jsem něco na snímacích!"

"Mohla byste být trochu přesnější?" zeptal se Chandat. Protože však za tuto cestu Thorina již, vyhlásila několik bezdůvodných poplachů, rektor rychle poznal, že jejím výbuchem není nutno přičítat velký význam.

"Primo před námi je federální kosmická loď, registrační číslo NCC-1701 D."

Rektor vstal z křesla a otocil se, aby viděl dekance do tváře. "Jste si tím jista?"

"Potvrzeno," řekl Oomalo, který se díval dekance přes rameno na taktickou obrazovku. "Její trasa se shoduje s naší.

Zdá se, že nebudeme první, až dorazíme na Stanovené místo!"

Tato novinka byla znepokojující; rektor vůbec nepomyslel, že by se jiná kosmická loď mohla nějak zaplést do některého z jeho alternativních plánů. Úporně přemýšlel o patřičné velitelské reakci. "Zapnout frekvence pro vyslání pozdravu!"

"Udělat co?" zeptala se Thorina, ještě rozčilená nečekaným úspěchem jejího snímání. "Ach tak! Ano, radio!" Zamracila se a nejisté přejela prsty po střední části komunikační konzoly. Mustkové reproduktory vybuchly pronikavým píštěním statiky. Thorina sáhla na klávesnici ještě jednou a ohlušující pískot se změnil v proud, brebentících hlasů.

Zatímco Chandat naslouchal této nápadně známé a přesto nesrozumitelné řeči, vykřikl zklamane Shagret: "To není federální standard!"

"Zachycený přenos nepochází z této kosmické lodi," řekl Oomalo. Domorodý profesor si sedl na kraj vedle dekanky Thoriny a se sebevědomým výrazem znalce natukal rychle na konzole příslušnou sestavu. "Aktivovat univerzální překladový přístroj."

"Byla bych to také hned udělala," zasupela Thorina, ale uhnula, aby měl Oomalo lepší přístup ke konzole. Abstraktní zvuky se náhle změnil v slova.

"...chceme-li si udržet náskok, musíme se opírat jen a spolehlivá čísla. Technologie federálních zbraní je vyšší než na kterékoli naší lodi."

Oomalo se podíval na taktický monitorovací soubor přístroje. "Patrne jsme zachytili interní spojení skupiny lodí, která právě vstoupila do sektoru. Smeruje také ke Stanovenému místu!"

Kanál subprostorového rádia zapraskal a ozvala se odpověď: "MimodiWahnští kapitáni jsou spojeni jako mocná pest, admirále. Musíme zničit Enterprise a zmocnit se Drahočamu!"

"DiWahn?" vykřikl Manja. "Skutečně rekle DiWahn?"

"U tří bran!" řekl ohromene Chandat. "Také jsem to slyšel."

"Pradávná historie se probudila k životu, rektore!" Vzrušení z tohoto odhalení zahnilo starcův zármutek. Byl to ostatně Dynasiánci a poznávání bylo pro jeho rasu největší láskou.

Chandatova úcta k T'Sarine učením převážila na okamžik nad jeho vlastními zájmy. Díky Vulkánu se konečně spojily dvě větve iconského lidu, rozptýleného na opačné straně Brány.

Oomala tyto legendy nijak nedojímaly. Pro jeho lid byly totiž cizí. Proto jeho reakce vyústila v mnohem praktičtější návrh: "Meli bychom raději připravit onem DiWahnštanum přátelské uvítání, než nás oblouzní federálním politikářem! Navrhujeme-li jim spojit síly, snadno kosmickou loď přemůžeme."

"Úplně špatně!" mumlal si pro sebe Chandat. Jeho kacířský komentář se utopil ve výbuchu nadšení z blízkého vítězství ostatních členů Fakulty.

Starí iconské inženýři zásadne respektovali potřebu sebezpozorování. Na všech svých hvězdných lodích rezervovali určitý prostor pro malý výklenek, kam by se vešlo lidské tělo při meditaci. Když se Mistr Kieradán nalodil na vlajkovou loď mimodiWahnštanské flotily, uchýlil se právě do takového výklenku a celou cestu kosmem trávil konzultacemi sám se sebou.

V kruhu Verných se tradičně předcítalo Učení o Snech, ale Kieradán si zavedl soukromé Vyprávění. V kroužku, který existoval jen v jeho mysli, byl vypravěcem i posluchačem. Shrnoval poznání nahromaděná jeho řádem a pátral po nových aspektech. Muži i ženy rádu Verných trávili studiem lekcí venovaných Snm Držiteli Drahočamu celý svůj život a Kieradán měl nyní jen pět krátkých dnů na to, aby posoudil toto učení za poslední dobu.

"Mistře!" MimodiWahnštana vytrhl z přemítání tichý hlas zvenců klauzury. Admirál Jakat by se byl neodvážil bez vážného důvodu vyrušit Mistra z jeho meditace, ale Kieradán přesto pocítil zlost. Měl tak málo času!

Odsunul záves, který odděloval výklenek od místnosti a řekl: "Ano, Daramadáne?"

Admirál přistoupil blíž k vysoké lavičce, na níž Kieradán seděl. Pohyboval se neobvykle strnule. "Navázali jsme spojení s osamelou kosmickou lodí, registrovanou jako federální; posádka však tvrdí, že je iconská. Rektor Chandat ujišťuje, že jsou také na cestě na Stanovené místo."

Tato zpráva vysvětlovala napětí v admirálových svalech. Rovněž Kieradán pocítil, že mu tělo strnulo v reakci na tuto neočekávanou společnost.

"Tak Dynasiánci na druhé straně Brány přežili?"

Nebyl to však pro něho žádný důvod k oslavám. Další skupina Iconanu by totiž mohla zkomplikovat jeho plány s Drahočamem. Ackoli to bylo riskantní, Kieradán se rozhodl, že dovolí cizincům pokračovat... alespoň prozatím. Ostatně i oni by mohli mít své místo ve Snení.

"Navrhnete Dynasiáncům spojení," řekl Kieradán, "ale reknete jim jasne, že se musí podrždit našemu vedení a nechat mne jednat s Drahočamem. Pokud tyto podmínky splní, nechte je žít!"

"Jak si prejete, Mistre!" Admirál odešel a ani se neptal po dalších instrukcích. Ve svém oboru byl schopný vudce a nepotřeboval velké usměrnování.

Kieradán zatáhl záves a pokračoval v meditaci o budoucnosti Drahokamu Snu.

Nositelé hodnosti Mistra se v minulém století sjednotili v názorech na úlohu Verných v záležitostech Drahokamu. Po svém ustanovení představeným rádu se Kieradán zavázal uctít tuto dohodu dosažením Stanoveného místa, ale samostatnost jeho postavení mu dodala takovou autoritu, že změnil názor. Šlo totiž o to, že mu nyní byl mír na obtíž. Na DiWahnu se patrně mohl nad svými přísežnými povinnostmi zamýšlet snáze, než tady v kosmu, když se stále více blížil k Drahokamu. Každou uplynulou hodinu přicházel na nové argumenty pro to, aby se postavil proti odkazu svých předků.

Ackoli potvrdil závěry, k nimž dospěli jeho předchudci, Mistr Kieradán přemýšlel, zda bude mít dost silnou vůli k tomu, aby krácel tou pravou cestou, kterou oni vytýčili. Hodnost, kterou získal, sloužila k ovládnutí spíše sama sebe než jiných, ale on bude prvním z MimodiWahnštanu, kdo skutečně spatří Drahokam a vyzkouší jeho vedomi.

Kanda Jiak, poslední Iconan, který byl nazýván Mistrem, neuspěl a za svůj neúspěch zaplatil vlastním životem.

Kapitola 32

Jako racek, když se snáší na klidnou hladinu oceánu, Enterprise snížila svou rychlost a sklouzla zvolna na obežnou dráhu kolem chladnoucí hvězdy.

Tato trpasličí hvězda měla namísto jména pouze číslo, které jí dali astronomové při registraci pustých částí kosmu za hranicemi Federace. Hvězda zářila o samotu již zhruba pět tisíc let; ale teď, ke konci tohoto dlouhého čekání, se k trpaslíkovi opět přiblížila jeho obežnice.

Žár jejich setkání proměnil tuto letící kouli kovu a ledu v pruh zářících par; na několik málo měsíců se tak na své eliptické obežné dráze rozzářila kometa. Později, když minula perihélium, bod, kdy byla hvězde nejbližší, a opět se začala vzdalovat do studených konců soustavy, její ohon zvolna zhasl a kometa pokračovala do dalších pět tisíc let anonymní neviditelnosti.

Riker vedel, že komety nejsou nicím jiným, než pruh drti a prachu letící vesmírem a zmítaný pravidelnými náporů přitažlivé síly. Za ta léta, co sloužil u Hvězdné flotily, již viděl mnohem větší nádheru a záhady, než byl tento osamělý tulák v krátkém záblesku své slávy, ale snad to byla právě ona pomíjivost, která ho naplnovala smutku i radostí. Když vstoupil do pracovny, našel kapitána, jak se také dívá oknem do pustého prostoru s trpaslíkem a jeho obežnicí. Picard si trochu podrážděně povzdychl a otočil se od okna, aby vyslechl Rikerovo hlášení o stavu lodi.

"Strojovně se podařilo opravit defleční štíty a obnovit jejich výkon na padesát sedm procent," řekl Riker, "a Geordi předpokládá, že za pár hodin se jej podaří zlepšit o dalších deset procent, ale zatím jsme mimořádně zranitelní."

Picard se na svého prvního důstojníka ani nepodíval. Ten se bránil nutkání podívat se svému veliteli přes rameno. Jeho ruce totiž ležely nehybně na desce stolu a držely Srdce. Náhle kapitán sáhl po svém záznamníku. "Udelejte všechno, co se dá udelat s tím, co máme, Rikere!"

Riker často hrál s kapitánem úlohu "satanova advokáta"; Picard ho totiž vždy provokoval k opoziční argumentaci, která by ukázala odlišné názory na kritické záležitosti. Zřídka však měl pocit, že jeho latka je tak vysoko, jak tomu bylo nyní. "Nejlépe bychom udelali, kapitáne, kdybychom opustili tento prostor dříve, než budeme napadeni!"

Toto konstatování vyvolalo u Picarda soustředěnou pozornost a zaostrilo jeho hlas: "Zpochybňujete moje současné velitelské rozhodnutí?"

"Ne, pane, nezpochybňuji, ale vaše rozkazy..."

"Pro mne je rozkazem," řekl Picard s ledovým klidem, "ucinit vše pro to, aby se Srdce nedostalo do rukou nepřátel Federace. A já se snažím právě tohle dělat!"

Intuice primela Rikera pronést slova, logicky vyplývající z dosavadního rozhovoru: "Ale vy je zpět do prostoru Federace nevrátíte, že ne?"

"Ne!" Picard zvedl kámen se stolu, jakoby jej chtel zapojit do diskuse o jeho osudu. "Sebeurčení je jednou z hlavních zásad filozofie Hvězdné flotily; a tento subjekt, jako vnímající bytost, musí sám rozhodovat o svém osudu. Důležité je také, že moje rozhodnutí odstranit Srdce z našich záležitostí nejlépe poslouží zájmům Federace. Zrada kapitána Duregha mi ukázala, že pokračující přítomnost Srdce by mohla popřípadě destabilizovat naše nynější politická spojení."

"Můžete mi říci, jak si to odstranění představujete?" zeptal se Riker. Pocítil, že se tím otevře diskuse o kapitánových plánech se Srdcem.

"Toto místo je rozhodující. Musíme tu zůstat, dokud..." Když hledal další slova, Picard bezděčně odkryl hloubku své nejistoty. "... dokud poslání Srdce nebude úplně jasné."

"Čím déle tu zůstaneme, tím větší je možnost, že nás MimodiWahnštané..."

"MimodiWahnštané nám nejsou nebezpeční, Rikere," řekl Picard. Svíral Srdce v ruce jako talisman, který poskytuje ochranu před zlem. "Videl jste na vlastní oči, co dokáže. Dokud budu mít Srdce, nemohou se nás ani dotknout!"

Troi vnímala, ještě než se Riker vrátil na mustek, že intenzita jeho emocí vzrůstá. Když konečně vyšel z pracovny, s potešením zjistila, že své frustrace úspěšně zamaskoval. Pozorovala, jak první důstojník jde volným krokem po velitelské palube. Jeho nápadná bezstarostnost mohla kdekoho zmást, ale ona cítila, že právě absolvoval osudovou konfrontaci s kapitánem. Rychlý postranní pohled k zadní palube málem Rikera prozradil, ale poručík Worf se příliš pečlivě zabýval ctením taktického senzoru, takže zrádné znamení ostražitosti nezachytil.

Když si Riker konečně sedl vedle ní, zavrtel hlavou: Žádný úspěch!

"A co teď?" zeptala se tiše Troi.

Pokreil rameny. "Ted je rada na vás!"

"Ne, já cítím, jak se zvyšují jeho emocionální rezervy, jakmile se přiblížím. A nechce-li mne ani poslouchat, určite ani nesverí Srdce do mé péče!"

"Dobrá, pak..."

V dokonalém souladu se oba, ona i Riker, otocili a upreli premýšlivý pohled na androida, který klidne pracoval u řidičského zařízení.

Zatímco Picard stál u okna své pracovny zasnen pri pohledu do kosmického prostoru, Dat trpelve cekal u jeho pracovního stolu, až se kapitán probere ze svého snení. Pritom uvažoval, jak by se mohl pokusit splnit co nejlépe Rikerovy instrukce.

Presvedcit kapitána Picarda, aby se vzdal Srdce, predstavovalo zajímavý úkol v interpersonální dynamice, ale Dat si myslel, že na tomto poli prece jen není tou správnou osobou. S ohledem na silné emoce, které celou záležitost ovlivnovaly, Dat pochyboval, zda bude schopen uspet tam, kde zklamaly jak doktorka Crusherová, tak poradkyne Troi. Pak mu padl zrak na jednu z knih na kapitánově stole a uvedomil si kapitánovu hlubokou úctu k T'Sare a vyslanci Sarekovi. Vulkánci nepodléhali emocím, jak se Picard ujišťoval pri ctení těchto písemností. Práve proto by snad slibný přístup mohla umožnit logika.

Picard si vydechl a zamumlal: "Jak dlouho mám cekat na odpověď?"

Dat poznal, že otázka byla adresována Srdci, které držel kapitán v rukou. Zrejme kámen nereagoval, protože hned nato otocil Picard své kreslo k Datovi.

"Copak je, pane Date? Skutecne me všichni moji vyšší důstojníci budou po směnách navštěvovat? Co si mám myslet o tomto trvalém vyrušování?"

Bez jakéhokoli úvodu, který by omluvil jeho záměr, Dat řekl: "Všechny by nás zajímalo, do jaké míry vám vaše ciny diktuje Srdce!"

"O to se tedy opravdu nemusíte starat! Jednám ze své vlastní vule!" Picarda evidentne zamrzela přílišná strohost jeho reakce, protože se zarazil, zhluboka si povzdechl a řekl: "Date, Srdce neco potrebuje, potrebuje místo, kam musí jít; důvody ovšem dobre neznám! I když je nemohu pochopit, jejich naléhavost je zcela zjevná!"

"Znamená to, že se vzdáte Srdce, jen když ono bude moci dosáhnout svého cíle, kapitáne?"

"Ano... samozrejme." S rozšířenými očima si Picard představoval celý scénár. "Ale až přijde ten pravý čas!" "Zajímavé! A kdy opravdu ten čas přijde?"

"Ještě ne," řekl kapitán. "Budou to však vedet, až přijde."

"Obdivuji vaši jistotu. Nicméně, moje analýza historie Srdce ukazuje, že si kámen zajistí odchod sám, budete-li příliš dlouho váhat, a tím nás opustí právě v době, kdy jsme pri nějakém útoku tak zranitelní!"

"Ne! Srdce nám nabízí svou ochranu!"

"Opravdu?" zeptal se Dat. "Na této cestě, o které jste mluvil, Srdce za sebou zanechalo celý retez smrti a zkázy."

A to není legenda nebo mýtus, to je fakt. Dukaz toho jsme videli na vlastní oči pri zničení Orioncu a Ferengu!"

"Srdci nelze tyto mrtvé vycítat!" řekl Picard a vehementne zavrtel hlavou. Orionci i Ferengové zemřeli kvuli své hltavosti. Odsoudili se sami!

"A co Vulkánci? Zasloužila se snad T'Sara o jejich osud?" Nával smutku pokrivil Picardovu tvář jako záchvat bolesti. Tentokrát však zakroutil hlavou mnohem mírněji.

"Podle toho, co jsem vypožadoval," řekl Dat, "Srdce má tendenci prestat s ochranou, kterou poskytuje, jestliže si mužé zajistit užitečnejšího hostitele. Kdy je unaví naše péče?"

Picard na chvilku zmlkl a zamyslel se: "Nejste první, kdo me varuje, že už je držím příliš dlouho." Pak zarecitoval s vulkánským přízvukem: "Ono se stále snaží osvobodit se z objetí našich rukou."

Povzbuzen akceptováním pochybností, android svou argumentaci ještě pritvrdil. "Po celou dobu, co spolu sloužíme, kapitáne, jste zdurazňoval, jak si vážíte mé zvláštní prozíravosti. Duverujte, prosím, mé objektivitě, mému nedostatku emocí, jestliže vám říkám, že Srdce je pro nás mnohem nebezpečnejší než celá cizí flotila. Vzdejte se ho ted, dokud ještě můžete! Budete-li spoléhat na jeho síly, že nás zaštití proti škodám, budeme zničeni!"

Natáhl ruce a nastavil dlane, aby Srdce prevzal.

"Date," řekl Picard, "ani Surak, ani T'Sara by toto bríme neprenesly na žádnou živou bytost. Nejsem k tomu oprávněn ani já!"

"Nezapomínejte, že jsem už dříve mel kámen já a nic se nestalo! Jako androida me jeho síly nemohou svést!"

Když Picard zvedl Srdce, chvely se mu ruce, jako by tento snadný pohyb vyžadoval koncentraci veškerých jeho sil a vule. "Pak tedy vezmete..."

"Mustek kapitánu Picardovi," zadunel Worfův hlas z interkomu. "Flotila MimodíWahnštanu se vrátila do našeho senzorového pole... lodi jsou rozptýlené do obklicovací formace a pohybují se smerem k nám."

"Obklíčení..." Picard strnul uprostřed pohybu. "Date, já nechci tak zranitelnou Enterprise vystavit útoku!"

Tato Picardova slova byla prosbou o pomoc i vyhlášením, že se vzdává. Dat naléhal na jediné možné řešení: "Pak musíme opustit tento prostor, dokud je ještě čas prorazit jejich sestavou. Pri nejvyšší rychlosti, kterou Enterprise mužé vyvinout, jsme s to uniknout celé mimodíWahnské flotile."

"Opustit?" Pres svůj odpor k přijetí tohoto návrhu, kapitán nebyl schopen vznést žádný protiargument. "Ano... myslím, že musíme!"

Dat opet natáhl ruce, aby uchopil Srdce.

"Kapitáne!" ozval se opet Worf. "Senzory zaznamenaly federální kosmickou lod, smerující do sektoru."

Androidovy ruce sáhly do prázdna.

Kapitán odsunul kámen o kousek dál. "Kavalerie nás dostihla právě včas, Date!"

"Registracní číslo patří kosmické lodi Sullivan třídy Miranda," pokračoval bezpečnostní důstojník. "Ale tato loď na naše pozdravné volání neodpovídá a podle záznamu Hvězdné flotily byla poverena diplomatickými úkoly v jiném kvadrantu."

"Zase další zrada," řekl Dat a upozornil tým, jak jejich nebezpečí vzrůstá. "Další důvod, abychom co nejrychleji tento sektor opustili!"

"Naopak," řekl nečekane Picard. "To jen potvrzuje, že náš ústup by byl beznadějný. Neprátele jsou nám v patách, ať se hne kamkoli. I když unikneme tomto silám, budou na nás čekat v každém přístavu noví nepřátelé a noví zrádci. Násilí nás pronásleduje jako mor. Tato štvance musí skončit zde!"

V kapitánových žilách se zřejmě rozhostil klid a zapudil záchvaty zmatku a pochybnosti, což se zračilo i v jeho tváři. Picard vzal kámen do náruče a řekl: "Budu Srdce ještě chvíli potřebovat."

Kapitola 33

"Udelejte to!"

Hlouček důstojníku kolem kapitána se rozptýlil. Všichni se rychle odebrali ke svým stanicím na mustku, jako hráči na své značky na hřišti.

Picard postoupil do středu velitelského prostoru a Riker se mu posadil po boku. Worf se ujal své role v pozadí u taktického pultu; a v popředí si sedl k řídicím přístrojům Dat. Velitel transportní plošiny O'Brien, jediný cizí element na tomto rodinném tablu, vešel do vstupního otvoru turbovýtahu a zmizel.

"Jaký je stav, pane Worfe?"

"Podle senzoru se mimodíWahnská flotila blíží rychlostí šest set tisíc kilometru..."

Na monitoru se objevil obraz. Z dálky lodi MimodíWahnšanu vypadaly překvapivě hezky. Jejich barevné trupy byly posety spirálami a vlnkami, jako když na podzim padá listí se stromu. Tlustý talířovitý tvar jediné hvězdné lodi třídy Miranda vypadal uprostřed těchto vlnitých tvarů stroze a nehezky.

"... set tisíc... čtyři sta tisíc kilometru."

Jak se cizí lodi stále více přibližovaly, až byly jejich siluety téměř na dosah, na mustku Enterprise se rozhostilo naprosté ticho. Shromážděná flotila vytvořila tenkou kulovitou slupku, v jejímž dutém středu byla uveznena Enterprise. Při vši kráse prevažujícím rysem tohoto útvaru byla vojenská síla.

"Kapitáne," řekl hlubokým hlasem Worf. "Zdraví nás vlajková loď MimodíWahnšanu!"

"Zajistete vizuální komunikaci, poručíku!"

Picard se narovnal a duševně se připravoval vystoupit před oponu k audienci. Ve ztuhlých rukou pevně tiskl Srdce, hlavní prvek v tomto neukončeném dramatu.

Štvance skončila; poslední krev bude prolita zde, na mustku Enterprise.

Pro nezasvěceného byl šedý kámen nenápadným předmětem, ale Kieradán vedel, že jeho hladký povrch skrývá krystalickou strukturu, která ve tmě jiskří. To, co vidět nebylo, co bylo možno jen cítit, bylo teplo, které ze struktury vyzařovalo. Kdyby si tak mohl, alespoň na pár okamžiků, ohrát na Drahokamu Snu své ruce...

S největší námahou Mistr zvedl oči, aby se setkal pohledem s Držitelem Drahokamu. "Jsem Kieradán, vůdce Verných."

"Já jsem Jean-Luc Picard, kapitán Enterprise." Když kapitán představoval vyšší důstojníky, Kieradán si všiml, že Picardova tvář je poznamenána únavou, jeho plet bledá a rysy jeho obličeje vystouplé. Prsty se mu lehce chvěly, jak držely Drahokam v pevném sevření. Když skončila únavné formality, Kieradán promluvil: "Žádám vás, kapitáne, abyste vrátil Drahokam do vlastnictví MimodíWahnšanu! My jsme Strážci, odpovědní za jeho budoucnost."

Picard zakroutil hlavou. "Při veškeré úctě, Kieradáne, neuznávám váš požadavek po vlastnictví. Drahokam zůstane u mne!"

"Odvážná slova od velitele kosmické lodi, tak vzdálené bezpečí prostoru Federace!"

Picardův první důstojník pokročil hrde vpřed a vyplnil téměř celý ovál obrazovky. "Naše bezpečnost není tak důležitá, jako bezpečnost Federace. Tato posádka je rozhodnuta kámen raději zničit, než ho nechat upadnout do nepravých rukou!"

"Neverím vám," řekl Kieradán. "Žádný držitel by se dobrovolně Drahokamu nevzdal."

"Ukážeme vám, že se mýlíte!" Riker se otočil na kapitána, jako by očekával od staršího muže reakci na svoje vystoupení. Když Držitel Drahokamu mlcel, Riker ho vybídl slovy: "Kapitáne, všichni souhlasíme, že musí skončit tato..."

"Ne!" řekl Picard a odsedl si od Rikera. "Ne, rozmyslil jsem si to. Ostatně tak extrémní řešení ani není nutné." Rikerovu aroganci vytránilo zdešení. "Kapitáne!"

"Rikere, budu-li mít v držení Srdce, ubráním se s ním každému, kdo by mi je chtel vzít!" Kapitán adresoval své varování spíše prvnímu důstojníkovi než MimodíWahnšanovi.

"Jak vidíte," řekl Kieradán mladému důstojníkovi, "toto je záležitost mezi mnou a vaším kapitánem."

"Nebyl bych si tím tak jist," řekl Riker a sáhl na kovový odznak na své hrudi. "Ted!"

Všechny dveře na mustek náhle povolily a otevřely se. Z nich se vyhnula na mustek bezpečnostní stráž a důstojník u řídicího zařízení vyskočil od svého pultu a vyrčil se ke kapitánovi.

"Date, ne!" vykřikl Picard.

Bledý kormidelník popadl Drahokam a pokusil se jej vyrvat z kapitánova držení. Klingon ze zadní paluby chtel běžet na pomoc kapitánovi, ale ozbrojení strážníci mu okamžitě zabránili vtrhnout na mustek. Pět z nich však muselo držet válečníka za ruce zkroutené na zádech.

Kieradán videl, že budú potíže; ostatne doprovádzaly nevyhnutne všetky cesty Drahokamu. Zašeptal:

"Daramadáne, až dám rozkaz, pripravte sa k palbe!"

Na obrazovke sa dva muži stále ešte rvali o kámen. Tvár Držiteľa Drahokamu bola zkrivená divokou vlastnickou vášňou, ktorá odrazovala ďalšie útočníky. Nicmene Dat neobvykle silným náporom vyrval konečne kapitánovi kámen z rukou. Zároveň dva strážni pritlačili Picarda tváre k desce stolu, Dat vyzdvihol kámen vysoko do vzduchu ako hlavu premoženého nepriateľa. "Drahokam je mŕtvy!"

Kieradánova zatiaľ pest držela admirála pod kontrolou na jeho mieste. Vyjednávania stále ešte bolo v zájmu oboch strán.

"Jen jste si oslabili pozici, Enterprise! Zabere to čas naučit se ovládat ony síly!"

"Nepotřebuji vůbec žádný čas," řekl Dat, "protože hned teď Drahokam zničím!"

Kieradán znepokojila Datova rozhodnosť, uvoľnil pest a rekl: "Daramadáne, palte!"

Mustek Enterprise sa zachvel a zakymácel úderom ionickej zbraň do ochranných štítu. Tento náhlý útok vyvedl posádku z rovnováhy. Rozpútal sa hluk a výkriky zdesenia z toho, že sa hneď v zápetí stretli s priamymi následkami svojho odporu. Kieradán zo svojho výhodného pozorovateľského miesta tiež videl, že Picard tohoto všeobecného rozrušenia chytre využil.

"Worfe!" vykrikl kapitán, keď sa vykroutil zo sevrenia oboch strážcov. "Zastavte Data!"

Mohutným vzepetím Klingon odhodil muža, ktorí ho drželi. Jediným švihnutím svalnatých paží vytrhl z opasku strážneho pása, zarval ako ranené zviera, namíril na androida a vypálil.

Napriek mustkem šlehl úzký rudý paprsek. Dat sa reflexívne otočil, tak rýchlo, že Kieradán ani nevedel, ako to bolo možné, a nastavil Drahokam proti úderu pása.

Kámen absorboval energiu ako houbu. Okamžite si Mistr myslel, že kámen úder vydržal, ale potom sa v jeho krystalickom nitru objavil slabý zážeh.

V okamihu zmizeli Drahokam i jeho nový držiteľ v ohnivej kytici pronikavého svetla.

"Ani hnout!"

Strážny vrazil svoje koleno Picardovi do zad a prinútil ho lehnúť si na podlahu. Náraz vyrazil kapitánovi dech a cerstvý drápanec na líci ho silne páliť, keď musel ležať tvárou na krátkych vláknach koberca. Lapal po dechu, ako ho tlačila k zemi drtivá tíha tela strážneho.

"MimodiWahnštáné prerušili komunikačný styk..." Rikerov hlas prichádzal k miestu, kde Picard ležal, zezadu a shora, takže prvý dôstojník zrejme prevzal taktickú konzolu. "... a zdá sa, že flotila ustupuje." Kapitánovi prebehli pred očami farebné mžitky, keď Riker konečne rekl: "Máme to za sebou!"

Stráž uvoľnila svoje sevrenie.

Kapitán úľavou vydechl, prekúľal sa na záda a zhluboka dýchal. Keď mu zmizeli z očí tancujúce mžitky, pokúsil sa vstať. Rádne pohmoždená žebra pekne bolela. Dva strážni ho popadli za ruky a pomohli mu vstať. "Promínte, pane," rekla tretí strážna a pečlivo ocistila Picardovu uniformu. "Myslím, že sme to trochu prehľadali!"

Picard sa nucene usmál, aby zahnal jej úzkosť, ale svoje prvé slova pronesl do interkomu: "Mustek obsluhuje transportéry! Bola to dobrá práca, náčelníku!"

"Dekuji, kapitáne," odpovedal O'Brien. A záblesk oslnivého bieleho svetla vybuchl pred riadacím zariadením podruhé.

"Baví mě to mít při práci občas trochu fantazie!"

Celá posádka vybuchla smiechom a rázem vyprchalo napätie, ktoré všetky zachvátilo pri konfrontácii s MimodiWahnštánami. Picardovi sa dostalo všeobecne uznávaného potlesku; potlesk utichl, ale nadšenie zostalo. Worf krácel pomaly k taktickej stanici, bezpečnostné jednotky sa vytrhli z mustku a Riker preskočil zábradlie zadnej paluby a se zaduním dopadol tvrdo priamo pred kapitána.

"Váš podrážek vyšel!" vybuchl Riker. "Oni opravdu uverili, že Worf zničil Data i Srdce!"

Picard si porovnal pomácanou uniformu. "Ano, Rikere, zdá sa, že opravdu..."

"Kapitáne," utal rozhovor Worf. "MimodiWahnštáné prerušili svoj ústup. Všetchny lodi zaujaly pozície vo vzdálenosti päť set tisíc kilometrov, teda mimo dosah pása."

Toto hlásenie zasáhlo Picarda s väčšou silou, než akýkoľvek fyzický úder. Horké zklamanie mu vzalo rec; odbehl poďakovať sa na obrazovku. MimodiWahnské lode jiskrili ako kovové piliny, roztrúsené v priestore.

"Alespon jsme získali trochu času, kapitáne," potichu zašepťal Riker.

Ale čas k čemu? myslel si Picard. Uplynulo len niekoľko minút, čo mu bolo vzato Srdce a už zase cítil neodolateľnou túhu držať kámen v prázdnych rukách.

Co když Srdce přece jen budu muset nakonec zničit?

Mistr Kieradán vyhlížal z okna svojej kabíny a studoval Stanovené miesto. Nezaujímali ho hviezdy, len jejích jediný satelit, kroužící na orbite. Kometa bola ako kozmické presýpací hodiny a dĺžka jejích ohonu naznačovala, že bol ztratený cenný čas.

"Mají nás za bláznů, Mistře?" Zvuk Daramadánových ťažkých krokov sledoval jeho prechádzanie z jedného konce miestnosti na druhý. "To všechno byl trik! Svetelné predstavenie k oslneniu a popleteniu prostácku! Drahokam zničený nebol!"

"Ne," rekl potichu Kieradán. "Nemám pocit, že by Drahokam opustil Snenie týmto spôsobom!"

Presto však uvažoval, či jeho presvedčenie vychádza z nádeje či ze skutočnosti. Napínal svoju mysl a pokúšal sa nájsť význam scény, už bol práve svedkom. Picard bol posledným Držiteľom Drahokamu, ktorý sa objavil vo Snení; i keďby predal kámen inej bytosti, jeho čin by Vypráveniu neovlivnil.

"Napadneme je a vezmeme..."

"Ne!" Nutkání souhlasit s Daramadánem bylo silné, ale již zbývalo jen málo času k jednání. Zmocnit se Drahokamu násilím by mohlo trvat dlouho a dusledky této mylné kalkulace by se odrážely celých příštích pet tisíc let. "S tím důstojníkem, kterému říkají Dat, je něco zvláštního. Drží Drahokam, ale není jím nijak ovlivňován!" Mohl bych, udelat totéž? Mám se pokusit zaujmout místo toho, kdo touto zkouškou již prošel? Kieradán se pohroužil hluboko do sebe, ale s tím, k čemu dospěl, spokojen nebyl. Potlačil proto rozumné důvody, spolehl se jen na svůj instinkt a řekl: "Nezaútočíme, admirále! Vaše flotila však zustane na místě a zajistí, aby Enterprise neodletěla před Casem Setkání." "Ale já jsem si myslel, že účelem naší mise bylo získat v držení Drahokam!" Také jsem si to myslel. "Musíme verit, že Picard chce Drahokamu pomoci naplnit jeho poslání." Jestliže kapitán tento úkol nesplní, Drahokam bude muset zase čekat, aby dokončil své putování. "Mluvíte v hádankách, Mistre!" Kieradán pohlédl k oknu. "Podívejte! Brzy tomu všemu porozumíte dokonale!"

Když Picard vstoupil do své pracovny, zrak mu bezděčně padl na Srdce. Jeho obava, že mohlo být přenášeno po lodi poškozeno, se rozplynula, když spatřil, že Srdce spocívá v Datově náruči. "S MimodíWahnštany jsme se dostali do patové situace," vysvětlil Picard, když si Dat přestal prohlížet nástenné akvárium. Android určitě Srdce nepovažoval za nic zajímavějšího než rybičky, které líně plavaly ve vodě. "Němáme, vizuální komunikace byla přerušena, takže se můžete klidně a bez bezpecí vrátit na mustek." Dat přijal nové zprávy s lhostejným pokývnutím. "Děkuji, kapitáne!" Rozhodl jsem se vzdát se její! Toto vědomí v Picardovi nijak nezmenšilo ostré bodání žárlivosti, když se díval na Data, jak nese Srdce místností. Každým krokem si byli oba stále blíže. Když android procházel na dosah, Picard pohnul paží. Sevrej prsty kolem Datovy pesti, ale přece jen alespoň kousek dál od Srdce. Snažil se, aby promluvil pevným hlasem. "Stále jsem ještě nepřišel na důvod, proč Srdce cestuje právě sem. Kdybych se tak mohl ještě alespoň jednou zasnit..." "Kapitáne, domluvili jsme se, že bude lépe, abych si Srdce podržel já! Nemyslím, že bychom měli tuto dohodu menit!" "Ano, myslím, že máte pravdu!" Picard se primel ponechat Srdce v Datových rukou a odešel. Ani nepomyslel na to, kam míří, a došel k oknu své pracovny. Studoval situaci venku mimo kosmickou lod, aby se zbavil pomýšlení na svůj smutek. Podle Worfových výpočtů se kometa přiblížila k perihéliu, do největší blízkosti k bílému trpaslíkovi, z čehož vyplývala i maximální svítivost jejího plynného ohonu. Picardovi se zardálo, že spatřil v okne odraz světélkujícího Srdce, a jeho myšlenky se rozletely k událostem posledních hodin. Na mustku, když skutečně přišel čas zbavit se kamene, se pokusil odrazit Data. Jen větší androidova síla způsobila, že sehraná scéna dopadla podle plánu. "Date, měl byste raději jít..." "Mustek kapitánu Picardovi," zavolal Riker. "Senzory zaznamenaly ionizační poruchu mimo přístavní oblouk." Kdesi za kometou Picard upozoroval bod jasněho světla. Obklopoval jej mihotavý opar vyzařované energie. "Naznačuje to, že se tam tvoří cerví díra." "Cerví díra?" zašeptal si pro sebe Picard. O zlomek sekundy později se špendlíková hlavička světelného bodu rozrostla v zářící kouli a pak vybuchla. Picard si uvedomil, že se dívá do otevřeného jícnu tunelu, který prorazil světelnými lety vesmíru. "Date, to je ono!" Picard obdivoval dumyslnost tech, kdo vytvořili Strážce věčnosti. "Kometa je prostě ohlašovatelem vzniku cerví díry. Projde-li Srdce touto kosmickou branou, bude zaseto v některé velmi vzdálené galaxii!" "To je zajímavá hypotéza, kapitáne!" "Ne, Date, to je něco víc než teorie; to je splnění snu!" Kapitán se dotkl svých insignií a řekl: "Picard veliteli transportéru! Pane O'Briene, chtěl bych, abyste zajistil jeden z posledních záchrat." Za několik okamžiků kapitán uslyšel za zády vysoké vytí zářící transportní plošiny. Ackoli to nevidel, vedel přesně a cítil to ve všech kostech, že Datovy ruce jsou v tuto chvíli už prázdné. Kapitán se oprel dlaněmi o studený povrch okna a marně pátral po nějakém záblesku Srdce. Kámen byl příliš malý a příliš tmavý na to, aby se jeho trasa obrovským tunelem dala sledovat. Když kometa prošla perihéliem a zahájila svůj dlouhý pád do kosmické noci, kruh cerví díry se zvlínil a roztrásl a pak se rozpadl. Vstupní kanál do jiné galaxie zanikl a obnoví se až za dalších pet tisíc let. S rozechvělým povzdechem muže, který se probudil z dlouhého spánku, se Picard odtrhl od okna. "Naše účast v tomto příběhu právě skončila, Date!"

Kapitola 34

"Zdraví nás MimodíWahnštane," řekl Worf. Picard přikývl a otočil se k hlavní obrazovce. Kieradán mohl jediným slovem nařídít svým silám zaútočit a zničit Enterprise v přívalu plamenu. Picard by byl přijal svou smrt jako cenu za únik Srdce, ale ztráta lodi i posádky ho naplňovala horkou lítostí. Objevil se Mistr a mile se usmíval. "Sbohem, Držiteli Drahokamu," řekl Kieradán. "Naše výprava Strážce skončila a přišel čas toto místo opustit."

Než stacil kapitán odpovědet, vudce Verných z obrazovky zmizel. Vystrídal ho pohled do dalekého kosmu.

"Myslíte si, že to myslel doopravdy?" zeptal se Riker. "Oni skutečně odlétají?"

Kapitán prikývl. MimodiWahnštan musel nějak vycítit, že kámen pronikl cerví dírou. Dalo se cekat, že poznání ztráty Drahokamu vyvolá úder divoké pomsty proti Enterprise, ale Kieradán zatím kapitána uctive pozdravil "Držiteli Drahokamu!" Ovšem tento titul teď, když Srdce zmizelo, připadal Picardovi zcela prázdný.

Pres obrazovku prebehla barevná skvrna a pak další. Jedno za druhým opouštela mimodiwahnská plavidla sférickou formaci, kterou vytvořila kolem své vlajkové lodi. Když se poslední objekt zaradil na konec zástupu, nabraly všechny lodi rychlost. Tento obraz s rostoucí vzdáleností ztrácel své kouzlo a serazená flotila připomínala brzy jen mrak motýlu, unášený letním vánkem. Ve své stopě ovšem Verní zanechali sirotka, který se jen pomalu za nimi vlekl.

"Zdraví nás Sullivan," oznámil Worf.

"Seridte obrazovku, poručíku!"

Obraz se ponekud posunul, tentokrát na mustek kosmické lodi. Picard sebou trhl, když uvidel zblízka muže v kapitánském kresle. Na cele mel zelenopurpurovou ránu a na tvářích škrábance. "Vypadáš pekelně, Richarde!"

"Oh, to jsou staré rány, Jean-Lucu," řekl kapitán Mycelli a nad svými zraněními nedbale pokrčil rameny. "Jakmile flotila MimodiWahnštanu rozpustila formaci, Dynasiánci se pokojně vzdali. Mám velení Sullivanu opet v rukou."

"Potřebujete posílit bezpečnost?" zeptal se Riker.

"Ne, vudce vzbourencu je ve vazbe a..." Mycelli ztratil rec, když uvidel Data, jak se vrací na své místo u řídicího zařízení. Zíral na androida nekolik sekund a pak opet pohlédl na Picarda. "Teším se; až si budu moci precíst vaši zprávu o misi, kapitáne!"

"Jsem si jist, že nejsi sám, kapitáne!" řekl Picard s potutelným úsmevem. Kupodivu se však Mycelli již na žádné podrobnosti nezeptal a výmena dalších formálních zdvorilustek byla stručná.

"Rikere," řekl Picard, když kontakt se Sullivanem skončil. "Je čas, abychom už leteli také!"

Natáhl se v kapitánském kresle a nechal prvního důstojníka provést podrobné přípravy k odletu. Mustkem se rozeznely rozkazy a jejich potvrzování a pak Dat řekl: "Kurs na Vulkán nastaven."

Posádka zmlkla.

Picard zkoušel na této misi jejich lojalitu až na samou mez. Mohl jim tedy těžko mít za zlé jejich úzkost, když od neho cekali jediné rozhodné slovo.

"Vpred!"

Když vyslankyne Tommasová vstupovala do bezpečnostního komplexu Sullivanu, uvedomila si, že pro diplomata určite není zlost vhodnou emocií. Kdyby se takovým povrchne zjednodušujícím citem nechala při svém uvažování ovládnout, byla by jen ztížila rozbor dynasiánské situace.

Cert aby je vzal!

Únos kosmické lodi byl v podstate politickým cinem a krome toho rektor Chandat ji osobne svým cinem zradil. Duvera byla integrální složkou pevných vazeb mezi clenskými planetami Federace. A tyto vztahy se rodí mezi jednotlivými konkrétními osobami. Jak měla prehodnotit svou hlubokou úctu ke Keydovi Chandatovi, když tu existoval fakt, že nabídnuté přátelství zradil?

Tommasová si dodala odvahy k nastávající konfrontaci a vstoupila do dveří bezpečnostní cely. Rektor sedel na úzké lavici na druhé strane zárčího vstupního rámu. Některí zadržení ve vedení propadnou depresi a povalují se, ale on sedel zpríma, jako by stál pred neviditelným soudním dvorem. I ve vazbe si tento muž zrejme uchovával dokonalou kontrolu vuci svému okolí; jeho následovníci ovšem tak sebejistí nebyli. Když se Chandat vzdal, odpor ostatních akademiku se okamžite zhroutil.

"Dobrý vecer, vyslankyne!" řekl Chandat s vldným pokynutím hlavy. Tommasová se nedokázala primet, aby na rektorovu slušnost reagovala stejne. "Za zlocinné jednání Fakulty proti Hvezdné flotile naše Rada rozhodla, že Dynasii nebude dovoleno nejméne celé příští století pristoupit k Federaci!"

"Století?" Odsouzení k tak dlouhému trestu ho kupodivu zrejme nijak nevzrušilo. Koutky jeho úst se naopak zvedly samolibým uspokojením.

"Rektore, mám dojem, že nechápete tíhu svých zlocinu!"

"Samozrejme, že chápu, vyslankyne!" povzdychl si Dynasiánc podráždene. Naklonil se a zacal mluvit prednáškovým stylem, jako profesor, který poucuje zvlášt tupého studenta. "Sto let odkladu sníží tlaky, které roztržily Fakultu do nesmířitelných frakcí. Casem, až všichni konzervativní clenové pomrou, nová generace Dynasiáncu se muže rozhodnout požádat znovu o přijetí do Federace... a být toho hodna."

Poprvé Tommasová poznala, jak vážné podcenila rektorovu odevzdanost jeho lidu. "Vy jste tento záver plánoval od samého začátku!"

Chandat se mile usmál. "Moje koncepcie se téměř zhroutila, když se objevili MimodiWahnštané, ale chytrá lest kapitána Picarda je naštěstí primela k ústupu a mne dala možnost vzdát se Sullivanu. Historici asi zaznamenají tento prekažený pokus uloupit Drahokam jako mou největší prohru, ale mne dal kámen to, co jsem si vždy z hloubí srdce přál: obnovil jsem na své planete mír!"

Podle projektu starých iconských inženýru mely jejich kosmické lodi vyhlídkovou místnost; neměla žádné vybavení, které by nějak souviselo s řízením lodi, a její vyklenuté pruhledné steny sloužily jen k premýšlení o kosmu. Kieradán s vdecností tohoto prostredí využil a dlouho v nem zpytoval svou vlastní duši. Ve dnech zpáteční cesty na DiWahn tu nacházel klid a opájel se pohledem do nekonečného prostoru plného hvezd. Daramadán, admirál flotily, nemel pro toto

filozofické rozjímání velké porozumení. Zbežne prehlédli formaci, která letela za vlajkovou lodí, a zacal znovu vznášet námitky proti tomu, že tak lehce ustoupili. "Mistre, ale síly Drahokamu mohly přivést náš lid opet k majestátnosti našich iconských predku!"

"Spadli jsme z techto výšin, protože Jiak měl Drahokam v držení příliš dlouho. Naší povinností jako Strážcu bylo odcinit jeho chybná rozhodnutí a nikoli opakovat staré omyly!"

Takový byl společný názor dlouhé rady Mistru rádu a Kieradán na jejich, byt nepsaných pokynech lpel. Přišel sice o cest osobne poslat Drahokam na cestu černou dírou, ale naproti tomu prispel k tomu, že se Drahokamu nezmocnil na dalších pet tisíc let nekdo jiný.

Daramadán těžkým povzdechem naznačil, že toto stanovisko přijímá, ackoli moudrost úvah svého vudce nechápe.

"Bude tedy nutné Rád verných zrušit, když odcházíme z tohoto bitevního pole s prázdnými rukama?"

"Ne, admirále! Ještě je treba vykonat velmi mnoho práce. Pro potomky mrtvé Iconie nastává nová éra. Vy i já se vracíme do zeme, která bude žít, poprvé za celá staletí, se svými sousedy v míru; vaše flotila bude sloužit potřebám naší planety a nikoli králi, válečnému štváci. O své poznatky se rozdělíme se všemi, kdo o to budou stát."

Rozptýlené deti Iconie snášely svůj osud po mnohá staletí. Mistr Kieradán pak sice trochu smutne, ale pritom velmi hrde prohlásil: "MimodíWahnštané se od nynejška stali DiWahnštany."

Z Prední desítky byl nejkrásnější panoramatický pohled z paluby Enterprise, ale Picard sem dnešního vecera vstoupil stále ještě zneklidnen vedomím zranitelnosti lodi. Došel doprostred místnosti, usedl, ale obrátil si židli tak, aby nevidel do širokých oken, a jeho obavy se zacaly pozvolna vytrácet.

"Šedého hrabete?" zeptala se Guinan, když šla kolem jeho stolu.

"Ano, prosím," odpovedel Picard. "Urcite Šedého hrabete!"

Zmínka o caji mu nejak připomnela ostrou, horkou chut, ale příčina této prežívající asociace mu pripadla již hodne vzdálená.

"Jean-Lucu?"

Picard se podíval po hlase a zjistil, že hledí na svou spolecnici pri obedech, které si zatím ani nevšiml. Ale Beverly se jeho zmatenosti jen usmála. Bylo to od ní celkem milé, nebot ji Picard k společnému obedu pozval. Pak ale oba nadlouho umlkli.

"Jean-Lucu, proc my..."

"Tak, tady to je," rekla Guinan, postavila pred kapitána kourící šálek a odbehla, než jí mohl vubec podekovat. Dnes vecer byla Guinan obzvlášte pozorná, což u ní vždy prozrazovalo vzrušení.

Picard vzal bezmyšlenkovite do dlaní teplý, okrouhlý šálek s cajem. "Co jste to chtela říci?"

"Hmm! Už ani nevím."

"Proc my..." napovedel ji.

"Ach, ano! Proc to pro dnešní vecer nezrušíme? Je videt, jak jste vycerpaný!"

Picard se skutečne musel bránit náhlému nutkání zívnout. Když se premohl, rekl: "Myslím, že máte pravdu. Vážne bych potreboval trochu se prospat, abych se sebral."

To, že priznal svou únavu, vycerpalo také poslední zbytek jeho sil. Snažil se srkat caj, ale šálek mu pripadal náhle tak těžký, že jej sotva dokázal zvednout pár centimetru nad stul. "Pojdme, kapitáne," rekla Beverly a vstala od stolu.

"Dovedu vás do kabiny."

"Podle starých pravidel slušného chování;" mumlal Picard, "by to mela být moje povinnost!" Pres tento polovicatý protest se nechal doktorkou vzít za ruku a vyvést z Prední desítky. Sotva za sebou táhl nohy, když spolu kráceli lodními chodbami k jeho kabine. Beverly ho jemne postrcila pres práh a on se svalil již téměř v polospánku na postel. Byl fyzicky tak vycerpaný, že se ani nesvlékl, a usnul. Od chvíle, co se naposledy dotkl Srdce, byl poprvé ve své kabine sám.

Už nebudou žádné sny!

Séme si po dlouhém boji konečne našlo svou cestu cerví dírou do jiného sveta. Jednoho dne dopadne na cizí pudu a vyroste z neho, krystal po krystalu, nový Strážce.

Picardovy ruce se vzepjaly, ale pak poklesly. Svírává touha dotknout se hrubého povrchu Srdce odeznela.

Jeho vyhranené vzpomínky na jiné ruce, které Srdce potežkávaly, ruce Kesseka, Halaylah, umírajícího andoriánského lékaře i vyhnané romulanské královny se vytratily rovněž. Mohl si ještě vybavit svařetelou tvár Sberatelky v její síni, ale její podoba jenom zaživa mu z pameti již vymizela; zustal mu v podvedomí ještě matný obraz mladého Vulkánce, bloudícího polem padlých vojáku, ale už si nemohl vzpomenout, kam ten chlapec šel a proc.

Ko N'ya! Její Držitel se jí v mysli obíral dosti dlouho a nyní zašeptal její jméno naposled.

"Odešla, T'Saro!" rekl Picard slabe. "Konečne prestala krveteci!"

A pak již usnul spánkem beze snu.

Doslov

Camenae vytrepala z uterky prach, uvolnila uzáver prepravky a vytrela ji penou. Pak vyleštila sklenice a nastavela je na polici pod barem.

Sklo do nového podniku ji darovala Guinan. Anlew-Is ji privezl z Orionu nový pult a zaplatil tím své staré dluhy; a dva štolý a pet židli do lokálu ji zapujčila kancelár Hvezdné flotily. Miyakawa žertem konstatovala, že nejméne příští dva roky nebude mít ani cas si sednout.

Camenae znovu zatrepala uterkou a vytáhla sklenici na víno na dlouhé stopce. Ackoli velitelka urychlovala

rekonstrukci s horlivostí maniaka, což jí pravděpodobně nejpozději do roka vynese povýšení do hodnosti komodora, ještě tu některá drobná zařízení chyběla, jako například sonická myčka na nádoby.

Dveře do místnosti se klouzave otevřely a dovnitř nahlédl mladý muž. Chvilí váhal, zmaten skrovným vybavením interiéru, ale pak mu zřejmě přítomnost jiných zákazníků dodala odvahy a překročil práh.

Podnik "Delej, nebo zemři" ještě nebyl oficiálně otevřen, ale několik lidí sem již ráno zabrousilo, prostě jen posedet a popovídat si. Ve skupině Rigeliánců, kteří sedeli u jednoho stolu, byla jen jedna známá tvář. Některí ze starých hostů zahynuli při zničení Smeltrova skladu; jiní, jako například barman, opustili při evakuaci základnu a již se nevrátili.

Camenae mohla využít při zakládání nového podniku určitou mimorádnou pomoc, ale naneštěstí Miyakawa platila lépe.

Nový příchozí se posadil k baru. Zblízka vypadal ještě mladší, než si Camenae původně myslela. Z jeho kulaté tváře s bujným obocím vyzařovala úzkost a špatné svědomí, jako když se dítě pokouší jednat jako dospělý člověk.

S neobratně hranou nenuceností položil na pult kreditní známku.

Camenae na známku mrkla a usmála se. "U mne pít není tak drahé!"

"Já jsem sem nepřišel pít. Slyšel jsem, že bych od vás mohl získat nějaké informace." A posunul směrem k ní kreditní známku. "A o jaký druh informací vám jde?" zeptala se.

"Pokouším se najít jednu Vulkánku, jménem T'Sara."

Camenae s povzděchem rekla: "Za takovou informaci od a vás peníze nemohu vzít. Kdekdo na této základně slyšel, že T'Sara zemřela."

Chlapecova fialová plet indigově zmodrala a on smutně sklonil hlavu.

"Je mi to líto," rekla Camenae a zamracila se, protože jí z této situace bylo nepříjemné. "Nevedela jsem, že jste ji znal."

"Neznal jsem ji!" Když pozvedl hlavu, bylo vidět, že jeho oči jsou plné bolesti. "Cetl jsem, že kdysi navštívila můj rodný svět, a doufal jsem, že si s ní budu moci popovídat o této její cestě."

Camenae očekávala, že si chlapec vezme kreditní známku a odejde, ale on naprázdno polkl a spiklenecky zašeptal: "Tak mi tedy místo toho povezte něco o Drahokamu Snu! Potřebuji vědět, kde je!"

Camenae přestala ležet vinnou sklenku a odsunula kreditní známku zpět přes pult. "Máte štěstí! Tento účet již zaplatil někdo jiný. Byla to žena a dala mi svolení odpovědět na vaši otázku zcela zdarma."

Jeho oči se rozšířily nedockavostí.

"Drahokam je pryč," rekla Camenae. "Odešel z dosahu všech živých bytostí této galaxie."

On zlostně zavrtel hlavou, nechtel tomu uverit. Ona pokrčila rameny, vzala další sklenku a začala ji čistit.

"Vy mi nerozumíte, já ho musím najít!" vykřikl mladý muž.

"A co když ne?"

"Musím! Drahokam je částí mého dedictví. Kdysi patřil mému lidu a já dám za možnost opět jej získat svůj život!"

"Na tuto vaši obět je již příliš pozdě!" Camenae se zastavila uprostřed pohybu. "Proč je to pro vás tak moc důležité?"

Nejprve se zdálo, že chlapec vůbec neodpoví, ale nakonec přece jen řekl: "T'Sara by to pochopila... jsem poslední potomek Ikkabaru a..." Silné vzrušení mu další slova vzalo i z úst.

"Ne, teď nepřestávejte! Povídejte dál!" rekla tiše Camenae. "Reknete mi to tom víc! Treba vám mohu pomoci!"

Odložila sklenku, oprela se lokty o barový pult a začala poslouchat.